கம்பர் கவிதைக் கோவை

(கம்பராமாயணத்தினின்று திரட்டியது)

THE MADURA TAMIL SANGAM

மூன்றும் பாகம்.

(யுத்த காண்டம்)

யாழ்ப்பாணம்
பரமேசுவரக் கல்லூரித் தலைவர்
திரு. சு. நடேச பிள்ளை, B.A., B.L., F.R.E.S., அவர்களது
முன்னுரையுடன்

பதிப்பாசிரியன்
அ. சே. சுந்தரராஜன், B.A.,
இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னாகம், இலங்கை.

All Rights Reserved.

விலை] 1952. [ரூ. 2½.

சாரதா விலாஸ பிரஸ்,
கரிக்காரத்தெரு,
கும்பகோணம்.

பொருள் அடக்கம்.

		பக்கம்	செய்யுள்
	முன்னுரை	i—ii	
	நன்றியுரை	iii—vi	
	6 யுத்த காண்டம்	137—286	1—404
52	இராவணன் தனக்குற்ற பரிபவங்கூறல்	137	1— 4
53	அனுமன் விபீடணனைக் குறித்துப் பேசியது	139	5— 24
54	இராமபிரான் உரைமுடிபு	147	25— 37
55	இராமபிரான் விபீடணனைச் சந்தித்தல்	154	38— 63
56	மாலியவானும் சேனைத் தலைவனும்	165	64— 74
57	மாலியவான் அறிவுரை	169	75— 85
58	அங்கதன் தூது	173	86—127
59	முதல் நாட்போர்	184	128—158
60	பங்கமுற்ற இராவணன் மீண்டமை	194	159—161
61	இராமபிரான் வீரத்திறலை இராவணன் மாலியவானுக்குக் கூறுதல்	196	162—181
62	கும்பகன்னனும் விபீடணனும்	205	182—219
63	கும்பகன்னன் வரங்கொண்டு உயிரிழத்தல்	216	220—227
64	சீதாபிராட்டியின் பெருந்துயரம்	219	228—247
65	அனுமன் மருத்துமலை கொணர எழுதல்	226	248—258

		பக்கம்	செய்யுள்
66	இந்திரசித்து இராவணனிடம் விடைபெற்றுப் போர்க்குச் செல்லுதல்	232	259—274
67	இந்திரசித்து சென்ற தேர் போர்க்களம் அடைந்தது	240	275 - 276
68	இராவணன் உயிரிழத்தல்	242	277—280
69	விபீடணன் புலம்பல்	245	281—287
70	மண்டோதரி புலம்பல்	248	288—294
71	சீதாபிராட்டி எரிபுகல்	252	295—329
72	மூவரும் வானுலகினின்றும் வந்த தயாதனைக்கண்டு வணங்கல்	263	330—344
73	எரிபுகும் பரதனை அனுமன் சந்தித்தல்	267	345—393
74	இராமபிரானை எதிர்கொண்ட நகரமாந்தர் நிலை	282	394—397
75	இராமபிரான் முடிபுனைவு	284	398—404

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
127	1	கொன்றவர் கன்பு சான்ற	கொன்றவற் கன்பு [சான்ற
184	20	எமம்	ஏமம்
184	10	உலப்பில்	உலப்பில
217	28	நோகிச்	நோக்கிச்
247	29	முன்பன்—பேரன்;	முன்பன் பேரன்—
249	32	அடுத்தவா—	அடுத்தவாறு--
281	4	46	47
,,	8	47	48
,,	12	48	49

முன்னுரை.

கம்ப ராமாயணத்தில் திருப்பாற் கடலைச் சார்த்திக் கூறும் உவமைகள் பல உள. கம்பரின் மனதில் திருப்பாற்கடலைப்பற்றி ஊன்றியிருந்த எண்ணங்கள் அவர் கவிதையில் சமயம் வாய்த்த பொழுதெல்லாம் இடம் பெற்றனபோலும். கம்ப ராமாயணமே திருப்பாற் கடலைப்போன்றது என்று கூறலாம். இக்காப்பியம் விரிந்த செய்யுட்பரப்பை உடையது; கருத்தாழம் பெற்றது; ஓசைப் பெருக்குடையது; கற்பனை மணிக்குவை பொதிந்தது; மூவாத கவியமுதம் தன்னகத்தே கொண்டது. இக்கவியமுதத்தைக் கடைந்தெடுத்துக் துய்க்கவேண்டுமென்ற பேரவா இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல மக்களிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றது. அதற்கேற்ப, கம்ப ராமாயணச் செய்யுட்களிற் சிறந்தவற்றைத் திரட்டிச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டுவருகின்றனர்.

கம்பர் கவிதைக்கோவை என்ற இந்நூல் இத்தகைய வெளியீடுகளுள் ஒன்றாகும். இது கல்லூரிகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கம்பராமாயணத்தில் சுவையை உண்டாக்கும் முக்கிய நோக்கத்தைக் கொண்டது. தமிழில் ஆர்வமுள்ள ஏனையோர்க்கும் இது பயன்படத்தக்கது. கம்ப ராமாயணத்தின் ஆறு காண்டங்களிலுமுள்ள சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் இந்நூலில் கதைப்போக்குக்கு இயைந்தவாறு கோக்கப்பட்டுக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் மூன்று பாகமாக வெளியிடப்படுகின்றது. முதற்பாகத்தில் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும், இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்களில் கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற மற்றைய காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பாகத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்களும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலைப் பதிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாத வள்ளல் நிறுவிய பரமேசுவரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற இரு கல்லூரிகளிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்துப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டுபுரிந்து வருகின்றார்கள். இவர்கள்

கம்ப ராமாயணத்தில் அதிகம் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; அதன் செய்யுள் நயங்களை நன்குணர்ந்து, பத சாரத்தை நுட்பமாக உணர்த்த வல்லவர்கள்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலிய வைணவச் சான்றோர்களின் வியாக்கியான மரபை அறிந்தவர்கள். இவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புரை இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

இந்நூலில் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் முன் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்புகள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை அவ்வச் செய்யுட் பகுதியின் சந்தர்ப்பத்தை விளக்குவதோடு செய்யுட்களில் சுவையை உண்டாக்கி, அவற்றின் நயங்களை உய்த்துணரச் செய்கின்றன. மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் வரும் சூர்யோதய வர்ணனைச் செய்யுட்களைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்பை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். இச்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட உவமைகளில் இராமாயணச் சரிதத்தின் உட்கிடக்கை தொனிப்பதை இவ்வாரம்பக் குறிப்பு அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் குறிப்புகள் செவ்விய உரை நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரின் கவிதைச் செஞ்சொற்கள் ஆங்காங்கு ஆளப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பதிப்பு மாணவர்களுக்குப் பல வகையிலும் பயன்படக் கூடியதாகும்.

பரமேசுவரக் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்,
15—8—1950.

சு. நடேச பிள்ளை.

நன்றியுரை.

கம்பராமாயணத்திலிருந்து மாணவர் விரும்பிப் படித்து இன்புறத்தக்க சில பல பகுதிகளைத் தெரிவு செய்து, ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் 1942-ஆம் ஆண்டளவிலேயே எழுந்தது. எனினும் 1949-ஆம் ஆண்டின் முடிவிலேயே செய்யுட்பகுதிகள் தொகுக்கப்பட்டு, குறிப்புரை முதலியனவும் ஒருவாறு எழுதி நிறைவேறின. 1950-ஆம் ஆண்டில் முதல் மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட முதலாம் பாகம் வெளிவந்தது. கிட்கிந்தா-சுந்தர காண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட இரண்டாம் பாகமும், யுத்தகாண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட மூன்றும் பாகமும் இப்பொழுது வெளிவருகின்றன.

தெரிவு செய்யப்பட்ட செய்யுட் பகுதிகளுள் பெரும்பாலன மேல்வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டப்பட்ட பின்னரே இந்நூலுள் இடம் பெற்றன. சில பகுதிகளின் தொடக்கவுரைகள் அவ்வப் பகுதிகள் ஏற்ற வகுப்புகளுக்குப் படிப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் திருத்தி எழுதப் பட்டன. ஒரு சில முக்கியமான செய்யுட்களின் பொருளும் இரண்டொரு வகுப்புகளிற் கற்பித்துப் பார்த்து, அதன் பின்னரே செப்பஞ்செய்து எழுதப்பட்டன. ஆரம்பவுரை, குறிப்புரை முதலியனவெல்லாம் மாணவர்பால் இயல்பாயமைந்த சிந்தனைத்திறனும் உய்த்துணர்வும் சிதையாவண்ணம் இன்றியமையாத அளவில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் கையெழுத்துப்பிரதி முழுவதையும் பார்வையிட்டு, அவ்வப்போது வேண்டுந் திருத்தங்கள் கூறி, ஐயங்களையெல்லாந் தீர்த்து, எல்லா வழியிலும் இம்முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்து, இந்நூலுக்கு அரிய முன்னுரையையும் பெருந்தகைமையோடு எழுதியளித்த **திரு. க. நடேச பிள்ளை B.A., B.L., F. R. E. S.,** அவர்களுக்கு யான் பல்லாற்றானும் கடப்பாடுடையேன். அப்பேரறிஞர் செய்துள்ள உதவிகளுக்கெல்லாம் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

செய்யுட் பகுதிகளையெல்லாம் ஒருவாறு தொகுத்து, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலேயே, எனது நண்பர் **திரு. வி. செல்வநாயகம் M. A.** அவர்கள் கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துப்பார்த்து, குறிப்புரை முதலியன அமையவேண்டிய பண்புகளைப்பற்றிச் சில அரிய ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். அருங்கலைச் செல்வராகிய அவர் கூறிய கருத்துக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே தொடக்கவுரை, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுதலானேன். மேலும் இந்நூலையிட்டு அன்னார் செய்துள்ள உதவிகள் மிகப்பெரியன. அவற்றிற்கெல்லாம் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

கையெழுத்துப் பிரதியை முழுவதும் கேட்டு ஆராய்ந்து, இந்நூல் அச்சாகி வெளிவருதற்கான உதவிகளை ஒல்லும்வகை பேரன்புடன் புரிந்த **பிரமஸ்ரீ பி. ஸ்ரீனிவாஸய்யர்** அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியை வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்நூலின் முதலாம் பாகத்தை நல்ல முறையில் அச்சிட்டளித்த ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அச்சகத்தாருக்கும், இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்களைச் செவ்விய முறையில் அச்சிட்டுதவிய சாரதா விலாச அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலிற்குப் பேரன்புடன் பாராட்டுரைகள் வரைந்து அனுப்பிய அன்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னாகம். 4-2-1952.

பதிப்பாசிரியன்.

கம்பர் கவிதைக் கோவை

முதலாம் பாகம்

அபிப்பிராயங்கள்.

சுதேசமித்திரன்:—

பதிப்பாசிரியர் தாம் அகப்பை அகப்பையாக அள்ளிச் சுவைத்த இராமாயணப் பகுதிகளைத் தமிழன்பர்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்துக் கொடுக்கின்றார். முன்னோர் செய்த பல உரை நயங்களின் உணர்ச்சியாலும் தம் உள்ளத்தில் கவிநய ஈடுபாட்டால் எழுந்த புத்துணர்ச்சியாலும் வந்தது இப்புத்தகம்......

பதிப்பாசிரியர் இந்த நூலை 32 பகுதிகளாக்கி ஒவ்வொன்றிற்கும் அணிந்துள்ள முன்னுரை கம்பனுக்குப் பாராட்டுதலாகவும், இந்நூலுக்கே பாராட்டற்குரிய சிறப்பியல்பாகவும் அமைந்துள்ளது. நிகழ்ச்சிகளை நேரில் காண்பது போல் காட்சிப் படுத்துவதும், மனித இயல்புக்கு ஏற்றவாறு அமைந்து இன்பம் பயப்பதும், புறத்து நிகழ் காட்சிகளைச் சிந்தனை உணர்ச்சியில் தோய்ந்து அளிக்கும் சொல்லாற்றலும் கம்பன் காவியத்தில் விளங்குவதை இவர் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகின்றார். 'நவீன அகநூற் கொள்கைக்கு எல்லா வகையாலும் இயைந்த வண்ணம்' சூர்ப்பநகையைக் கம்பன் படைத்திருப்பதை ஆசிரியர் விவரித்துக் கூறுவது மகிழத்தக்கது. மிதிலைக் காட்சிப் படலத் திறுதியில் வரும் சூரியோதய வர்ணனை இராமாயணக் கதை முழுவதையும் குறிப்பால் உணர்த்துவது என்று இவர் ஒரு தனிப் பகுதியாக விளக்கினது வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது.......

ஞானசம்பந்தம்:—

கம்பர் கவிரசத்தை அன்பர்கள் அறிந்து பருகுவதற்கு இந்நூல் ஒரு கருவியாகும். .... முதல் மூன்று காண்டங்களினின்றும் சிறந்த பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தினகரன்:—

இஃது உயர்தரக் கலாசாலைகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்கட்குக் கம்பராமாயணத்தில் கவர்ச்சியைச் சிருட்டிக்கும் பிரதான நோக்கமுடையதாயினும் தீந்தமிழில் ஆர்வம் படைத்த மற்றையோர்க்கும் பயன்தரவல்லது.......தூய செந்தமிழ் உரை நடையில் எழுதப்பெற்றுள்ள ஆரம்பக் குறிப்புகள் கம்பரின் கவிதா இன்பத்தைத் துய்க்க வழிகாட்டியாயமைந்துள்ளன. .... தமிழபிமானமுள்ள ஒவ்வொருவர் கையிலும் இந்நூலிருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

இலங்கை வித்தியா போதினி:—

இதனை ஆக்கிய திரு. சுந்தரராசன் மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் கற்பித்து வருகிறுராதலின் மாணவர்களின் மனவியல்பை நன்கறிந்து அவர்களின் உளத்தை இழுத்து இன்புறுத்தத் தக்க செய்யுள்களையே தெரிந்தெடுத்துக் கோவைப் படுத்தியுளர். கதைப்போக்கும் இடையீடு படாதிருக்கவேண்டுமெனுங் கருத்தினுல் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் தொடக்கத்திலும் சிறந்த குறிப்புரைகளைத் தந்துளர். பாட்டுகளுக்கு அவர் எழுதிய குறிப்புரை அவற்றைப் படிப்பிப்பவர்களுக்கு மிகுந்த உதவியாயிருக்கும்.

....

பொதுவாகக் கம்பர் கவி அமுதத்தைப் பருக விரும்புவோருக்கும் சிறப்பாக மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் இந்நூல் பயன்படக் கூடியது.

இந்து சாதனம்:—

இது கல்லூரி மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய முறையில் எழுதப்பெற்றுள்ளது; இதனைப் பயிலுவோர் காலகதியிற் கம்பராமாயணத்தைப் படிக்க ஆர்வங்கொள்வரெனலாம்.......

ஈழகேசரி:—

இந்நூல் கதையைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறிச்செல்லாது, படல ஆரம்பத்தில் படலப் பொருளைத் தொகுத்துச் சொல்லி அவ்வப்படலச் செய்யுள்களின் சொற்றொடர்களைத் தொகுத்து நயம்படக் கூறி, ஆராய்ச்சித் தன்மையுடன் உய்த்துணர்விக்கும் தன்மை அமைந்து, தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செய்யுட்களை அவ்வப்படலப் பின்னணியாகக் கொண்டு செல்வது. இதனுல் இந்நூல்...... கம்பராமாயணத்திற் சிறிது பயின்றுர்க்கு அதிகம் பயன்தரவல்லது.

இந்நூலாசிரியரது கம்பராமாயணப் பயிற்சியும் வைஷ்ணவ சம்பிரதாய அறிவும் செய்யுட் குறிப்புகளிலிருந்தும் ஆரம்பக் குறிப்புகளிலிருந்தும் புலனுகின்றன.

வீரகேசரி:—

மகாகவி கம்பன் படிக்கப் படிக்கத் திகட்டாத தெள்ளமுதத் தமிழிலே கருத்தாழமும், ஓசை நயமும், கற்பனையின் எழிலும், நாடகச் சுவையும், குண ஓவியச் சிறப்பும் விளங்க இராமாயணத்தைப் பெருங்காப்பியமாக இயற்றினுர். .... ‘திகட்டாத தெள்ளமுது’ ‘கவி அமுதம்’ என்றெல்லாம் அறிஞர்களால் புகழப்பட்டு வரும் கம்பராமாயணக் கவிதைகளின் கோவையே இந்நூல்...... ஒவ்வொரு காண்டத்திற்குரிய குறிப்புரைகளையும், அரும்பதவுரைகளையும் ஆசிரியர் நன்கு எடுத்து எழுதியுள்ளார். கம்பராமாயணத்தை முழுவதும் படிக்க அவகாசமில்லாதவர்களுக்கு இக்கவிதைக் கோவை பெரிதும் உதவும்.

முன்னுரையில் திரு. சு. நடேச பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளபடி இப்பதிப்பு மாண வர்களுக்குப் பலவகையிலும் பயன்படக்கூடியதாகும்.

ஆனந்தவிகடன்:—

காலத்தை வென்ற பெரு நூல்களைப் பொது மக்கள் இலகுவில் பெற்று எளிதில் புரிந்துகொள்ளுமாறு செய்யப்படும் முயற்சிகளெல்லாம் ஆதரிக்கத் தக்கன. இத்தகைய ஒருவகை முயற்சியின் பயனாக வெளிவந்திருக்கின்ற...... 'கம்பர் கவிதைக் கோவை'யில் சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் என்று பதிப்பா சிரியர் கருதியவை கதைப் போக்குக்கு இசைந்தவாறு கோக்கப் பெற்றுள்ளன. குறிப்புரையும் உண்டு......

கல்கி:—

எத்தனையோ பாக்கியங்களைப் பெறலாம். ஆனால் கம்பன் கவியமுதை அனுபவிக்கும் பாக்கியம் பெறவில்லை என்றால் அத்தனை பாக்கியங்களையும் பெற்றுத்தான் என்ன பயன்?

இப்படி ஏங்குபவர்களுக்கு இப்போது நல்ல காலம் பிறந்திருக்கின்றது. கம்பன் கவிதைகள் பல பதிப்புக்களாக வெளிவருகின்றன. சுன்னாகம், ராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர் அ. சே. சுந்தரராஜன், பி. ஏ. கம்பராமாயணத் தில் முதல் மூன்று காண்டங்களிலுள்ள அருமையான கவிகளைத் திரட்டித் தக்க குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

தினமணி:—

நமக்குச் சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிஷமாக விளங்கிவரும் கம்பராமா யணத்தில் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் ஆகிய மூன்று காண்டங்களிலிருந்து திரட்டிய செய்யுட்கள் இம் முதல் பாகத் தில் காணப்படுகின்றன. கம்பராமாயணத்தை முழுவதும் படிக்க வசதி யில்லாதவர்களுக்குக் கம்பன் காவியத்தின் ரசனையை அனுபவிப்பதற்கு இக் கவிதைக் கோவை மிகவும் பயன்படும்......

செந்தமிழ்:—

புலத்துறை முற்றிய சான்றோருள் கம்பர் முன் எண்ணத்தக்கவர். அவர் இயற்றிய இராமாவதாரமோ இலக்கியநயமனைத்தும் ஒருங்கமைந்த பார காவியமாகும். அஃது இயற்றமிழ் நூலாக மட்டும் இல்லை. தன்கட்பயின்ற பல்வேறு வகையான சந்தவிருத்தங்களால் இசைத்தமிழ் நூலாகவும், கதா பாத்திரங்களின் உரையாடலால் நாடகத் தமிழ்நூலாகவும் விளங்குகிறது. அன்றியும் நாடு, நகர், அரசு, அமைச்சு, போர், ஒழுக்கம், உலகநடை, உயர்ந் தோரியல், மாதர் ஆடவர் தருமம் முதலியவற்றைப் பேசுமாற்றால் இலக்கண நூலுமாகும். இதன் கவிச்சுவையில் ஈடுபடாத தமிழ் மக்கள் இல்லை. கன்னற்

கட்டியுள் ஒவ்வொரு துண்டும் ஒத்த சுவையுடையவாயினும் அவற்றைச் சுவைப்போருடைய உடற் கூறும் நாவியல்பும் முதலியவற்றால் அவற்றுள் சுவை வேறுபாடு காணப்படல் போல், இந்நூலுள் எல்லாப் பாடல்களும் ஒரு நிகரான சுவையுடையவாயினும், அவற்றைப் பயில்வாரும் ஆராய்வாருமாகிய மக்களின் உள்ளம், அறிவு முதலியவற்றுக்கேற்ப அவற்றுள் சுவை வேறுபாடு காணப்படுவதும் இயல்பு. அச்சுவையுணர்வுடையோர் இராமாவதார நூலுள் தாந்தாம் மிக்க சுவையுடையனவாகக் கண்ட கவிகளைத் தொகுத்து விளக்க வுரைகளுடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவாராயினர். இம்முறை தழுவியவற்றுள் நம் செந்தமிழில் வெளிவந்து முற்றிய கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டும் இக் **கம்பர் கவிதைக் கோவையும்** சிறந்தனவாகும்.

இக் கவிதைக் கோவையின் முதற் பாகத்தைக் கம்பர் இயற்றிய இராமாவதார நூலுள் பால—அயோத்தியா—ஆரணிய—காண்டங்களில் ஆசிரியர் சுந்தரராஜன் அவர்கள் தாம் இனியவாகக் கண்ட கவிகளைப் பல தலைப்பின் கீழ்ப் பல பாடங்களாகத் தொகுத்து அவற்றை மாணவர்கள் எளிதிற் படித்துச் சுவையுணர்ச்சியால் மகிழும் வண்ணம் ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் முன்னுரையும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் குறிப்புரையும் வரைந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

கம்பர் கவிப்பகுதிகளையிடைமடுத்தெழுதப்பட்ட முன்னுரையுள் பால காண்டப் பாடங்களுக்குரியவை தனிச்சிறப்புடையன....இது மாணாக்கருக்கும் பிறருக்கும் பெரிதும் பயன் விளைக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இதனைத் தொகுத்து உரைகளுடன் அச்சிட்டு வெளியிட்ட ஆசிரியர் பாராட்டற்குரியர். அவர் இரண்டாம் பாகத்தையும் சீரிய முறையில் வெளியிடற்கு இறைவன் அருள் புரிக. இக் கோவை தமிழ் மக்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்படும் என்று நம்புகிறோம்.

The Ceylon Teacher:—

....

Without an acquaintance with Kamban, no scholar in Tamil can be said to have appreciated the essence of Tamil poetic genius.

......It is indeed a great service to present selections of the very best from this unique work. It may serve to stimulate a desire to drink deeper from the poetic spring.

In this ' Kambar Kavithaik Kovai ' succeeds.

The Editor has given here a scholarly selection from the first three books (Kandams) of the Kamba Ramayanam. Though consisting of excerpts, he has succeeded in retaining a sense of sequence and continuty in the narration.

This edition which is excellently annotated will serve as a useful introduction to Tamil scholarship.

The Hindu:—

The book under review contains 500 verses selected from the first three Kandams of Kambaramayanam with a foreward from the pen of principal S. Natesa Pillai of Parameshwara College, Jaffna. It is intended to serve as a text-book in educational institutions. The selection clearly shows that Mr. Sundararajan is a *RASIKA* who dives deep into the different emotional instincts of human beings, who observes Nature in her varied aspects and who has a fair sense of proportion. He gives a brief summary, critical and appreciative, of the contents of each section before the verses are introduced to the reader. Almost every verse has a short note under it, which explains difficult expressions, notes the figures of speech and sometimes gives grammatical notes.

Indian Express:—

The present selection edited by A. S. Sundararajan is another welcome addition to the existing ones. In addition to suitable chapter headings a crisp summary of the poems is invariably given Explanatory notes and meanings of difficult words have been offered, not at the end as is generally done, but just below the poems on each page. This method will enable the reader to understand the purport of the poems easily. The author seems to have devoted considerable time to Kamban and the reader is likely to benefit considerably by his intelligent observational apt interpretations. He is not satisfied with offering mere verbal meanings but dives deep into the purport of each selected poem, taking special care to indicate the context and the correlation of one description to another, endeavouring at the same time to get at the poet's view point. The paraphrase or 'padasaram,' as it is called is really good in some places and the prose introductions studded with apt quotations from the text, considerably enhance the value of the book.

A. M. K. Cumaraswamy, Esq., B. Sc. Registiar, University of Ceylon:—

The Selection has been well done and in such wise as to eliminate needless disgressions and irrelevancies and afford beginners the chance of true enjoyment of a first rate Epic Poem. ....
A particularly happy feature is the style of the annotation adopted. Only the difficult words and phrases are explained and these are handled concisely and clearly.

பேராசிரியர் ஸ்ரீ அ. சீநிவாசராகவன் அவர்கள்:—

கம்பருடைய விசாலமான காவியம் முழுவதையும் பயில இயலாதவர்க்குத் தங்கள் 'கவிதைக் கோவை' சிறந்த முறையில் உதவும் என்பது என் கருத்து. பாடல்களுக்குத் தந்துள்ள உரைக் குறிப்பும் ஆங்காங்கே கதைத் தொடர்ச்சியைக் காட்டி, பாட்டின் நயங்களை உணர்த்தும் விமர்சனக் குறிப்பும் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. நல்ல முயற்சி. பாராட்டுகிறேன்.

மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதராஜ ஸ்ரீ K. S. கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரிகள், சென்னை ராஜ்ய வடமொழி ஆஸ்தான கவி அவர்கள் :—

தாங்கள்...........அன்பு மிகுதியால் எனக்கு அனுப்பிய 'கம்பர் கவிதைக் கோவை' என்ற அரும்பெரும் நூல் கிடைக்கப்பெற்று மிகக் களிப்பெய்தினேன்.........நூலை அங்கு மிங்கும் புரட்டிப் பார்த்தேன். மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, என் போன்றவர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் எனத் தெளிந்தேன்.

பண்டிதமணி ஸ்ரீ க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்கள்:—

...தமிழ் மொழியில் சில காவியங்களே உள்ளன. அவற்றுள் இராமாயணம் மிக்க சிறப்புடையது; வான் போற் பரந்தது; பசிபிக் சமுத்திரம் போல் ஆழமானது; திருப்பாற் கடல்போல் அமுத முடையது; அதனால் அது யாவராலும் கடையப்படவேண்டியதுமாகும். சான்றோர்கள் பலர் அதனைக் கடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் முதலில் வைத்தெண்ணப்படவேண்டியவர் அ. சே. சுந்தரராஜன் B. A., அவர்கள்.

.... பரப்பில் குறைந்த கருத்தில் நிறைந்த இராமாயணந்தான் இந்தக் கம்பர் கவிதைக் கோவை.

இந்நூலில் இராமாயணப் படலங்களின் உயிர்போற் சிறந்த—தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடல்களும், அவற்றின் குறிப்புரைகளும், ஒவ்வொரு பாடத்

தொடக்கத்திலும் ஆரம்பக் குறிப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாரம்பக் குறிப்புக்கள் யாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு அருமந்த நூலாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளலாம். .... இந்த நூல் மாணவர்கள் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடுகிற ஒருசிந்தனைத் தூண்டுகோலாகும். அதனால் அது நன்கு வரவேற்கப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

பேராசிரியர் ராவ்சாகிப் ஸ்ரீமத் மு. ராகவையங்கார் அவர்கள் :—

தங்கள் கோவை நூலை ஆங்காங்கே நான் பார்த்துவந்தபோது பாடல்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள முறையும் உரைக் குறிப்புக்களும் நன்கமைந்திருத்தல் கண்டு மகிழ்ந்தேன். கம்பராமாயணத்தின் ஸாரத்தையும் பாடல் நயங்களையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர்க்குத் தங்கள் தொகுப்பும் உரையும் பெரிதும் பயன்படக்கூடியன என்பதில் ஐயமில்லை.

கவிமணி ஸ்ரீ தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் :—

கம்பராமாயணம் உலக மகா காவியங்களுள் ஒன்று......கம்பராமாயணத்தை எல்லோருக்கும் பயன்படச் செய்யும் வழி சுவை குன்றாமல் அதைச் சுருக்கிக் கொடுப்பதேயாகும். ......

திரு. சுந்தரராஜன் அவர்களின் கம்பர் கவிதைக் கோவை என்ற நூலை நான் ஆவலோடு படித்துப் பார்த்தேன். இன்கவித் தொடைகள், தெள்ளிய உரைவிளக்கம் இவை நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. சீர்கள் பதங்களைப் பிரித்துப் பதிப்பித்திருப்பது நல்ல முறையாகும். ஆசிரியருடைய கல்வி மாட்சி அவர் காட்டும் பொருளாழத்தால் விளக்கமாகின்றது. இது ஓர் நல்ல முயற்சி; சிறந்த தொண்டுங்கூட.

ஸ்ரீமத் வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யார் அவர்கள் :—

திருவாளர் அ. சே. சுந்தரராஜன் பி. ஏ. என்பவர் சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியிலும், பரமேசுவரக் கல்லூரியிலும் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழாசிரியராய்த் தமிழ்த் தொண்டு பூண்டு மாணவர்களைத் தமிழ்ச் சுவையைத் துய்க்கச் செய்துவருபவர். மாணவர்களே யன்றித் தம்மைப் போலவே தமிழ் மக்களும் அம்மொழியைச் சுவைக்க வேணுமென்ற கருத்தினால் அன்னார் கற்றோரிதயத்தைக் களிப்புறச் செய்யும் கம்பர் கவிதைகளில் அருஞ் செய்யுட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, **கம்பர் கவிதைக் கோவை** என்று பெயர் சூட்டி, அவற்றின் பொருளையும் நுண்மையுற விளக்கி வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டுள்ளார். அதன் பயனாக இப்போது அந்நூலின் முதற் பகுதி வெளியாகியிருக்கின்றது.

இவ் வெளியீடு சிறிது தமிழுணர்ந்தோரையும் ஆசிரியருதவியின்றியே கற்க வழிகாட்டிக் கம்பர் கவிகளில் அவர்களைத் திளைக்கச் செய்யத் தூண்டுகோலாக இருக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

பிரமஸ்ரீ:—பி. ஸ்ரீநிவாஸய்யர் அவர்கள்:—

கல்வியிற் பெரிய கம்பர் எம்மனோர்க்குக் கேடில் விழுச் செல்வமாக ஆக்கி அளித்துள்ளது **இராமாவதாரம்** எனப் பெயர் பெற்ற பெருங்காப்பியம். இக் காப்பியக் கடலுள் தம் அறிவுப்புணை துணையாக நீந்தி, இன்பந் துய்ப்பது எல்லோர்க்கும் இயல்வதொன்றன்று.

என் ஆருயிர் நண்பர் **திரு. அ. சே. சுந்தரராஜய்யங்கார், B. A.,** அவர்கள் மெய்வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, செவ்வி யருமையும் பாராது, அவமதிப்புங் கொள்ளாது இராமாவதாரத்துள் கருத் தூன்றிக் கற்றுணர்ந்து, அதனுள் தாம் கண்டின்புற்ற பொருள்களைப் பல பாடங்களாக வகுத்து, ஒவ்வொரு பாடத் தொடக்கத்திலும் அழகிய முன்னுரையையும் அதனைத் தொடர்ந்து பாசுரங்களையும் அப் பாசுரங்களிலே அமைந்துள்ள அரும்பதம், தொடர் முதலியவற்றின் பொருள்களையும் தம் கல்வித் திறன் தோன்ற எழுதி, **கம்பர் கவிதைக் கோவை** எனப் பெயர் தந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இக் கோவை நூல் சிறப்பாகக் கல்லூரிகளிலும் உயர்தர பாடசாலை களிலும் பயிலும் மாணவர்களுக்கும், பொதுவாகத் தமிழ்ச் சுவை நுகரும் ஆர்வமுடையவர்களுக்கும், உறுதுணையாய் உதவும் பண்பாடுடையது.

தமிழன்பர்கள் இந் நன்முயற்சியைப் பாராட்டி, ஆசிரியருக்குத் தக்க முறையிலே உதவிபுரிவார்களாக.

பேராசிரியர் ஸ்ரீ எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L.,:—

கம்பனின் மகா காவியத்தை முழுவதும் கற்றுணர்வது எளிய காரிய மன்று. பலதிறப்பட்ட துணை நூல்களும் அவசியம் என்று கருதுகிறேன். சுருக்கங்களும் பிறதிரட்டு நூல்களும் கம்பனது கவித்வ நயத்தை உணர்வதற் குப் பெரிதும் பயன் படுவனவாம்.

காலஞ்சென்ற வ. வே. சு. ஐயர் அவர்கள் பால காண்டத்திற்கு ஒரு சுருக்கம் இயற்றினர். பின்னர், பி. ஸ்ரீ முதலான பலரும் பல காண்டங்களுக் குச் சுருக்கம் இயற்றி அளித்திருக்கிறார்கள். கம்பராமாயண இன் கவித் திரட்டு நூலும் இங்கே கூறத்தக்கதுவே. தங்கள் நூலும் மேற் குறித்தன போன்று பயன்பட வல்லதேயாகும்.

கம்பர் கவிதைக் கோவையில் முதல் மூன்று காண்டங்களின் சுருக்கமும், செய்யுளின் நயம்தோன்ற எழுதிய உரைக்குறிப்பும், கதையழகினைக் காட்டும் சரிதக் குறிப்பும் காணப்படுகின்றன. தங்களுடைய கம்ப ராமாயணப் பயிற்சி யும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் இக்கோவையில் நன்கு புலனாகின்றன.

....

இராமாயணம் முழுமைக்குமுரிய தங்கள் கவிதைக் கோவை விரைவில் வெளிவரும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஸ்ரீமத் பண்டிதவ. சு. இராஜ ஐயனூர் அவர்கள்:—

பத்தாம் நூற்றுண்டுக்குப்பின் தமிழ் மொழியில் வந்த செய்யுள் நூல்களில் கம்ப ராமாயணத்துக்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. தமிழிலே உள்ள எல்லாத் தொடர் நிலைச் செய்யுள் நூல்களுள்ளும் 'கம்ப ராமாயணம்' தலையாயது. நீண்ட நாட்களாய்க் கம்பராமாயணத்துக்கு ஒரு சிறந்த உரை எழுதப்படாமையால் அந்நூலின் விழுப்பம் அறியாத சில புலவர்கள் சங்க நூல்களுக்குக் கம்பராமாயணம் ஒப்பாகாது எனக்கருதி வந்தார்கள். கம்பராமாயணத்தை ஊன்றிப்படித்து, அதனை ஆராய்ந்து பார்த்தால், தொல்காப்பியம் முதலான எல்லாச் சங்க நூல்களின் அமைதியும் அதன் கண் பொதிந்து கிடப்பதனை, நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். கம்பர் என்னும் புலவர் சங்க நூல்களிற் பெரிதும் பயிற்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குக் கம்பராமாயணம் ஓர் உரை கல்லாய்த் திகழ்கின்றது.

கம்பராமாயணத்தைத் தொகுத்துப் பலர் பல தொகுதிகள் வெளியிட்டார்கள். இவ்வெளியீடுகளில் வெள்ளகால் சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் எழுதின 'கம்பராமாயண சாரம்' என்பது ஒன்று; சுன்னுகம் சுந்தரராஜ ஐயங்கார் அவர்கள் தொகுத்த 'கம்பர் கவிதைக் கோவை' என்பது மற்றொன்று. கம்பர் கவிதைக் கோவை என்னும் நூல் ஈழ நாட்டுப் பள்ளிகளில் உயர்தரக் கல்விபயிலும் தமிழ் மாணவர்க்குப் பெரிதும் வாய்ப்பாக இப்போது வெளிவந்துள்ளது. செய்யுட்களைச் சீர் சீராகப் பிரித்து, அவற்றில் வரும் அருஞ்சொற்களுக்குச் சிறந்த உரை எழுதியிருப்பது இந்நூலாசிரியர் பள்ளிக்கூடத்தில் உயர்தர மாணவர்க்குப் பாடஞ் சொல்லுதலில் நிரம்பவும் பழக்க முள்ளவர் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். ஆங்கிலச் செய்யுள் நூல்களுக்கு, மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் உரையெழுதும் ஒரு சிறந்த முறை, உரைக் குறிப்பில் தழுவப்பட்டிருப்பதனைக் கண்டு யான் இத்தொகுப்பு நூலைப் பாராட்டுகின்றேன்.

செல்வி. நல்லம்மா சுப்பிரமணியம் அவர்கள், B. Sc. (Hons.):—

மாணவர்கள் விரும்பும் முறையில் கம்பர் செய்யுட்களைக் கோவையாகப் பதிப்பிக்க விழைந்த காரியத்தில் நீங்கள் வெற்றிபெற்றுவிட்டீர்கள். குறிப்புக்கள் எழுதப்பட்ட முறை மாணவர்களின் இயல்புக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது.......நயங்களைச் செய்யுளிலிருந்து தாமே கண்டறிந்து அனுபவிக்கும் இன்பத்தை மாணவர்களுக்குப் பலவழிகளில் இம்முறை அளிக்கின்றது;........ மாணவர்களின் மனதைக் கவரக்கூடிய சுவையுள்ள பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டுவதனுல், அவர்கள் செய்யுளைக் குன்றாத ஆர்வத்துடன் படிக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகின்றது. அன்றியும் இவை மாணவர்களுக்கு வேண்டிய அளவில் மாத்திரம் உதவியளிக்கின்றன. இத்தகைய ஒரு முறைபற்றி எழுதப்பட்ட குறிப்புரை தமிழ் இலக்கியம் கற்பதற்கு ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகின்றது. இலக்கியங்களை நயப்பதற்கு மாணவர்களிடம் இயல்பாயமைந்துள்ள சக்தியை வளர்ப்பதோடு எந்த இலக்கிய நூலையும் அனுபவிக்க வேண்டிய முறையையும் காட்டுகின்றது.

இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்கள்.

திரு. பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்:—

ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன், B. A., ஆழ்வார்களின் அருளிப்பாடுகளில் ஆழ்ந்தவர்கள்; கம்பரில் திளைத்தவர்கள்; கம்பராமாயண மகா சமுத்திரத்தில் ரஸஞ்சொட்டுகின்ற—ஆயிரத்துக்குச் சிறிது அதிகமான பாடல்களைத் தேடிச் சுவைத்து, ஒரு நல்ல ரஸகலசத்தை இலக்கிய ரஸிகர்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அன்றி, இனிய கதைத் தொடர்புகள், அரும்பத விளக்கங்கள், நய நுட்பங்கள் என்னும் இவைகளை வேண்டுமிடந்தோறும் சுருங்கச்சொல்லல் என்ற அழகில் அமைத்து நுகர்வோனுக்கும் கவிதைக்கும் இடையிலே அநாவசியகமாகத் தம்மை வளர்த்திக்கொள்ளாமல் தமது பழுத்த நீண்டகால ஆசிரிய அநுபவத்தையும் புலஞ் செய்திருக்கின்றார்கள். கால விரயத்துக்குப் பெரிதும் அஞ்சுகின்ற இந்தக் காலத்திலே, உயர்தர மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கம்பரை மிக எளிதில் தரிசனம் செய்வதற்கு வாய்ப்பான ஒரு கைக்கண்ணாடி இது.

6. யுத்த காண்டம்.

52. இராவணன் தனக்குற்ற பரிபவங் கூறல்.

இலங்கை நகரம் முழுவதும் எரியுண்டபின், மந்திரி சபை கூட்டி, இராவணன் தனக்கு நேர்ந்த பேரவமானத்தைக் கூறினான். அவன் அங்ஙனம் கூறியவற்றை இப் பாடத்திற் காணலாம்.

தனக்கு நேர்ந்த ஆற்றொணா அவமானத்தை உணர்ச்சி மேலிட்ட இராவணன் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றான். அவன் பேச்சில் மான உணர்ச்சி வரவர மிகுந்து செல்கின்றது. முதலில் 'இட்ட இவ் வரியணை இருந்தது என்னுடல்' என்றான். பின்பு 'நுகர்ந்திருந்தம் நாமெலாம்' என்று கூறியவன், 'முற்றுவது என்னினி? பழியின் மூழ்கினும்' என்று சொல்லி முடித்தான்.

ஒரு குரங்கினால் தன் மாட்சி மாண்டதை இராவணன் கூறுவதாயுள்ள இப்பகுதி அனுமனது வீரச் செயலை ஒப்புயர்வற்ற முறையில் தெரித்துக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துளது.

[தெ. ப:— இராவணன் மந்திரப் படலம் : 11—14.]

1 தாழ்ச்சியிங் கிதனின்மேல் தருவ தென்னினி
மாட்சியோர் குரங்கினால் மறுகி மாண்டதால்
ஆட்சியும் அரசுமென் னமைவும் நன்றெனுச்
சூழ்ச்சியின் கிழவரை நோக்கிச் சொல்லுவான். 1

---

1. தாழ்ச்சி—தாழ்வு; இப்பொழுது அனுமனால் வந்த தாழ்வு. இதனின் மேல் தருவது இனி என் (உளது)? மாட்சி—பெருமை. மறுகி—கலக்குண்டு. மாண்டது—முற்றுக அழிந்தது. என் அமைவும்—என் சேனையின் அமைதியும். சூழ்ச்சியின் கிழவர்—மந்திரிமார்.

2 சுட்டது குரங்கெரி சூறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர் பரிபவம் பரந்த தெங்கணும்
இட்டஇவ் வரியணை இருந்த தென்னுடல். 2

3 ஊறுகின் றனகிணறு றுதிரம் ஒண்ணகர்
ஆறுகின் றிலதழல் அகிலின் ஆவியொத்து
ஏறுமங் கையர்நறுங் கூந்த லின்சுறு
நாறுகின் றதுநுகர்ந் திருந்தம் நாமெலாம். 3

4 மற்றில தாயினும் மலைந்த வானரம்
இற்றில தாகிய தென்னும் வார்த்தையும்
பெற்றிலம் பிறந்தில மென்னும் பேரலாய்
முற்றுவ தென்னினிப் பழியின் மூழ்கினும். 4

---

2. எரி சூறையாடிடக் குரங்கு சுட்டது. எரி—அக்கினி தேவன். சூறை யாடிட—கொள்ளை கொள்ளும்படி. கொடி நகர் கெட்டது. கெட்டது—அழிந் தது. கிளை–சுற்றத்தார். எங்கணும் பரிபவம் பரந்தது. பரிபவம்–இகழ்ச்சியைத் தரும் செய்தி. நகரமாகிய மயானத்தில் ஈமவிறகு இட்டாற் போல இடப் பட்ட இந்த அரியணையில் செத்த பிணம் கிடந்தது போலச் செயலற்று இருந்தது எனது உடல்.

3. கிணறு உதிரம் ஊறுகின்றன—குரங்கின் கொலைத் தொழிலால் நேர்ந்த விளைவு இன்னும் தணிந்தபாடில்லை. ஒள் நகர் அழல் ஆறுகின்றிலது—நகரம் மயனுற் புதுப்பிக்கப்பட்டும் எரியுண்ட வெப்பம் தணிகின்றதில்லை. அகிலின் ஆவி—அகிற் புகை. ஏறு மங்கையர்—சிறப்புற்ற மங்கையர். சுறு நாறுகின்றது—தீப்பற்றிய நாற்றம் வீசுகின்றது. அச் சுறு நாற்றத்தையே அனுபவித்தது போன்று பொறுத்துக் கொண்டிருந்தோம் நாமெல்லாம்.

4. மற்றிலது ஆயினும்—இப்படி யெல்லாம் நிகழாமல் தடுத்தல் முதலி யன செய்திலமாயினும். மலைந்த—போர் செய்த. இற்று இலதாகியது—வலி யற்று மாண்டது; என்னும் சொல்லையும் கேட்கப் பெற்றிலோம். பிறந்திலம் என்னும் பேரலால் (பெற்றிலம்)—பிறந்தும் பிறவாதவராயினோம் என்ற வசை மொழியல்லால் வேறொன்றும் பெற்றிலோம். இனி முற்றுவது என்—இனிச் செயற் பாலது யாதேனு முண்டோ? பழியாகிய கடலில் வீழ்த்தப்பட்டு முழுகிய நாம் கரைகாண விரகுண்டோ? கூறுமின்.

53. அனுமன் விபீடணனைக் குறித்துப் பேசியது.

இராவணனால் துரத்தப்பட்டுத் தன்னைச் சரண்புகுந்த விபீடணன், 'கைப்புகற் பாலனோ? கழியற் பாலனோ? ஒப்புற நோக்கி நீர் இயம்புவீர்' என்று இராகவன் தன் துணைவரை உசாவ, சுக்கிரீவன், சாம்பவன், நீலன் முதலிய வானர வீரர் அவன் கைப்புகற் பாலன் அல்லன் என்று ஒரு முகமா யுரைப்பாராயினர். கருணையோனாகிய இராமபிரான் பின்பு மாருதியை நோக்கி, 'நின்கருத்து யாது?' என்று கேட்ப, அவன் தன் கருத்தைக் கூறலுற்றான். விபீடணன் கைப்புகற்பாலன் என்று அனுமன் பேசிய பேச்சு இப்பகுதி.

இராமாயணத்திற் காணப்படும் நாநலம் நன்கமைந்த சீரிய பேச்சுக்களுள் ஒன்று இப் பகுதியிற் காணப்படுவது. சுக்கிரீவனாதியோர் விபீடணனைப்பற்றி மேலெழுந்தவாறு ஆராய்ந்தனர். 'அவன் இராவணன் தம்பி; வஞ்சனை அரக்கன்; போர் மூளும் சமயம் தமயனைத் துறந்து வந்தவன். அரக்கரில் யாவர் சீரியோர்? மானென வந்த மாரீசன் வரவு மானும் இவன் வரவு. ஆகவே இவனைப் பற்றினால் ஆபத்து விளைவது உறுதி' என்று அவசரப்பட்டதொரு முடிவிற்கு வந்தனர். ஆனால் நுணங்கிய கேள்வியனாகிய மாருதி என்னும் நேரிலா அறிவன் ஏற்கனவே தான் நேர் முகமாகக் கண்டும் கேட்டும் தெளிந்தவற்றினுதவியால், விபீடணன் தமயனைத் திருத்தி அவனுயிரைப் பாதுகாக்க முயன்று அது பயன்படாமையினாலும், அவதாரப் புருடனாகிய இராமபிரானால் அன்னவன் இறுதியுறுவது திண்ணமென்று உணர்ந்தமையினாலும், அப்பிரானை அடைக்கலம் புக்கு அவன் துணைவனாய் இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெற்றுய்யலாம் என்று விரும்பி வந்தனனாதல் வேண்டும் என்று அவனது நிலைமையை யெல்லாம் உள்ளபடி தெளிவாக உணர்ந்தான். மேலும் அன்னவன் உதவி இராமபிரானுக்கு இன்றியமையாதது என்பதையும் உணர்ந்தான். உணர்ந்து, 'கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காண்' என்று தான் விரித்துரைக்கும் பொருளை உள்ளத்தமைத்து, பணிவுடனும், வினயத்துடனும் பேச ஆரம்பித்தான்.

முதலில் தனக்கு முன்பு பேசியவர்களைப் பாராட்டினன்; எனினும் வேறுபட்ட தன் கருத்தை மெல்ல மெல்லக் கூற லுற்றான். தொடக்கத்தில் 'தீயனென்று இவனை யான் அயிர்த்தல் செய்கிலேன்' என்றுரைத்து, தான் கொண்ட முடிபுகளைப் படிப் படியே விளக்குவானாயினன். இங்ஙனம் தன் கொள்கையை அவையோர் உளங்கொள வைத்த பின்னர், ஏனையோர் வெளி யிட்ட மறுதலைக் கருத்தைச் சீரியதொரு முறையில் வரம்பிகவாது குன்றா உறுதியுடன் மறுக்கலானன். அதன்பின் தன் கருத்தை உடன்பாட்டு முறையில் வரவர வலிமிகும் எடுத்துக்காட்டு களால் நிறுவுவானாயினன். அது வரையில் அவையினர் நுண் ணறிவைக் கவரும்படி பேசியவன் பின்னர் அவர்கள் உணர்ச்சி யும் வயப்படும்வண்ணம் பேசலுற்றான். எடுத்துக்காட்டுக்களின் முடிவில் யாவர் மனமும் இதயமும் ஒருமுகப்பட, அந்நிலையில் பேச்சின் ஓசையையும் முறுக்கி, கூடிய உணர்ச்சி வேகத்தோடு மறுக்கவொண்ணாச் சான்றுகள் சில காட்டி, 'இவனை ஏற்றுக் கொள்ளாது தானே அகன்று போகும்படி கைவிடுதல் அறிஞர் நகைப்பிற்கு இடமாகும்' என்று உறைக்க ஊன்றி, முடிவில் 'ஆதலினால் இவன் வரவு நல்வரவே என உணர்ந்தேன்' என்று தன் துணிபை எடுத்து மொழிந்தான். மேலுஞ் சில கூறலுற்ற வன், 'வேத நூலெனத் தகைய திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன்' என்று சொல்லுமளவையில் இராமபிரான் முகத்தில் தோன்றிய உவகைக் குறிப்பை உணர்தலும், மேலுஞ் சில கூறுதல் மிகை யென்று அத்துடன் விட்டான். 'சொல்லின் செல்வன்' என்று முன்பு இராகவன் பாராட்டியமைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துளது இப்பேச்சு.

[தெ. ப:— விபீடணனடைக்கலப் படலம் :—86—105.]

5 உறுபொருள் யாவரும் ஒன்றக் கூறினர்
செறிபெருங் கேள்வியாய் கருத்தென் செப்பென

---

5. உறு பொருள்—உற்ற பொருள்; ஆலோசிக்கலுற்ற பொருளை. ஒன்றக் கூறினர்—சொல்வகை வேறாயினும் துணிபு ஒன்றாகும்படி கூறினர்; ஒரே அபிப்பிராயமாகக் கூறினர். செறி பெரும் கேள்வியாய்—நன்கு தெளிந்த நூற் கேள்வியையுடையவனே! நெறிதரும் மாருதி—ஒரு வழி காட்டக்கூடிய

நெறிதரு மாருதி என்னு நேரிலா
அறிவனை நோக்கினன் அறிவின் மேலுளான். 1

6 இணங்கினர் அறிவில ரெனினும் எண்ணுங்கால்
கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காணென
வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன்
நுணங்கிய கேள்வியான் நுவல்வ தாயினான். 2

7 எத்தனை யுளர்தெரிந் தெண்ண ஏய்ந்தவர்
அத்தனை வருமொரு பொருளை அன்றன
உத்தமர் அதுதெரிந் துணர ஓதினர்
வித்தக இனிச்சில விளம்ப வேண்டுமோ. 3

8 தூயவர் துணிதிறன் நன்று தூயதே
ஆயினும் ஒருபொரு ளுரைப்பன் ஆழியாய்
தீயனென் றிவனையான் அயிர்த்தல் செய்கிலேன்
மேயின சிலபொருள் விளம்ப வேண்டுமால். 4

9 வண்டுளர் அலங்கலாய் வஞ்சர் வாண் முகம்
கண்டபோர் பொழுதினில் தெரியும் கைதவம்

அனுமன். 'கொற்றவ சரண்' என்ற சொல்லைக் கேட்டது முதல், விபீடணன் மாட்டு இயல்பாகவே அன்புணர்ச்சி மீதூரப் பெற்ற இராமபிரான் சிந்தனையை ஒட்டிய அடை மொழிகள். அறிவின் மேலுளான்—இராமபிரான்.

6. இணங்கினர்—மனமொப்பி நம்முடன் சேர வந்தவர்கள். கணங்கொள்கை—தம் இனத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல். கடன்மை—மரபு நெறி. 'இணங்கினர்......காண்' என உரைக்கும் பொருளை உள்ளத்தமைத்துக் கொண்டு நுவல்வதாயினான். நுண்ணிய நூற்கேள்வியை யுடைய அனுமன்.

7. இஃது அனுமன் முன்னுரை. தெரிந்து எண்ண ஏய்ந்தவர்—ஆராய்ந்து சிந்தித்துப் பொருள் முடிபு காணவல்லவர். அத்தனைவரும்—அத்தனை பேரும். உத்தமர்—உத்தமமான நோக்கங் கொண்டவர். வித்தக—அறிஞனே! இனி—அவர்கள் அறுதியிட்ட பின்பும்.

8. இதுமுதல் ஐந்து செய்யுட்களில் அனுமன் தன் கருத்தைக் கூறுகிறான்.

தூயவர் துணி திறன் நன்று—தூய மனத்தினராய அவர்கள் பொருளைத் துணிந்த பெற்றியும் 'தருக்க நூன் முறைப்படி சிறந்தது. தூயதே—நோக்கமும் தூய்மையானதே. ஆழியாய்—ஆஞ்ஞா சக்கரத்தை யுடையவனே! அயிர்த்தல்—ஐயங்கொள்ளுதல். மேயின—தொடர்புள்ளன; ஏற்றவாயின.

9. வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்கின்ற மாலையை அணிந்தவனே! வாள்—ஒளி. கைதவம்—வஞ்சனை. விண்டவர்—மனம் வேறுபட்டவர். விள்—பகுதி.

உண்டெனின் அஃதவர்க் கொளிக்க ஒண்ணுமோ
விண்டவர் பல்பகல் மருவி வாழ்வரோ. 5

10 உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற
மெள்ளத்தம் முகங்களே விளம்பு மாதலால்
கள்ளத்தின் விளைவெலாம் கருத்தி லாவிருட்
பள்ளத்தி னன்றியே வெளியிற் பல்குமோ. 6

11 வாலிவிண் பெறஅரசு இளைய வன்பெறக்
கோலிய வரிசிலை வலியுங் கொற்றமும்
சீலமும் உணர்ந்து நிற்சேர்ந்து தெள்ளிதின்
மேலரசு செய்துவான் விரும்பி மேவினன். 7

12 செறிகழல் அரக்கர்தம் அரசு சீரியோர்
நெறியல தாகலின் நிலைக்க லாமையும்
எறிகடல் உலகெலாம் இளவற் கீந்ததோர்
பிறிவருங் கருணையும் மெய்யும் பேணினன். 8

நீண்ட காலம் சேர்ந்து வாழ முடியுமோ? சில நாளில் மன வேறுபாடு வெளிப்பட்டுவிடும்; ஆதலால் வஞ்சனை விரைவில் வெளியாய்விடும்,

10. விளம்பும்—சொல்லிவிடத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும். வஞ்சனையின் செயல்களெல்லாம் முன்யோசனை யில்லாத, இருட்பள்ளம் போன்றவராகிய வஞ்சகர் குழுவினன்றி, திறந்த வெளி போன்றவராகிய கள்ளமற்றவரிடம் பலிக்குமோ? அரக்கர் குழுவினில் பலித்திடும்: நம் முன்னிலையில் விளக்கின்முன் இருள்போன்று கெட்டொழியும்.

11. கோலிய—வளைத்த. வாலிக்கு வீடுபேறும் தம்பிக்கு அரசும் அருளியது போன்று இராவணனுக்கு விண்ணுலகமும் தனக்கு இலங்கையரசும் அருளுதற்குக் காரணமான சீலம் முதலிய குணங்களில் ஈடுபட்டு உன்னை விரும்பி வந்தனன். தெள்ளிதின் மேல்—தெளிவாக அறிந்துகொண்ட பிற்பாடு. மேலரசு—வீட்டரசு என்ற பொருளும் தொனித்தல் காண்க. சீலம்—தாழ்ந்தோருடன் வேறுபாடின்றிப் பழகுங் குணம்.

12. செறிகழல்—செறிந்த வீரக்கழல். நெறி—முறைமை. எறி கடல்—அலையெறியுங் கடல். இளவற்கு—பரதனுக்கு. பிறிவு அரும்—நீங்குதலில்லாத. மெய்யும்—வாய்மையும். பிறப்புரிமையால் நின்னதாகிய அரசினைப் பரதனுக்கு அளித்தது போலவே வெற்றியுரிமையால் நின்னதாகும் இலங்கைச் செல்வத்தைத் தனக் களிப்பாய்; கருணை மாறுமையின். ஒரு முறை அளித்தால் பின்னர் தான் பிழை செய்தாலும், வாய்மையின் வழுவாய் என்று விரும்பி வந்தான்.

13 காலமன் றிவன்வருங் காலம் என்பரேல்
வாலிநன் துறுபகை வலிதொலைத்தலால்
ஏலுமிங் கிவற்கினி இறுதி யென்றுனை
மூலமென் றுணர்வரப் பிரிவு முற்றினான். 9

14 தீத்தொழில் அரக்கர்தம் மாயச் செய்வினை
வாய்த்துளர் அன்னவை உணரு மாண்பினால்
காய்த்தவர் அவர்களே கையுற் றார்நமக்கு
ஏத்தரும் உறுதியும் எளிதின் எய்துமால். 10

15 தெளிவுற லரிதிவர் மனத்தின் தீமைநாம்
விளிவது செய்துவர் என்ன வேண்டுதல்

---

13. *தன் கருத்தை ஒருபடி உரைத்தபின் ஏனையோர் கூறிய ஏதுக்கள் பொருந்தாமையைக் காட்டுகின்றான். இச் செய்யுளில் கடைசியிற் பேசிய நீலன் கூற்றை மறுத்துக் கூறுகிறான்.*

'இவன் தமயனுக்கு நெருக்கடி நேர்ந்த பொழுது வந்தான்; ஆதலால் கெட்ட நோக்கத்துடன் வந்தவனாவான்' என்று கூறினாரேல், பல காலம் தீய தொழில் புரிந்துவந்த தன் தமயனைத் திருத்தப் பார்த்து அது கைகூடாமையினால் உரிய காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவன், வாலியின் பெரிய வலிமையை நீ தொலைத்தமையால், இராவணனுக்கும் இறுதிவரும்; ஆதலால் நீயே மூலப் பொருள் என்னும் அறிவு தோன்றித் தன் இனத்தவரை முற்றாகப் பிரிந்தான். ஆகவே இவன் வந்த காலமும் ஏற்ற காலமே யாகும். துறு பகை வலி—திணிந்த பகைமையினது வலிமை. இறுதி—மரணம். ஏலும் -பொருந்தும்.

14. *நீலனுக்கு முன்பு பேசிய சாம்பவன் கூற்றை மறுக்கின்றான்.*

அரக்கர் மாயையிலே வல்லவர் என்பது மெய்யே. அதனால் நமக்கு நன்மையே யன்றித் தீமையில்லை. மாயையில் வல்ல அவரே நம் வசப்பட்டாராயின் நமக்கு நன்மையே உண்டாகும் என்று கூறுகின்றான். அன்னவை—அப்படிப்பட்ட மாயச் செயல்களின் கூறுபாடுகளை. காய்த்தவர்—அடிப்பட்டவர். கையுற்றார்—கையாளாக வந்தவர். ஏத்தரும் உறுதி—புகழ்தற்கரிய ஆக்கம்.

15. *'வஞ்சனை இயற்றிய வந்தவாறலால் தஞ்சென நம் வயிற் சார்ந்துளான் அலன்' என்று சுக்கிரீவன் கூறியதை மறுத்துரைக்கின்றான்.*

'இவர்களை இப்படிப்பட்டவர் என்று தெளிவாக அறிதல் ஒருவராலும் இயலாது; மனத்தில் முழுவதும் நஞ்சுபோன்ற தீமையே யன்றி வேறில்லை; ஆதலால் இறுதி பயக்குஞ் செயல்களைப் புரிவர்' என்று நாம் மனம் போனபடி கொள்ளுதல் பொருத்தமன்று. அறிவினால் மேம்பட்டவர் வலியவர் திறத்து

ஒளியுற உயர்ந்தவர் ஒப்ப எண்ணலார்
எளியவர் திறத்திவை எண்ண லேயுமோ.

16 கொல்லுமின் இவனையென் றரக்கன் கூறிய
எல்லையில் தூதரை எறித லென்பது
புல்லிது பழியொடும் புணரும் போர்த்தொழில்
வெல்லலம் பின்னையென் றிடைவி லக்கினன். 12

17 மாதரைக் கோறலும் மறந்து நீங்கிய
ஆதரைக் கோறலும் அழிவு செய்யினும்
தூதரைக் கோறலும் தூய்தன் றுமென
ஏதுவிற் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டினன். 13

18 எல்லையில் யானிவன் இரண மாளிகை
செல்லிய போதினுந் திரிந்த போதினும்
நல்லன நிமித்தங்கள் நனிந யந்துள
அல்லதும் உண்டுநா னறிந்த தாழியாய். 14

19 நிந்தனை நறவமும் நெறியில் ஊன்களும்
தந்தன கண்டிலேன் தரும தானமும்

லும் அங்ஙனம் எண்ணார். ஆதலால் அண்ணலால் துரத்தப்பட்டு எளிமைப் பட்டு நம்மை நாடி வந்து சரண்புகுந்தவர் திறத்தில் அப்படி எண்ணுவது பொருந்துமோ? அன்று.

16. இங்ஙனம் மூவர் கூறிய ஏதுக்களின் பொருத்தமின்மையைக் காட்டி, தான் முதலிற் கூறியதை, இது முதல் ஐந்து செய்யுட்களில் சில எடுத்துக்காட்டுக்களால் நிறுவுகின்றான்.

எறிதல்—வெட்டுதல். புல்லிது—இழிந்தது. வெல்லலம்—வெல்லமாட்டோம். பழியொடும் புணரும்—பழியோடும் அவ்விழிவு நம்மைச்சேரும். இடை—சரியான சமயத்திலே.

17. எப்படி இடைவிலக்கினன் என்பதை மீட்டுந் தெளிவாகக் கூறுகின்றான்.

மறந்து நீங்கிய ஆதர்—வீரத்தினின்றும் நீங்கிய பசுவைப் போன்றவர்; வீரச் செயல் புரிய வல்லமை யில்லாதவர்.

18. எல்லி—இரவு. இரணம்—பொன். செல்லிய போதிலும்—சென்ற பொழுதும். திரிந்த போதினும்—மறுபடி அந்தப் பக்கம் திரிந்த பொழுதும். நிமித்தம்—சகுனம். நனி நயந்துள—மிகவும் விரும்புந்தன்மையவாய் நிகழ்ந்தன. அவைகளேயன்றி வேறு விஷயமும் உண்டு; நான் கண்டறிந்தது.

19. நிந்திக்கத்தக்க கள்ளும் நன்னெறிக்கு ஒவ்வாத புலாலும். தந்தன—வைக்கப்பட்டன. தரும தானம்—அறம் பற்றிய சிந்தனையோடு செய்யப்

வந்தனை நீதியும் பிறவும் மாண்பமைந்து
அந்தணர் இல்லெனப் பொலிந்த தாமரோ. 15

20 அன்னவன் தனிமகள் அலரின் மேலயன்
சொன்னதோர் சாபமுண் டுன்னைத் துன்மதி
நன்னுதல் தீண்டுமேல் நணுகுங் கூற்றென
என்னுடை இறைவிக்கும் இனிது கூறினள். 16

வேறு

21 பெற்றுடைய பெருவரமும் பிறந்துடைய
வஞ்சனையும் பிறவும் உன்கை
விற்றொடையின் விடுகணையால் வெந்தொழியு
மெனக்கருதி விரைவின் வந்தான்
உற்றுடைய பெருவரமும் உகந்துடைய
தண்ணளியும் உணர்வும் நோக்கின்
மற்றுடையார் தாமுளரோ வாளரக்க
னன்றியே தவத்தின் வாய்த்தார். 17

படும் தானம். வந்தனை—கடவுள் வழிபாடு. நீதி—நீதி நெறியில் ஒழுகும் ஒழுங்கு. மாண்பமைந்து—சிறந்தமைந்து. அரோ —அசை.

20. தனிமகள்—ஒப்பற்ற மகள். அலர்—தாமரை. துன்மதி—இராவணன். என்னுடை இறைவி—சீதா பிராட்டி.

21. இதுமுதல் நான்கு கவிகள் அனுமன் பேச்சின் முடிவுரை. முதல் மூன்று கவிகளில் உணர்ச்சியைக் கிளறும் சான்றுகள் சில காட்டி, நான்காம் கவியில் தன்னுடைய துணிபு இன்னதென்று கூறி முடிக்கின்றான். உணர்ச்சி வேறுபாட்டிற்கிசைய ஓசையும் வேறுபடுகின்றது.

தவஞ்செய்து அரிதிற் பெற்ற பெரிய வரங்களின் வலிமையும், பிறவிப் பேறாயமைந்த வஞ்சனையின் வலிமையும், பிற வல்லமைகளும் உன்னுடைய ஓரம்பினாலே சாம்பலாகி முற்றாக அழியும் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து, அவ்வழிவு உண்டாகு முன்னமேயே உன்னையடைய வேண்டுமென்று காலந் தாழ்த்தாது வந்துளான்; இப்படி வந்தவனுடைய வரம் முதலியவற்றை நோக்கின் இவனைப்போன்று தவம் பலிக்கப்பெற்றவர் ஒருவருமிலர் என்பது தெளிவு.

பெருவரம்—பக்தியைப் பேறாகப் பெற்றவரம். தண்ணளி—தூதரைக் கோறல் முதலிய செயல்கள் தீயன என்றுரைத்த கருணை. உணர்வு—நீயே மூலமென்றும், நின்னாலேயே அரக்கர் அழிவெய்துவர் என்னும் அறிவு. பக்தி, அருள், ஞானம் இம் மூன்றுமுடையவனாகிய இவன் பெற்ற தவச்செல்வம் ஒருவரும் பெற்றிலர்.

22 தேவர்க்குந் தானவர்க்குந் திசை முகனே
முதலாய தேவ தேவர்
மூவர்க்கும் முடிப்பரிய காரியத்தை
முற்றுவிப்பான் மூண்டு நின்றோ
ஆவத்தின் வந்தபய மென்றுனை
அயிர்த்தகல விடுதி யாயின்
கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடலயிர்த்த
தொவ்வாதோ கொற்ற வேந்தே. 18

23 பகைப்புலத்தோர் துணையல்லர் என்றிவனைப்
பற்றேமேல் அறிஞர் பார்க்கின்
நகைப்புலந்த தாமன்றே நற்றாயம்
உளதாய பற்றுன் மிக்க
தகைப்புலத்தோர் தந்தையர்கள் தம்பியர்கள்
தமையரிவர் தாமே யன்றோ
மிகைப்புலத்து விளைகின்ற தொருபொருளைக்
காதலிக்கின் விளிஞ ராவார். 19

---

22. தானவர்—அசுரர். மூண்டு—முனைந்து. ஆவத்து—ஆபத்து. அயிர்த்து—இவன் கேடு சூழ்வானோ என்று ஐயமுற்று. அகல விடுதியாயின்—தானாகவே விட்டுப் போம்படி கைவிடுவாயானால். கூவம்—கிணறு. அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ—தன்னைவிழுங்கிவிடும் என்று சந்தேகப் பட்டது போலாகாதோ? இவன் மாட்டு ஐயுறவு கொள்ள இடமேயில்லை என்று கூறுகின்றான்.

23. பகைவரிடத்தைச் சார்ந்தவர் நமக்கு உற்ற துணையாகார் என்று கருதி இவனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின். நகைப்புலம்—பரிகசிக்கும் விஷயம். முன்பு 'ஒளியுற உயர்ந்தவர் ஒப்ப எண்ணலார்' என்று கூறியதனைத் தொடர்ந்து விவரிக்கின்றான். நற்றாயம்..............விளிஞராவார்—பங்காளிகளாகிய தந்தை, தம்பி, தமையன், முதலியோரன்றோ ஒரு பொருள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொல்லும்படியான பகைமை யுடையவராவார். நல் தாயம் உளதாய பற்றால் மிக்க தகைப்புலத்தோர்—நெருங்கிய பிறப்புரிமை உள்ளதனாலாகிய உறவிலே மிகுந்தவர்; பிறப்பு, இறப்பு முதலியவற்றில் தீட்டுக் காக்கும்படியான நெருங்கிய உறவு பூண்ட தகுதிவாய்ந்த பங்காளிகள்; அவர்களாவார் தம்பிமார் முதலாயினர். கைக்கு எட்டாத இடத்திற் பெறத் தகும் சீரியதொரு பொருளைப் பெற ஆசைப்பட்டால் ஒருவரை யொருவர் கொலை நேர்தற்குரிய பகைஞராவார். ஆகவே இவன் தமையனோடு மாறுபட்டு வந்ததில் வியப்பில்லை; அது உலகியல்; ஆதலால் அவனை ஐயுறுதல் நகைப்பிற்கிடமாகும்.

24 ஆதலினா லிவன்வரவு நல்வரவே
எனவுணர்ந்தேன் அடியேன் உன்றன்
வேதநூல் எனத்தகைய திருவுளத்தின்
குறிப்பறியேன் என்று விட்டான்
காதல்நான் முகனாலுங் கணிப்பரிய
கலையனைத்துங் கதிரோன் முன்சென்று
ஓதிலான் ஓதநீர் கடந்துபகை
கடந்துலகை உய்யக் கொண்டான்.

---

24. தன் துணிபு இன்னதென்று கூறிப் பேச்சை முடிக்கின்றான். நல்வரவு—நல்ல நோக்கத்துடன் வந்த வரவு; நமக்கு நன்மை யளித்தற்குக் காரணமான வரவு. திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன் என்று விட்டான்—அவனை அவசியம் ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தத் தொடங்கி, 'நின் மனக் குறிப்பு இன்னதென்றறியேன்' என்று கூறுமளவில், இராமபிரான் முகக் குறிப்பை நோக்கியவன், அதனை நன்குணர்ந்து, மேலுஞ்சில கூறுதல் அவசியமின்று என்று அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். மாருதி வடித்துக் கூறிய மொழிகளைச் செவிமடுத்து அமிழ்தின் மாந்திய இராமபிரான் அப்பொழுது அவன் பேச்சைப்பற்றிக் கருதியதை ஒட்டி, 'காதல் நான்முகனாலும்' முதலிய அடைமொழிகள் தோன்றின. கணிப்பரிய—இவன் கற்ற நூல், கலை முதலியன இன்னின்ன என்று எண்ணிக் கணக்கிடமுடியாத, (கிட்கிந்தா: 128.) ஓதநீர் கடந்து—கலைகளாகிய கடலைத் தாண்டியது போலவே வீங்கு நீர்க் கடலையுந் தாண்டி. பகை கடந்து—பகையாகிய கடலையும் அங்ஙனமே எளிதிலே கடந்து. உலகை உய்யக் கொண்டான்—விபீடணனை உய்யக் கொள்வதன் வாயிலாக உலகம் முழுவதும் உய்யும்படி பாதுகாத்த அனுமன்.

---

54. இராமபிரான் உரை முடிபு.

அனுமன் விபீடணனைக் குறித்துப் பேசி முடிந்ததும், அவன் கூற்றை ஆதரித்து உரை முடிபு கூறிய இராமபிரான் பேச்சு இப் பாடத்திற் காணப்படும்.

காவலாளனாகிய மயிந்தன் இராமபிரான் ஏவலின்படி சென்று விபீடணனாதியோரை வினவியறிந்து, தான் கண்டதும் கேட்டதும் அப்பிரானுக்கு உரைத்தனன். அவன் கூறியதை யெல்லாங் கேட்ட இராமபிரான், விபீடணன் தவம், தூய்மை, பிராட்டியை விடும்படி இராவணனுக்கு நன்மதி கூறியமை, தமயன் அவனைச் சினந்து துரத்தியமை, உயிர் தப்பும் பொருட்டு

அன்னவன் தன்னைச் சரண் புகுந்தமை—ஆகியவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து, அவன்பால் கருணை மீதூரப் பெற்றவனாய், தன் துணைவரை நோக்கி, 'இவன் கைப்புகற் பாலனோ? கழியற் பாலனோ? நன்கு ஆராய்ந்து கூறுமின்', என்று கேட்டனன். சுக்கிரீவன், சாம்பவான், நீலன் முதலிய வானரத் தலைவர் அவனைப் பற்றுதல் பழுது என்றனர். அவர்கள் யாவரும் ஒன்றிக் கூறியது கேட்டு மனவருத்தமும் ஏமாற்றமும் அடைந்த இராமபிரான், 'நெறிதரும் மாருதி என்னும் நேரிலா அறிவனை' நோக்கி, 'நின் கருத்து யாது? செப்புக' என்றனன். என்னலும் அவன் எழுந்து, 'கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காண்' என்று பொருள் பட, 'இவன் வரவு நல்வரவு, இவனை அகலவிடுதல் அறிஞர் நகைப் பிற்கிடமாகும்' என்று ஏதுவிற் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டி மொழிந்தனன். விபீடணன், 'கொற்றவ! சரண்' என்று கூறிய சொல் செவிப் பட்டது முதல் அவன்மாட்டு அன்பும் அருளும் இயல்பாகச் செல்கின்ற மனத்தினனாகிய இராகவனுக்கு, 'காதல் நான்முகனாலும் கணிப்பரிய கலையனைத்தும் கதிரோன் முன் சென்று ஓதிய' மாருதியின் சொல் அமுதம் போன்றிருந்தது; அவன் சீரிய உரையினைப் பாராட்டி, அவன் கருத்தை யெல்லாம் சில சொற்களால், தன் கருத்தோடு ஒன்றியமை புலப்படத் தொகுத்துரைத்து, அடைக்கலம் அளித்தலாகிய பேரறத்தின் சீர்மைகளையெல்லாம் பலபடி விரித்துரைக்கலுற்றான். தீது வரினும் நலம் வரினும், விளைவு நோக்காது, அடைந்தவரது குணங் குற்றங்களை ஆராயாது, அபயம் என்று கூறிய அக் கணமே அபயதானமளித்தலே வாய்வது; இயல்வது கரந்து ஈயாது வாழ்பவர் செத்தவரேயாவர்; மேலும் அறமும், அருளும், ஆண்மையும் பறியுண்ணுட என்று சிபி முதலானோர் செய்த அருஞ்செயல்களை மேற்கோள் காட்டி, அப் பெற்றியை யெல்லாம் முற்ற விளக்கி, ஈற்றில், தான் தண்டக வனத்துறை தவமுனிவர்க்கு அஞ்சன்மின் என்று சூளுறவு கொண்டதற்கு இசைய விபீடணனுக்கும் அபயமளித்தலே கடமை என் றுரைத்து, சுக்கிரீவனை நோக்கி, 'நீயே அக் கோதிலாதவனை என்பால் அழைத்து வருதி' என்று கூறி அனுப்பினன்.

கலைகளையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த அனுமன் பேச்சு நூலறிவும் நுண்ணறிவும் செறிந்தது; இயல்பாகவே அளவிலா உணர்

வினாகிய இராமபிரான் பேச்சு வாலறிவும் முழு உணர்ச்சி நலமும் கனிந்தது. அனுமன் பேச்சு சிந்தனையைத் தன் வயமாக்கி உணர்ச்சியிற்செறிவது; இராகவன் பேச்சு சிந்தனையையும் உணர்ச்சியையும் ஒருங்கே தன் வயமாக்கி, நுண்ணுணர்வின் எல்லைக்கு மிக அப்பாற்பட்ட மேனிலையுணர்வுலகிற்கொண்டு செல்வது. விற்பன்னர், கவிஞர் இருதிறத்தார்க்கும் இடைப்பட்ட சொல் நல வேறுபாட்டை இவ்விருவர் வாய்மொழிகளிற் காணலாம்.

[தெ. ப:—விபீடணனடைக்கலப் படலம்: 106–116, 118, 120.]

25 மாருதி வினய வார்த்தை செவிமடுத் தமிழ்தின் மாந்திப்
பேரறி வாளன் நன்று நன்றெனப் பிறரை நோக்கி
சீரிது மேலிம் மாற்றம் தெளிவுறத் தேர்மின் என்னா
ஆரியன் உரைப்ப தானான் அனைவரும் அதனைக்
கேட்டார். 1

26 கருத்துற நோக்கிப் போந்த காலமும் நன்று காதல்
அருத்தியும் அரசின் மேற்றே அறிவினுக் கவதி யில்லை
பெருத்துயர் தவத்தி னானும் பிழைப்பிலன் என்னும்
பெற்றி
திருத்திய தாகு மன்றே நம்வயிற் சேர்ந்த செய்கை. 2

---

25. வினய வார்த்தை—வணக்கத்தோடு கூறிய சொற்கள். அமிழ்தின் மாந்தி—அமுதம் உண்டது போல மகிழ்ந்து. 'பேரறிவாளன் இவன்; பேசியதும் மிகவும் நன்று' என்று அனுமனைப் பாராட்டி. பின்பு ஏனையோரை நோக்கிப் பேசுவானாயினன். சீரிது—பேசிய திறம் மட்டுமன்றிக் கூறிய பொருளும் சீரிதாக மதிக்கற்பாலது. மேல் இம் மாற்றம் தெளிவுறத் தேர் மின்—அவன் பேசியதின் தொடர்பாக யான் கூறும் இச் சொற்களையும் தெளிவாக ஆலோசியுங்கள். இராம பிரான் பேசத் தொடங்க அனைவரும் முழு அவதானத்துடன் கேட்கலாயினர். ஆரியன்—தலைவனாகிய இராமபிரான்.

26. கருத்துற நோக்கி—நன்கு ஆராய்ந்து. அருத்தி—ஆசை. அரசு—1. இலங்கையரசு. 2. மேலரசாகிய வீட்டரசு. அவதி—எல்லை. தவத்தினான்—விபீடணன். முன்னமேயே குற்றமில்லாதவன்; அப்பெற்றி நம்மிடம் வந்த செய்கையால் இன்னும் திருத்தமடைந்து விளங்குமன்றோ!

இச் செய்யுளில் அனுமன் கூறியவற்றைத் தொகுத்துப் பின் மொழிந்து அடுத்த செய்யுள் முதல் தன் கருத்தை விரித்துக்கூறுகின்றான்.

27 மற்றினி யுரைப்ப தில்லை மாருதி வடித்துச் சொன்ன
பெற்றியே பெற்றி அன்ன தன்றெனிற் பிறிதொன் றானும்
வெற்றியே பெறுக தோற்க வீக வீயாது வாழ்க
பற்றுத லன்றி யுண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின் றானை. 3

28 இன்றுவந் தானென் றுண்டோ எந்தையை யாயை முன்னங்
கொன்றுவந் தானென் றுண்டோ புகலது கூறு கின்றான்
தொன்றுவந் தன்பு செய்யுந் துணைவனு மவனே பின்னைப்
பின்றுமென் றாலும் நம்பாற் புகழன்றிப் பிறிதுண்
டாமோ. 4

29 பிறந்தநாள் தொடங்கி யாருந் துலைபுக்க பெரியோன்
பெற்றி
மறந்தநாள் உண்டோ என்னைச் சரணென வாழ்கின்
றானைத்

---

27. மாருதி வடித்துக் கூறியபடி அடைக்கலம் புக்கவனைப் பற்றுதலே மேலான அறம் என்று கூறுகின்றான்.

மற்று—வேறு. வடித்து—ஆராய்ந்து. அன்னது அன்று எனில்—மாருதி சொன்ன பெற்றி பெற்றியன்று என்று பின்பு நிகழும் செயல்களால் ஏற்படினும். பிறிதொன்றானும்—இவனை ஏற்பதை விட்டு வேறோர் உபாயத்தினால். இவனை அகலவிடுவதனால் நமக்கு வெற்றியே வருக; இவனைக் கைக்கொள்வதால் தோல்வி வருக; அதனினும் மோசமாகிய உயிர்க்கேடு வரினும் வருக; அன்றி அழியா வாழ்வு வருக. விளைவு முதலியவற்றை ஆராய்வதற்கு இடமே இல்லை: அடைக்கலம் என்று கூறுகின்றவனை நாம் பற்றுதலையன்றி செயற்பாலது வேறொன்றுமில்லை. வீக—அழிக. பற்றுதலன்றி யுண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின்றானை—இராமபிரான் பேச்சின் சாரம் இதுவே.

28. அடைக்கலம் உதவுதலாகிய அறத்தின் இயல்பு, சீர்மை இவற்றை விரித்துரைக்கின்றான்.

யாயை—தாயை. புகல்—அடைக்கலம். தொன்று வந்து—முன்னமே வந்து. பின்னை—பிற்பட்ட நிலையில். பின்றும் என்றாலும்—மாறுபாடாக நடப்பான் எனினும். பிறிது—பழி.

29. அடைக்கலம் புக்கவர் யாவரேயாயினும் அவரைப் பற்றாமல் விடுதல் இறந்ததற்கு ஒப்பாகும் என்பதை சிபியின் முன்மாதிரியைக் காட்டி விரிக்கின்றான்.

துலைபுக்க பெரியோன்—சிபி. பெற்றி—'மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய' பெற்றி. அதனை யாரும் பிறந்தநாள் தொடங்கி மறந்த நாள் உண்டோ? இல்லை. என்னைச் சரண் என வாழ்கின்றானை—அப்பெரியோனைப்

துறந்தநாட் கின்று வந்து துன்னினான் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்தநா ளன்றோ என்றும் இருந்தநா ளாவ தென்றான்.5

30 இடைந்தவர்க் கபயம் யாமென் றிரந்தவர்க் கெறிநீர் வேலை
கடைந்தவர்க் காகி ஆல முண்டவற் கண்டி லீரோ
உடைந்தவர்க் குதவா னாயின் உள்ளதொன் றீயா னாயின்
அடைந்தவர்க் கருளா னாயின் அறமென்னாம் ஆண்மை என்னாம். 6

31 பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்கவந் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவி செய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள்
விடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமி தன்றோ. 7

32 போதக மொன்று கன்றி இடங்கர்மாப் பொருத போரின்
ஆதியம் பரமே யானுன் அபயமென் றழைத்த அந்நாள்

புக்கடைந்த புறாவைப் போல, சரண் பெற்றால் உயிர்தரித்து வாழுதல், பெறாவிடின் மரண மடைதல், ஆதலால் அடைக்கலம் உதவுவது திண்ணம்; அப்படி அடைக்கலம் கூறி, உயிர் வாழலாம் என்று நம்பி வந்தவனை. இப்படிப்பட்ட பேராபத்தில் நின்றவனைக் கைவிட்ட நாளைக் காட்டிலும், இன்று வந்து சேர்கின்ற இவன் செய்யும் சூழ்ச்சியினாலே இறந்துபடும் நாளல்லவோ நிலை பெற்ற வாழ்வினை அளிக்கும் நாளாவது.

30. மனமுடைந்து வந்து 'சரண்' என்று கூறியவர்களுக்கு அதனை ஈயாதவர் அருள், அறம், ஆண்மை முதலியவற்றையும் இழந்தவரே யாவர் என்பதைச் சிவபெருமான் கடலிற் றோன்றிய கடுவிடமுண்டருளிய செயலைக் காட்டிக் கூறுகின்றான்.

இடைந்தவர்—அஞ்சினவர். உடைந்தவர்—மனமுடைந்தவர். என்னாம்—யாது பயனுடைத்தாம்? அழிந்து விடுமன்றோ?

31. குணாகுணங்களைப் பற்றி ஆராயாமல், முன்பு பெருந் தீமைபுரிந்தவர்க்கும் அடைக்கலமுதவித் துன்பந் தீர்த்தலைவிட மேலான அறம் இல்லை என்பதை ஒரு புறாவின் செயலைக் காட்டி விளக்குகின்றான்.

பேடை—பெண் பறவை; ஈண்டு ஒரு புறா. பாடுறு பசி—வருத்துகின்ற பசி. விழுமிது—பெருமை பொருந்தியது.

32. அந்த அறத்தைக் காலந் தாழ்த்தாமல் செய்தலின் சிறப்பைக் கஜேந்திரன் வரலாறு காட்டிக் கூறுகின்றான்.

வேதமும் முடிவு காணு மெய்ப்பொருள் வெளிவந் தெய்தி
மாதுயர் துடைத்த வார்த்தை மறப்பரோ மறப்பி
லாதார். 8

33 *மன்னுயி ரெல்லாந் தானே வருவித்து வளர்க்கும் மாயன்*
தன்னன வுலகமெல்லாந் தருமமும் எவையுந் தானே
என்னினும் அடைந்தோர் தம்மை ஏமுற இனிதின்
ஓம்பிப்
பின்னும்வீ டளிக்கு மென்றால் பிறிதொரு சான்று
முண்டோ. 9

34 *நஞ்சினை மிடற்று வைத்த நகைமழு வாளன் நாளுந்*
தஞ்செனு முன்னந் தானே தாதைபாற் கொடுத்துச் சாதல்
அஞ்சினேன் அபய மென்ற அந்தணற் காகி அந்நாள்
வெஞ்சினக் கூற்றை மாற்றும் மேன்மையின் மேன்மை
யுண்டோ. 10

35 *சரணெனக்கு யார்கொல் என்று சானகி அழுது சாம்ப*
அரணுனக் காவன் வஞ்சி அஞ்சலென் றருளின் எய்தி

போதகம்—யானை: கஜேந்திரன். கன்றி—கோபங்கொண்டு. இடங்கர்மா—முதலை. மாதுயர்—பெரிய துயரம். வார்த்தை—வரலாறு. மறப்பு—மறதி.

33. யாவையும் எவரும் தானாகிய மாயவனும் சரண்புகுந்தோரை ஏமுற இனிதின் ஓம்பிப் பின்னும் வீடுபேறளிக்கு மென்றால் இவ்வறத்தின் மேன்மைக்கு வேறு சான்று வேண்டா என்று கூறுகின்றான்.

வருவித்து—படைத்து. வளர்க்கும்—பாதுகாக்கும். உலகமெல்லாம் தன்னன. தன்னன—தன்னுடையன. தருமமும் எவையும் தானே—அறங்களும் அவற்றின் பயனும் தானிட்ட வழக்கு: அவைகளெல்லாம் 'யாதவன் நினைந்தான் அன்ன பயத்தன. (சுந்தர : 157.) (அப்படி இருந்த போதிலும்) ஏமுற இனிதின் ஓம்பிப் பின்னும் வீடளிக்கும். ஏம்—ஏமம். சான்று—உதாரணம். (திருவாய் மொழி 7 : 5 : 10.)

34. அழித்தற் கடவுளும் தான் அருளிய வரத்தின்படி அளித்த ஆயுளை மாற்றும்படி சரண்புக்க அந்தணச் சிறுவன் பொருட்டுக் கூற்றினை உதைத்த செயலினும் மேன்மையானது ஒன்றுண்டோ என்று கூறுகின்றான்.

நகை மழு—விளங்குகின்ற மழு. மழுவாளன்—சிவபிரான். நாளும் தஞ்சு என—இவன் வாழ்நாளும் குறைவு என்று; முன்பு அவன் தந்தைக்கு வரமளித்து. அந்தணன்—மார்க்கண்டேயர். மாற்றும்—உதைக்கும்.

35 கழுகின் வேந்தன் சானகியின் துயர் கண்டு தானாகவே 'அஞ்சேல்' என்று முன் வந்து அரக்கனொடு பொருது தெய்வ மரண மெய்தியமையை மேற்கோள் காட்டி, அவ் வறத்தின் தெய்வப் பண்பினை யுணர்த்துகின்றான்.

முரணுடைக் கொடியோன் கொல்ல மொய்யமர் முடித்துத் தெய்வ
மரணமென் தாதை பெற்றது என்வயின் வழக்கன் ருமோ. 11

36 சீதையைக் குறித்த தேயோ தேவரைத் தீமை செய்த
பேதையைக் கொல்வேன் என்று பேணிய விரதப் பெற்றி
வேதியர் அபய மென்ருர்க்கு அன்றுநான் விரித்துச் சொன்ன
காதையைக் குறித்து நின்ற அவ்வுரை கடக்க லாமோ. 12

37 ஆதலான் அபயம் என்ற பொழுதத்தே அபய தானம்
ஈதலே கடப்பா டென்பது இயம்பினீர் என்பால் வைத்த
காதலால் இனிவே றெண்ணக் கடவதென் கதிரோன் மைந்த
கோதிலா தவனை நீயே என்வயிற் கொணர்தி என்ருன். 13

சாம்ப—ஒடுங்க. அரண்—காப்பரண். வஞ்சி—வஞ்சிக்கொடி போன்ற வளே. அருளின் எய்தி—கருணையினுல் வந்தடைந்து. முரணுடைக் கொடியோன்—மாறுபாடான கொடிய குணமுள்ள இராவணன். மொய் அமர்—கை கலந்த போர். தெய்வ மரணம்—பெருமை மிக்க மரணம். வழக்கு—மேற் கொள்ளுதற்குரிய செயல்.

36. இராவணனுல் துன்புற்று வருந்திய முனிவரர்க்கு அன்று அபய மளித்தது போன்று, அவனுல் நலிவுற்று வந்தடைந்த இவனுக்கும் அபய மளித்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்ருன்.

பேதை—அறிவிலியாகிய இராவணன். பேணிய விரதப் பெற்றி-விரும்பிக் கூறிய சபதத்தின் தன்மை. விரதப் பெற்றி சீதையைக் குறித்த தேயோ? அவன் அவளைக் கவர்ந்து செல்வதற்கு முந்தியே கூறிய மொழி அவள் பொருட்டாக நிகழ்ந்ததன்று. காதை—செய்தி: முன்பு முனிவர்க்குச் சொன்ன அந்த உரை. அபயம் என்ருர்க்கு அபயதானம் ஈதலாகிய அந்த உரையை இன்று தவறி நடக்கலாமோ?

37. ஆதலால் அபயம் என்று கூறிய அக்கணமே, அதன் விளைவையும், கூறியவரது குறைகுணங்களையும் ஆராயாமல் அபயதானம் ஈதல் நமது கடமை யாகும். என்பது—என்று கொள்வது. நீவிர் விளையும் நன்மை தீமைகளைப் பற்றிக் கூறினீர்; அது என்பால் வைத்த காதலினுலே. இனிமேல் எண்ணக் கடவது யாதொன்றும் இல்லை. கோதிலாதவன்—விபீடணன்.

---

55. இராமபிரான் விபீடணனைச் சந்தித்தல்.

இராமபிரான் ஏவலின்படி சுக்கிரீவன் விபீடணனிடம் சென்றது முதல் அவன் பாதுகை முடிசூடியது வரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

குகனுக்கு இராமபிரான்பால் அன்பு பெருகி பக்தியாக, வளர்ந்ததை ஒரு விதமாகக் காட்டினர் ஆசிரியர். தமையனுக்கு அஞ்சி அப்பிரானிடம் சரண்புக்க விபீடணனிடம் முன்னமேயே உள்ளத்து நிலை பெற்ற அன்பு திருத்தமுற்று, அப்பிரான் உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவனாகக் கொள்ளும்படி பக்தியாகக் கனிந்ததை ஆசிரியர் இப்பகுதியில் மற்றொரு சீரிய முறையிற் காட்டுகின்றார்.

இராமபிரானைத் தான் அடைக்கலம் புக்க செய்தியைச் சொல்லியனுப்பிய விபீடணன் அப்பிரான் விடையை எதிர் பார்த்தபடி, வஞ்சனையரக்கன் பின்வந்த தன்னை ஏற்றுக்கொள்வானோ என்று திரிகின்ற உள்ளத்தவனாய் நின்றான். அந்நிலையில் சுக்கிரீவன் தன்னை அழைத்துச்செல்ல வருகின்றான் என்பதறிந்து, கவலை நீங்கி அகமலர்ந்தான். இராகவன் வழுவவில் அபயம் வழங்கினான் என்று கவியின் வேந்தன் கூறக்கேட்டு, மனங்குளிர்ந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவி பாய நின்றான்.

தேவியைப் பிரித்த பாவி வஞ்சனுக்கு இளையவனாகிய தன்னை இராமபிரான் குணாகுண நிரூபணஞ் செய்யாது, துணையெனப்பற்றிய செப்பருங் குணத்தில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் தான் செல்லவேண்டும் என்பதையும் மறந்து நின்றான்; பாற்கடல் கடைந்த நிகழ்ச்சி சிந்தனையில் எழ, அக்கடலில் தோன்றிய கடு விடத்தைச் சிவபெருமான் உண்டருளியது போன்று, அரக்கர் குலத்தில் தோன்றிய தன்னையும் இராமபிரான் அங்கீகரித்த பெருந்தகைமையை நினைந்து உள்ளம் உருகினான். பாற்கடல் தன்னைக் கீழ்மேலாம்படி கலக்கிய பொழுதும் அமுதினை அளித்தது போன்று, தன் இனத்தவர் இன்னலே புரியவும் அப்பிரான் தனக்கு மீளா அடைக்கலம் உதவியமையை எண்ணிப் பேருவகை எய்தினான்.

இங்ஙிலையில் இராமபிரான் தன்னைக்காணும் ஆவலுள்ளவனாயிருத்தலைச் சுக்கிரீவன் ஞாபகப்படுத்த, அரக்கர் ஏந்தல் அவனுடன் விரைந்து செல்லலாயினான். அங்ஙனஞ் சென்றவன் கண்ணுக்கு, கடல்கடந்த நினைவே பின்னூட்டுதலால், வானர சேனை பாற்கடல் போலவும், இராமபிரான் அமரர் வேண்டப் பள்ளி நீங்கிய திருமால் போலவும், இலக்குவன் மந்தர மலை போலவும் தோன்றினர். மறுகணம் வெண்மணற் பரப்பில் வீற்றிருந்த அஞ்சன வண்ணன் சீதாபிராட்டியின் கருவிழி போலக் காணப்பட்டான். வாகுவலயந் தீர்ந்த அவனது தோள்கள் பாம்பு கழற்றிய மந்தர மலையைப்போலத் தோன்ற, இமையோர் இடுக்கண் தீர்க்கும் பொருட்டு மணிமுடி துறந்து, சடைமுடி புனைந்து நாடிறந்து காடு நோக்கிப் பெயர்ந்து பலப்பல இன்னலுழக்கும் மாப்பெருங் கருணையில் மீண்டும் மீண்டும் ஈடுபட்டு, அப்பிரானை நோக்கினான். மரங்களும் உருக நோக்கும் காதலனாகிய விபீடணன் மறுபடியும் மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் வார, அஞ்சன மேனியானை நோக்கி, அவனது கமலம் பூத்த கார்க்கோல மேனியழகில் ஈடுபட்டு, ஏம்பலுற்று, அப்பிரான் தன்னை நோக்குந்தோறும் இருநிலத்து இறைஞ்சுவானாகி, அவனது வரங்களின் வாரியன்ன தாளிணை வந்து வீழ்ந்தான்.

வணங்கியவனை அப்பிரான் பொழிந்ததோர் கருணை தன்னாற் புல்லினன் என்று தோன்ற, எழுந்து இனிதிருத்தி என்று மலர்க்கையால் இருக்கை ஈந்தான். அவனிருந்தபின் இராமபிரான் அருள் சுரந்து உவகை தூண்ட, 'என் பெயருள்ள அளவும் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன்' என்றுரைத்து, இலக்குவனை அவனுக்கு முடிசூட்டும்படி கட்டளையிட்டான். இராமபிரானது செப்பருங் குணத்தினீடுபட்டுத் தீராக் காதலனாகி நின்ற அரக்க அறிஞன், 'களவியல் அரக்கன் பின்னே தோன்றிய கடன்மை தீர, இளையவற் கவித்த மோலி என்னையுங் கவித்தி' என்றுரைத்தான். அது கேட்ட இராமபிரான் அவனது சீரிய மனநிலையை யுணர்ந்து, 'எம்முழை அன்பின் வந்த அகனமர் காதல் ஐய! 'முன்பு குகனொடும் ஐவரானோம்; பின்பு கதிரவன் மகனொடும் அறுவரானோம்; இன்று நின்னொடும் எழுவரானோம்' என்று அவனை உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவனாகச் சேர்த்துக்கொண்டான். அவன் கூறியது கேட்டு அச்சம் நீங்கிய

விபீடணன், தொடுகழற் செம்பொன் மௌலியைத் தானே எடுத்துச் சென்னியிற் சூட்டிக்கொண்டு பன்மடங்கு ஒளியுடன் விளங்கினான். அது கண்ட யாவரும் இன்பமுற்றார்.

[தெ. ப:—விபீடணனடைக்கலப்படலம்: 121—135; 137—148.]

38 ஐயுற வெல்லாந் தீரு மளவையாய் அமைந்த தன்றே
தெய்வநா யகன துள்ளந் தேறிய அடைவே தேறிக்
கைபுகற் குமைவ தானான் கடிதினிற் கொணர்வ லென்னா
மெய்யினுக் குறையு ளான ஒருவன்பால் விரைவிற்
சென்றான். 1

39 வருகின்ற கவியின் வேந்தை மயிந்தனுக் கிளைய வள்ளல்
தருகென்றான் அண்ணல் நின்னை எதிர்கொளற்கு அருக்கன்
தந்த
இருகுன்றம் அனைய தோளான் எய்தினன் என்ன லோடும்
திரிகின்ற உள்ளத் தானும் அகமலர்ந் தவன்முன்
சென்றான். 2

---

38. சுக்கிரீவன் இராமபிரான் பேச்சினால் ஐயுறவெல்லாந்தீர்ந்து, தன் பிழையான கருத்தைத் திருத்திக்கொண்டு. வீடணன் மெய்யினுக்கு உறையுள் என்று தெளிந்து, அவனை விரைவிற் கொணரும் பொருட்டுச் சென்றான். அளவை—வீடணனை மட்டிடற்குரிய அளவு கருவி: பிரமாணம். (யுத்த: 26.) தேறிய அடைவே தேறி—இராமபிரான் அவனைத் தெளிந்த கிரமத்திலே தானும் 'கோதிலாதவன்' என்றும், 'பெருத்துயர் தவத்தினானும் பிழைப் பிலன்' என்றும் கூறியது கொண்டு, 'மெய்யினுக்கு உறையுளான ஒருவன் என்று தெளிந்து'.

39. மயிந்தனுக்கு இளைய வள்ளல்—முன்பு இராமபிரானுக்கு விபீடணனைப் பற்றிக் கூறியவன் மயிந்தன்; அவன் தம்பியாகிய துவிதன். அங்குக் காவல் காப்பவனாகிய அவன் சுக்கிரீவன் வருகையினால் நிகழ்ந்ததை உய்த்துணர்ந்து வீபீடணனுக்குச் சொன்னான். தோளான்—சுக்கிரீவன். திரிகின்ற உள்ளத்தான்—அதுவரையில் இராமபிரான் என்ன கூறுவானோ என்று ஐயுற்று கடல் அலைபோன்று மனம் மறுகுகின்ற விபீடணன். அகம் மலர்ந்து—இப்பொழுது மனம் உவகையினால் மலர்ச்சியுற்று.

40 தொல்லருங் கால மெல்லாம் பழகினுந் தூய ரல்லார்
புல்லலர் உள்ளந் தூயார் பொருந்துவர் எதிர்ந்த ஞான்றே
ஒல்லைவந் துணர்வும் ஒன்ற இருவரும் ஒருநா ளுற்ற
எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவினர் எழுவின் தோளார். 3

41 தழுவினர் நின்ற காலைத் தாமரைக் கண்ணன் தங்கள்
முழுமுதற் குலத்திற் கேற்ற முறைமையால் உவகை மூள
வழுவலில் அபயம் உன்பால் வழங்கினன் அவன்பொற் பாதம்
தொழுதியால் விரைவின் என்னாக் கதிரவன் சிறுவன் சொன்னான். 4

42 சிங்கவே றனையான் சொன்ன வாசகஞ் செவிபு காமுன்
கங்குலின் நிறத்தி னான்தன் கண்மழைத் தாரை கான்ற
அங்கமும் மனம தென்னக் குளிர்ந்தது அவ் வகத்தை மிக்குப்
பொங்கிய உவகை யென்னப் பொடித்தன உரோமப் புள்ளி. 5

43 பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால் தேவியைப் பிரித்த பாவி
வஞ்சனுக் கிளைய என்னை வருகவென் றருள்செய் தானோ

---

40. புல்லலர்—மனம்பொருந்தி நட்புக்கொள்ளார். எதிர்ந்த ஞான்றே—முதன்முதற்கண்ட பொழுதே. ஒல்லைவந்து—இருவரும் விரைவாக வந்து. உணர்வும் ஒன்ற—சரீரம் மட்டுமன்றி மனமும் ஒன்று கலக்க. ஒரு நாள் உற்ற—ஒரு நாளிற் பொருந்திய. எழு—இருப்புத்தூண்.

41. தழுவினர்—தழுவி. முழுமுதற்குலம்—எல்லாவகையாலும் முதன்மை பெற்ற குலம். மூள—மிகுதலாலே. வழுவல் இல்—தவறுதல் இல்லாத.

42. கங்குலின் நிறத்தினான்—விபீடணன். கண் மழைத்தாரை கான்ற—கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன. அதனால் அங்கமும் குளிர்ந்தது. அகத்தை மிக்கு—மனத்தின் எல்லையைத் தாண்டி. பொங்கிய—வெள்ளம் போற் பெருகிய; ஏககாலத்தில் வெளிப்பட்ட. பொடித்தன—நிறைந்தன. உரோமப்புள்ளி—உரோம கூபங்களின் புள்ளிகள்.

43. விபீடணன் தன்னை இராமபிரான் ஏற்றுக்கொண்ட அருளாகிய பெருங் குணத்தில் ஈடுபட்டமை இது முதல் நான்கு செய்யுட்களிற் கூறப்படுகின்றது.

தஞ்செனக் கருதி ஞானே தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட
நஞ்செனச் சிறந்தே னன்றோ நாயகன் அருளின் நாயேன். 6

44 மருளுறு மனத்தி னானென் வாய்மொழி மறுத்தான் வானத்து
உருளுறு தேரி னானும் இலங்கைமீ தோடு மன்றே
தெருளுறு சிந்தை வந்த தேற்றமீ தாகில் செய்யும்
அருளிது வாயிற் கெட்டேன் பிழைப்பரோ அரக்க ராரேனார். 7

45 தீர்வரும் இன்னல் தம்மைச் செய்யினுஞ் செய்ய சிந்தைப்
பேரரு ளாளர் தத்தம் செய்கையிற் பிழைப்ப துண்டோ
கார்வரை நிறுவித் தன்னைக் கனலெழக் கலக்கக் கண்டும்
ஆர்கலி அமரர் உய்ய அமிழ்துபண் டளித்த தன்றே. 8

46 துறவியின் உறவு பூண்ட தூயவர் துணைவன் என்னை
உறவுவந் தருளி மீளா அடைக்கல முதவி னானே

பஞ்சு என—செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்ட வேண்டுமென்று கூறின அளவில். பாவி வஞ்சகன்—பாவியாகிய வஞ்சகன்; இராவணன். தஞ்சு—அடைக்கலப் பொருள். நாயேன்—நாய்போற் கடைப்பட்டவன்.

44. மருளுறு மனத்தினான்—அறியாமை நிரம்பிய மனத்தை யுடையவன்; இராவணன். வாய் மொழி—இதமான மொழி. இனி இராவண பயமின்றி இலங்கைக்கு நேரே ஓடுவான். தேற்றம்—மன உறுதி; தன்னைக் கைப்புகற் பாலன் என்று தெளிந்தமை. அருள்—குற்றம் நோக்காது செய்யும் அருள். பிழைப்பரோ—உயிர் பிழைக்க இட முண்டோ? இப்படி குணுகுணம் நோக்காது அருள் பொழியும் குணமுள்ளவனை, தான் நன்மதி கூறியபடி தஞ்சமாகக் கொள்ளாது அரக்கர் குலத்தையே மூலநாசஞ் செய்துவிட்டானே என்று வருந்துகின்றான். கெட்டேன்—இரக்கக் குறிப்பு.

45. செய்ய சிந்தைப் பேரருளாளர்—செம்மையாகிய மனத்தினராகிய பெரிய அருளையுடையவர். செய்கையில் பிழைப்பதுண்டோ—அருளின் வழிப் பட்ட செய்கையினின்றும் விலகிச் செல்லார். இராவணன் தீரா இன்னல் இழைத்திருப்பவும் அவன் பின்பிறந்தானாகிய தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட அருளின் பண்பினைக் குறித்து இங்ஙனம் சிந்தித்தான். அதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றான். கார்வரை—கரிய நிறமுள்ள மந்தர மலையை. நிறுவி—நாட்டி. கனல் எழ—கடைதலால் வெம்மை மிக்க நெருப்புப் பொறி சிதறும் படி. கலக்கக் கண்டும்—அடியிலுள்ளன வெல்லாம் மேலே எழுந்து புரளும் படி கடையக்கண்டும்.

46. துறவியின் உறவுபூண்ட தூயவர்—முனிவர். அவர் துணைவன் இராமபிரான். உறவு உவந்தருளி—அம் முனிவரிடம் கொண்டது போன்ற

மறவினை நீக்க மில்லா மாயமும் மாய வாழ்க்கைப்
பிறவியும் பெயர்த்தேன் பின்னும் நரகினிற் பிழைப்ப
தானேன். 9

47 திருத்திய உணர்வு மிக்க செங்கதிர்ச் செல்வன் செம்மல்
ஒருத்தரை நலனுந் தீங்குந் தேரினும் உயிரின் ஓம்பும்
கருத்தினன் அன்றே தன்னைக் கழலடைந் தோரைக்
காணும்
அருத்தியன் அமலன் தாழா தேகுதி அறிஞ என்றான். 10

48 மொய்தவழ் கிரிகள் மற்றும் பலவுடன் முடுகிச் செல்ல
மைதவழ் கிரியும் மேருக் குன்றமும் வருவ தென்னச்
செய்தவம் பயந்த வீரர் திரள்மரம் ஏழுந் தீய
எய்தவன் இருந்த சூழல் இருவரும் எய்தச் சென்றார். 11

உறவினை மகிழ்வோடு விரும்பியருளி. மீளா—கைவிடாத; வழுவலில்லாத. நீக்கல் இல்லா மாயமும்—நீக்கமுடியாத பிறவிப் பண்பாய மாயமும். மாய வாழ்க்கைப் பிறவியும்—அம்மாயத்தினால் மீண்டும் வரக்கடவ அரக்கப்பிறப்பும். பிழைப்பதானேன்—தப்பி உய்ந்தவனானேன்.

47. இங்ஙனம் இராபிரானது நினைவருங் குணத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்து நின்ற விபீடணன் நிலைமையைக்கண்ட சுக்கிரீவன் காலந் தாழ்க்காது அப்பிரானிடம் செல்லவேண்டும் என்பதை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றான். திருத்திய உணர்வு மிக்க செங்கதிர்ச் செல்வன் செம்மல்—இராமபிரான் தேறிய அடைவே தேறி அறிவு இப்பொழுது விபீடணன் நிலையைக்கண்டு, இன்னும் திருத்தமுற்றது; அப்படி உறுதிப்பட்ட அறிவு மிக்க சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவன். ஒருத்தரை நலனுந் தீங்கும் தேரினும் உயிரின் ஓம்பும் கருத்தினன்—இராமபிரான் பேச்சை நினைந்து அவனது அருங்குணத்தில் தானும் ஈடுபட்டுக் கூறுகின்றான். அன்றே—அப்பொழுதே. அருத்தி—ஆசை; விருப்பம் (ஆதலால்) தாழாது ஏகுதி—ஒரு கணமும் காலந்தாழ்க்காது அவன்பாற் செல்லுதி. அறிஞ—அறிவிலே மேம்பட்ட உனக்கு அப்பிரான் இயல்பைப்பற்றி யான் கூறுவது மிகை.

48. பின்பு இருவரும் வானர வீரர் குழுவினைக் கடந்து விரைவாக இராமபிரானிருக்குமிடஞ் சென்றனர். மொய் தவழ் கிரிகள்-நெருங்கிய கிரிகள்; தவழ்வது போன்று தோன்றும் கிரிகள். மற்றும் பலவுடன்—வேறுபல குன்றங்களோடு. முடுகிச் செல்ல—எதிர்த்திசை நோக்கி விரைவில் ஓடுவது போன்று தோன்றவும். மைதவழ்கிரியும் மேருக் குன்றமும் வருவ தென்ன—மேகங்கள் உலாவுகின்ற மலையும் மேருக் குன்றமும் நேரே வருவது போன்று. இருவரும் சென்றனர். இவர்கள் சென்ற வேகத்தினால் நின்ற வீரர் எதிர்த் திசை நோக்கி முடுகிச் செல்வது போன்று தோன்றினர். மொய்தவழ் கிரிகள்—வானரத் தலை

49 மார்க்கடஞ் சூழ்ந்த வைப்பின் அங்கதன் மருங்கு காப்ப
நாற்கடல் உடுத்த பாரின் நாயகன் புதல்வன் நாமப்
பாற்கடல் சுற்ற விற்கை வடவரை பாங்கு நிற்பக்
கார்க்கடல் கமலம் பூத்த தெனப்பொலி வானைக் கண்டான். 12

50 அள்ளிமீ துலகை வீசும் அரிக்குலச் சேனை நாப்பண்
தெள்ளுதண் திரையிற் றாகிப் பிறிதொரு திறனுஞ் சாரா
வெள்ளிய கடலின் மேனாள் விண்ணவர் தொழுது வேண்டப்
பள்ளிதீர்ந் திருந்தான் என்னப் பொலிதரும் பண்பினானை. 13

வர்கள். மற்றும் பல—படைவீரர். மைதவழ்கிரி—விபீடணன். மேருக் குன்றம்—சுக்கிரீவன். செய்தவம் பயந்த வீரர் இருவர்—சுக்கிரீவனும் விபீடணனும். திரள் மரம்—நீண்ட மரம். தீய—தீயும்படி. எய்தச் சென்றார்—சற்று அருகே சென்றார்.

49. மர்க்கடம்—குரங்கு. மார்க்கடம்—குரங்குக் கூட்டம். வைப்பு—இடம். அங்கதன் மருங்கு காப்ப—வைப்பின் மருங்கிலே துவார பாலரைப் போல் அங்கதன் காவல் புரிய. பாரின் நாயகன்—தயரதன்; அவன் புதல்வன் இராமபிரான். நாமம்—அச்சம். சுற்ற—சூழ. வில்கை வடவரை பாங்கு நிற்ப—வில்லை ஏந்திய வடமேரு போன்ற இலக்குவன் பக்கத்திலே நிற்ப. கரிய நிறமுள்ள கடல் இடையிடையே தாமரை பூத்தது போன்று அழகுடன் விளங்குகின்றவனைக் கண்டான். பாற் கடல் வானர வீரருக்கும், விற்கை வடவரை வில்லேந்தி நின்ற இளைய வீரனுக்கும், கமலம் பூத்த கார்க்கடல் முகம், கண், கை கால் முதலிய தாமரை மலர் போன்று விளங்கிய நீல நிறமுள்ள இராம பிரானுக்கும் உவமை. இராமபிரானது தெய்வீகத் தோற்றத்தைக் கண்ட விபீடணனுக்கு வானரக் குழு பாற்கடல் போலவும், இலக்குவன் வடவரை போலவும், இராமபிரான் பள்ளி நீங்கிய திருமால் போலவும் தோன்றினர்; அங்ஙனம் தோன்றியதை ஒட்டி இங்ஙனம் உவமித்துக் கூறினார்.

50. உலகத்தைக் கையினாலே இலேசாக எடுத்து மேலே வீசுகின்ற வலிமை வாய்ந்த வானர சேனைக்கு நடுவிலே; அனுமன் செயலை நேரே கண்ட விபீடணன் சிந்தனையை ஒட்டிய அடைமொழி. சேனையின் நடுவிலே, பொலிதரும் பண்பினானை என்று முடியும். தெளிந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய அலைகளையுடையதாகி வெண்மை பொருந்திய கடலின் கண்ணே. மேல் நாள்—முற்காலத்திலே. தேவர்கள் இந்திரனோடு சென்று தொழுது வேண்டுதலால், கடல் கடைந்து அவர் குறை தீர்க்கும் பொருட்டுப் பள்ளி நீங்கி உட்கார்ந்ததுபோல விளங்குகின்ற பண்பினானை. 'நோக்கி' என்பதனோடு முடியும். (யுத்த:54) ஏற்கனவே தனக்கு அருள் செய்த பெருங்குணத்தில் ஈடுபட்டு நின்ற விபீடணனுக்கு இராமபிரான் உட்கார்ந்திருந்தமை தேவர்கள் பொருட்டு, பாற்கடற் பள்ளி நீங்கி, கடல் கடையுமுன் அமர்ந்திருந்தது போலத் தோன்றிற்று.

51 கோ ணுதற் கமைந்த கோலப் புருவம்போல் திரையுங் கூடப்
பூ ணுதற் கினிய முத்தின் பொலிமணல் பரந்த வைப்பிற்
கா ணுதற் கினிய நீள வெண்மையிற் கருமை காட்டி
வா ணுதற் சீதை கண்ணின் மணியென வயங்கு வானை. 14

52 படர்மழை சுமந்த காலைப் பகர்வரும் அமரர் கோமான்
அடர்சிலை துறந்த தென்ன ஆரந்தீர் மார்பி னானை
கடர்கடை மத்திற் பாம்பு கழற்றிய தென்னக் காசின்
சுடரொளி வலயந் தீர்ந்த சுந்தரத் தோளி னானை. 15

---

51. கோணுதல்—வளைதல். கோலம்—அழகு. புருவம்போல் திரையும் கூட—(சீதா பிராட்டியின்) புருவத்தைப் போலக் கடற்கரையில் அலைகள் மோத. முத்தின்—முத்தைப் போல. பொலி மணல் பரந்த வைப்பில்—விளங்குகின்ற மணற் பரப்பிலே (வயங்குவானை.) காணுதற்கு இனிய நீள வெண்மையில்—முத்து பூணுதற்கினியது போன்று இந்த (சீதா பிராட்டியின் வெள்விழியை ஒத்த) வெண்மணற் பரப்பு காணுதற்கினியது. கருமை காட்டி—(இராமபிரான் வெண் மணற் பரப்பின் நடுவிலே வீற்றிருப்ப) நடுவிலே கருமை காட்டிய படியினாலே. வாணுதல் சீதை கண்ணின் மணி என வயங்குவானை—ஒளி பொருந்திய நுதலினையுடைய சீதா பிராட்டியின் கண்மணி போன்று விளங்கிய இராமபிரானை. மணி—கருவிழி. புருவம், திரை மோதும் கடற் கரைக்கும், வெள்விழி, நீண்ட மணற் பரப்பிற்கும், கருவிழி அம் மணற் பரப்பின் நடுவிலே இருந்த இராமபிரானுக்கும் உவமை.

52. இன்னும் சமீபத்திற் சென்றவன் அணிகலன் முதலியன களைந்து நின்ற இராமபிரான் தோற்றத்தைக் கண்டான்: விபீடணன் மனத்தில் இந்திரன் குறைதீர்க்கும் பொருட்டுப் பாற்கடல் கடைந்த காட்சிகளே நிலை நிற்றலால் அவற்றோடு இயைபுற்ற உவமைகளே பெய்து கூறப்படுகின்றன. படர்ந்து செல்லும் நீருண்ட மேகம் பெய்யுங் காலத்தில் வானவில்லை ஓரிடத்து விட்டுச் செல்லுந் தோற்றம் போன்று இரத்தின மாலையில்லாத மார்பினானை. பகர்வு அரும் அமரர் கோமான் அடர்சிலை—புகழ்தற்கு எட்டாத பெருமையையுடைய இந்திரனது நெருங்கிய வில்; அதாவது வானவில். வானவில் இரத்தின ஆரத்திற்கும், அதனை இழந்த கார்மேகம் மார்பிற்கும் உவமை. கடர்—கடல்; போலி. காசு—இரத்தினம். வலயம்—வாகுவலயம்; தோளணி. கடல் கடைந்த மந்தரமலையாகிய மத்தினின்றும் வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கழற்றியது போன்று தோன்றிய இரத்தின வாகுவலயம் இல்லாத தோளினானை. பாம்பு இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஒளி வீசும் வாகு வலயத்திற்கும், அது கழற்றிய மந்தரமலை தோளுக்கும் உவமை.

53 கற்றைவெண் ணிலவு நீக்கிக் கருணையால் அமிழ்தங் காலும்
முற்றுறு கலையிற் றூய முழுமதி முகத்தி னானைப்
பெற்றவன் அளித்த மோலி இளையவன் பெறத்தான் பெற்ற
சிற்றவை பணித்த மோலி பொலிகின்ற சென்னி யானை. 16

54 வீரனை நோக்கி அங்கம் மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர்
வாரநெஞ் சுருகிச் செங்கண் அஞ்சன மலையன் றுகில்
கார்முகில் கமலம் பூத்த தன்றிவன் கண்ணன் கொல்லாம்
ஆரருள் சுரக்கு நீதி அறநிறங் கரிதோ என்றான். 17

55 மின்மினி ஒளியின் மாயும் பிறவியை வேரின் வாங்கச்
செம்மணி மகுடம் நீக்கித் திருவடி புனைந்த செல்வன்
தன்முனார் கமலத் தண்ணல் தாதையார் சரணந் தந்த
என்முனார் எனக்குச் செய்த உதவியென் றேம்ப லுற்றான். 18

---

53. நிலவை ஒழித்து, அதற்கு பதிலாகக் கருணையைப் பொழிகின்ற பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகத்தினானை. பெற்றவன்—தயரதன். சிற்றவை பணித்த மோலி—கைகேயி நியமித்த சடை முடி. (அயோத்தி: 41.)

54. பண்பினானை (50), வயங்குவானை (51), மார்பினானை, தோளினானை (52), முகத்தினானை, சென்னியானை, (53), வீரனை நோக்கி, சிலிர்ப்ப, வார, உருகி..............கரிதோ என்றான். வார—பெருக. இவன் தோற்றம் செங் கண் படைத்த அஞ்சனமலை; அன்றெனின் கார் முகில் கமலம் பூத்தது ஆகும்; அதுவும் அன்றெனின் கரிய நிறம் படைத்த கண்ணனோ! எதுவாயினும் நிறம் கருமை: அருள் வெள்ளம் வற்றாமற் சுரக்கின்ற நீதியாகிய அறம் என்ப தன் நிறம் கருமையோ என்று கருதினான்.

55. இத்தகைய கருணை வள்ளலைத் தான் வந்தடைவதற்குக் காரண மான இராவணனையும் பாராட்டுகின்றான்.

மின்மினி ஒளியின் மாயும் பிறவி—மின்மினிப் பூச்சியின் ஒளியைப் போலத் தோன்றியவுடன் அழிகின்ற பிறவி. வேரின் வாங்க—வேரோடு களைய. செல் வன்—பரதன். இராமபிரான் மாட்டு வளர்ந்த காதல் பரதன் மாட்டுஞ் சென்றது; சிற்றவை பணித்த மௌலியின் தொடர்பினால் பரதன் செயல் நினைவில் எழ, அவனது உத்தம குணத்தில் ஈடுபடுகின்றான். அவன் தன்முனார்—அப்பரதனது அண்ணன். கமலத் தண்ணல் தாதையார்—பிர மனது தந்தையாகிய திருமாலின் அவதார மாகிய இராமபிரான். சரணம் தந்த—பாத கமலங்களை யான் முற்றூட்டாகப் பெறும்படி செய்த. என் முனார்—இராவணன். ஏம்பலுற்றான்—களிப்புற்றான்.

56 கரங்கண்மீச் சுமந்து செல்லுங் கதிர்மணி முடியன் கல்லும்
மரங்களும் உருக நோக்குங் காதலன் கருணை வள்ளல்
இரங்கினன் நோக்குந் தோறும் இருநிலத் திறைஞ்சு கின்றான்
வரங்களின் வாரி யன்ன தாளிணை வந்து வீழ்ந்தான். 19

57 அழிந்தது பிறவி என்னும் அகத்தியல் முகத்துக் காட்ட
வழிந்தகண் ணீரின் மண்ணின் மார்புற வணங்கி னானைப்
பொழிந்ததோர் கருணை தன்னாற் புல்லினன் என்று தோன்ற
எழுந்தினி திருத்தி என்ன மலர்க்கையால் இருக்கை ஈந்தான். 20

58 ஆழியான் அவனை நோக்கி அருள்சுரந் துவகை தூண்ட
ஏழினோ டேழாய் நின்ற உலகுமென் பெயரும் எந்நாள்
வாழுநாள் அன்றுகாறும் வாளெயிற் றரக்கர் வைகுந்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன் என்றான். 21

59 உய்ஞ்சனன் அடிய னேனென்று ஊழ்முறை வணங்கி நின்ற
அஞ்சன மேனி யானை அழகனும் அருளின் நோக்கித்

---

56. மீ—மேலே. இரங்கினன்—இரங்கி. காதல்—பக்தி. வரங்களின் வாரி—வேண்டிய வரங்களைத் தருகின்ற கடல். வீழ்ந்தான்—வணங்குவானாகி அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தான்.

57. அகத்து இயல்—மனத்திலே நிகழும் இயல்பு; அதாவது எண்ணம் முதலியன. கண்ணீரின்—கண்ணீரினோடு. மழை போலப் பொழியுங் கருணையினால் அன்போடு அவனைத் தழுவி நண்பனாக ஏற்றான் என்பது தோன்றும்படி எழுந்து இனிதிருத்தி என்று இருக்கை ஈந்தான்.

58. ஆழியான்—இராமபிரான். உவகை தூண்ட—சுரந்த அருள் உவகையைத் தூண்டுதலாலே. எந்நாள் வாழும் நாள் அன்றுகாறும்—எத்துணைக் காலம் அழியாமல் நிற்குமோ அக்கால எல்லை முழுவதும். தாழ் கடல்—ஆழ்ந்த கடல். இலங்கைச் செல்வம்—இலங்கையிலுள்ள செல்வம்.

59. உய்ஞ்சனன்—உய்ந்தேன். ஊழ் முறை—முறை தவறாது. அழகன்—இராமபிரான். தஞ்சம் நல் துணைவன்—அடைக்கலமாக வந்த நல்ல நண்பன்.

தஞ்சதற் றுணைவ னென தவறிலாப் புகழான் றன்னைத்
துஞ்சலில் நயனத் தைய சூட்டுதி மகுடம் என்றான். 22

60 விளைவினை அறியும் வென்றி வீடணன் என்றும் வீயா
அளவறு பெருமைச் செல்வ மளித்தனை யாயின் ஐய
களவியல் அரக்கன் பின்னே தோன்றிய கடன்மை தீர
இளையவற் கவித்த மோலி என்னையுங் கவித்தி என்றான். 23

61 குகனொடும் ஐவ ரானேம் முன்புபின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவ ரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவ ரானேம்
புகலருங் கானந் தந்து புதல்வராற் பொலிந்தா
னுந்தை. 24

62 நடுவினிப் பகர்வ தென்னே நாயக நாயி னேனை
உடனுதித் தவர்க ளோடும் ஒருவனென் றுரையா நின்றாய்
அடிமையிற் சிறந்தேன் என்னா அயிர்ப்பொடும் அச்சம் நீங்கித்
தொடுகழற் செம்பொன் மோலி சென்னியிற் சூட்டிக் கொண்டான். 25

தவறு—குற்றம். துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐய—நித்திரையைத் துறந்த கண்களையுடைய இலக்குவனே!

60. விளைவினை அறியும் வென்றி வீடணன்—காரியங்களின் விளைபயனை உய்த்துணரும் திறம் படைத்த வென்றியை யுடைய விபீடணன்; இராம பிரான் சடைமுடி தரிப்ப, தம்பி பரதன் அடிநிலை சூட, அரக்கன் பின் தோன்றிய தான் மணிமுடி தரிப்பது தகுதியன்று என்பன முதலியவற்றை அறிந்த விபீடணன் வீயா—அழியாத. களவியல் அரக்கன்—வஞ்சனை நிரம்பிய அரக்கனாகிய இராவணன். கடன்மை—தொடர்பு. கவித்தி—சூட்டியருளுதி.

61. குன்று சூழ்வான்—சூரியன்; மேருமலையைச் சுற்றி வருபவன். அவன் மகன்—சுக்கிரீவன். காதல்—முதிர்ந்த அன்பு.

62. நடு—இடையே. அடிமையிற் சிறந்தேன்—அடிமையாகச் சரண் புகுந்து உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவன் என்னும்படி சிறப்படைந்தேன். அயிர்ப்பு—ஐயம். அச்சம்—பயம். தொடு கழல் மௌலி—கட்டிய வீரக்கழலை யுடைய பாதங்களிலே இருந்த அடி நிலையாகிய முடி.

63 திருவடி முடியிற் சூட்டிச் செங்கதிர் உச்சி சேர்ந்த
அருவரை என்ன நின்ற அரக்கர்தம் அரசை நோக்கி
இருவரும் இன்ப முற்றார் யாவரும் இன்ப முற்றார்
பொருவரும் அமரர் வாழ்த்திப் பூமழை பொழிவ தானார். 26

63. செங்கதிர் திருவடி நிலைக்கும், அருவரை வீடணன் சென்னிக்கும் உவமானம். இருவர்—இராமலக்குமணர். பொரு—ஒப்பு.

56. மாலியவானும் சேனைத் தலைவனும்.

விபீடணனுக்கு இலங்கை அரசினை யளித்த இராமபிரான், அரக்கர் படை வலிமைகளை யெல்லாம் அவன்பாற் கேட்டறிந்து, கடல்கடப்பதற்கு அவன் கூறிய உபாயத்தின்படியே, வருணமந்திர மெண்ணி ஏழு நாள் தருப்ப சயனத்திற் கிடந்தனன். தான் இங்ஙனம் சரண்புகுந்த பொழுதும் கடலரசன் வாராமைபால் சினங் கொண்ட இராமபிரான் அம்பு தொடுப்ப, நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றிக் கொந்தளித்து, வறண்டு தீய்ந்தது. அப்பொழுதும் அவன் வந்திலன். ஆதலால் அப்பிரான் வில் வளைத்து மலரோன் படையைத்தொடுக்கு மளவையில் வருணன் விரைந்து வந்து, பேரொளி ஆர மொன்றை அடியுறையாக இட்டு, ‘சரணம்’ என்று கூறியபடி, அவனடி வீழ்ந்தான். சினந்தணிந்த இராமபிரான் தொடுத்த வெம்பகழியை, வருணன் பகைவராகிய மருகாந்தாரத் தீவிலுள்ள அவுணர்மீது ஏவ, அஃது அவ்வசுரரை யெல்லாம் அழித்து மீண்டது. பின்பு கடல் வழி விட, அதன் மீது அணைகட்டலாயினர். வானர வீரர் பெரிய மலைகளை யெல்லாம் பெயர்த்தெடுத்து வீச, நளன் அவற்றை ஏந்தி இட்டு மூன்று நாளில் அணை கட்டி முடித்தனன். பின்பு யாவரும் அவ் வணை வழியே கடலைக் கடந்து இலங்கையை எய்தி, பாடி வீடு அமைத்து, தத்தமக்கு உரிய இடங்களில் தங்கினர். அப்பொழுது இராவணன் அனுப்பிய ஒற்றரை விபீடணன் கண்டு, இராமபிரானிடங் காட்ட, அவன் அவர்களுக்கு அபய மளித்து, தம்பிக்கு அரசளித்தது முதலிய செய்திகளைக் கூறுக எனச் சொல்லி விடுத்தனன். ஒற்றர் திரும்பி வருவதற் கிடையில் இராவணன்

மந்திரங்கூடி, மேலே செயற்பாலது யாது என ஆராயலாயி னான். ஒற்றர் மீண்டு வந்து செய்தி கூறுதற் கிடையில் இரா வணன், மாலியவான், பிரகத்தன்–இவர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சு முதலியன இப்பகுதியிற் கூறப்படும் பொருள்களாம்.

இராவணன் 'மனிதர் வந்து நெருங்கி விட்டனர்; இனிச் செயற்பாலது யாது?' என வினவினான். அவனது தாய் வழிப் பாட்டனாகிய மாலியவான், விளைவினை யெல்லாம் அறிந்தவன், தன் பேரன் மீதுள்ள அன்பினால், அவனுக்கு இலங்கை எரி யுண்டது முதல், இலங்கையிற் கால் வைத்தது வரை நிகழ்ந்த வற்றை உணர்ச்சியுடன் கூறி, 'இனி எண்ணுவதற்கு யாதுளது? சீதையை விட்டுவிடுவதே தக்கது,' என்று உணர்த்தினான். இராவணன் கடிந்து சில கூற மாலியவான் ஒன்றும் பேசாதிருந் தனன். உடனே, சேனைத் தலைவன் பிரகத்தன் இராவண னுடைய பெருமையை யெல்லாம் பேசி, 'அழிதற் குரிய ஊழ் வினை பிடர் பிடித்து உந்துதலால் மனிதர் தாமாகவே நாம் இருக்கு மிடம் வந்தனர்' என்று கூறினான்.

இப்பகுதியில் மாலியவான் கூறிய அறவுரையில் வருணனை வணக்கியது, அணை கட்டியது முதலிய நிகழ்ச்சிகள் மிகச் சீரிய முறையில் அமைந்துள்ளன. மாலியவானது ஆழ்ந்த உணர்ச் சியும், எப்பாடுபட்டும் உண்மையை எடுத்துரைத்து இராவணனை வரக்கடவ கேட்டினின்றும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவன் பேச்சில் தொனிக்கின்றன.

[தெ. ப:— ஒற்றுக் கேள்விப் படலம்: 43–52.]

64 நணியர் வந்து மனிதர் நமக்கினித்
துணியுங் காரியம் யாதெனச் சொல்லினான்
பணியுந் தானவ ராதியர் பன்முடி
மணியி னல்விளங் கும்மணித் தாளினான். 1

---

64. மனிதர் வந்து நணியர்—மனிதர் வந்து நணியராயினர். நெருங்கி விட்டனர். இனி நமக்குத் துணியும் காரியம் யாது? தானவர்—அசுரர். மணித் தாளினன்—இராவணன்.

65 கால வெங்கனல் போலுங் கணைகளால்
வேலை வெந்து நடுங்கி வெயில்புரை
மாலை கொண்டு வணங்கின வாறெலாம்
சூல மென்னவென் நெஞ்சைத் தொளைக்குமால். 2

66 கிழிப டக்கடல் கீண்டது மாண்டது
மொழிப டைத்த வலியென மூண்டதோர்
பழிப டைத்த பெரும்பயத் தன்னவன்
வழிகொ டுத்ததென் உள்ளம் வருத்துமால். 3

67 படைத்த மால்வரை யாவும் பறித்துவேர்
துடைத்த வானர வீரர்தந் தோள்களைப்
புடைத்த வாறும் புணரியைப் போக்கற
அடைத்த வாறுமென் உள்ளத் தடைத்தவால். 4

68 காந்து வெஞ்சின வீரர் கணக்கிலார்
தாந்தம் ஆற்றலுக் கேற்ற தரத்தர
வேந்த வெற்பை ஒருவன் விரல்களால்
ஏந்தி இட்டதென் உள்ளத்தின் இட்டதால். 5

---

65. இது முதல் ஐந்து கவிகள் மாலியவான் கூற்று.

காலம் வெம் கனல்—ஊழிக்காலத்து நெருப்பு. வேலை—கடலரசன். வெயில் புரை மாலை—சூரியன் ஒளி போன்ற ஒளி வீசும் ஆரம். சூலம்—சூலப்படை.

66. கிழிபட—பிளவு உண்டாகும்படி. மாண்டது மொழிபடைத்த வலி என—மாட்சிமைப் பட்ட சாப மொழி பெற்ற வலிமையைப் போல. மூண்டது ஓர் பழி படைத்த பயத்து அன்னவன்—கடலரசன்; இராமபிரான் அம்பினால் மூண்டதாகிய பெரிய பழியைக் கொண்ட அச்சத்தை யடைந்தவனாகிய கடலரசன்.

67. பறித்து வேர்–வேரோடும் பறித்து. துடைத்த–மலைகளே இல்லாத படி துடைத்த. தோள்களைத் தட்டிய விதமும். போக்கு அற—குற்றமின்றி; நீர் மறுபக்கம் கசியாமல். என் உள்ளத்து அடைத்தது—என் மனத்தைச் செயலற்றுப் போம்படி செய்துவிட்டது: சிந்திக்க வொட்டாமற் செய்து விட்டது.

68. காந்து—கொளுத்துகின்ற. வேந்த வெற்பை—தலைமை வாய்ந்த மலைகளை. ஒருவன்—நளன். உள்ளத்தில் இட்டது—என் நெஞ்சிலே அம் மலைகளைப் போட்டது போன்ற அச்சத்தைத் தந்தது.

69 சுட்ட வாகண்டுந் தொன்னகர் வேலையைத்
தட்ட வாகண்டுந் தாவற்ற தெவ்வரைக்
கட்ட வாகண்டுங் கண்ணெதி ரேவந்து
விட்ட வாகண்டும் மேலெண்ணம் வேண்டுமோ. 6

70 என்று தாயைப் பயந்தோன் இயம்பலும்
தின்று வாயை விழிவழித் தீயுக
நன்று நன்றுநம் மந்திரம் நன்றெனா
என்றும் வாழ்தி இளவலோ டேகென்றான். 7

71 ஈன மேகொல் இதமென எண்ணுறா
மோன மாகி இருந்தனன் முற்றினான்
ஆன காலை யடியின் இறைஞ்சியச்
சேனை நாதன் இனையன செப்பினான். 8

72 கண்மை யின்நகர் வேலை கடந்தவத்
திண்மை யொன்றும லாற்றிசைக் காவலர்
எண்ம ரும்மிவற் கேவல்செய் கின்றஅவ்
உண்மை ஒன்றும் உணர்ந்திலை யோஐயா. 9

73 கூசும் வானரர் குன்றுகொ டிக்கடல்
வீசி னாரெனும் வீரம் விளம்புவாய்
ஊசி வேரொடும் ஓங்கலை ஓங்கிய
ஈச னோடும் எடுத்ததும் இல்லையோ. 10

---

69. தொன்னகர் சுட்டவா கண்டும், தட்டவா—தடுத்தவாறு. தா—கேடு. தெவ்வர்—மருகாந்தாரத் தீவிலிருந்த அசுரர்: இவர் வருணன் பகைவர். கட்டவா—ஒழித்தவா. (கிட்கிந்தா : 104.) மேல்—அதற்கு மேல். எண்ணம் வேண்டுமோ—போர்புரியலாம் என்று நினைக்கவும் இடமுண்டோ? தேவியை விட்டு உய்தலையன்றி வேறு செயற்பாலது உளதோ?

70. தாய்—கேசி: அவளைப் பெற்றவன் மாலியவான். வாயைத் தின்று—வாயைக் கடித்து. மந்திரம்—ஆலோசனை. இளவல்—விபீடணன்.

71. இதம் ஈனமே கொல். கொல்—அசை. இதம்—நன்மதி கூறல். மோனம்-மௌனம். முற்றினான்—அறிவு முதிர்ந்த மாலியவான். சேனை நாதன்—சேனைத் தலைவனாகிய பிரகத்தன்.

72. இதுமுதல் மூன்று கவிகள் பிரகத்தன் கூற்று.

கண்மையின்—கண்ணுக்கு முன்னே. இராவணனுக்கு ஏவல் செய்யும் எண்திசைக் காவலருள் வருணனும் ஒருவன்.

73. ஓங்கல்—கைலாய மலை.

74 அதுகொ டென்சில ஆரமர் மேலினி
மதிகெ டுந்தகை யோர்வந்து நாமுறை
பதிபு குந்தனர் நம்மைப் படுப்பதோர்
விதிகொ டுந்த விளைந்தது தானென்றான். 11

74. இனி அது கொடு என் சில—அச் செயலைப் பற்றி இப்பொழுது சில கூறுவதாற் பயன் யாது? மதிகெடுந் தகையோர் ஆரமர் மேல் வந்து நாம் உறை பதி புகுந்தனர். ஆரமர் மேல்—பெரும் போர் புரியும் பொருட்டு. அப்படி அவர் வந்தமை விதிகொடு உந்த விளைந்தது. படுப்பது—கொல்வது. உந்த—தள்ளுதலாலே.

57. மாலியவான் அறிவுரை.

பிரகத்தன் பேசி முடிக்குமளவில் ஒற்றரும் மீண்டு வந்து நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறினர். ஒற்றர் போனபின் இராவணன் மீண்டும் சபை கூட்டி, யாது செயற்பாலது என்று வினவ, சேனாதிபன் பிரகத்தன் 'வந்தவர் யாவரும் சேனையோடு கடலில் விழுந்து மடியுமாறு யானே சென்று பொருவேன்' என்று இராவணனுக்கு இயையச் சொன்னான். அது கேட்ட மாலியவான் மீண்டும் தன் கருத்தை வேறொரு வகையாற் கூறலாயினன். அப்படிக் கூறியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

முன்பு நன்மொழி கூறிய போது இராவணன் கடிந்துரைத்தனன். அவனது இயல்பினை அறிந்த மாலியவான் மறுபடியும் தன் கூற்றாக நன்மதி கூறுதல் பயன்படாதென்று கொண்டு, பொதுமக்கள் கூற்றாக, அதாவது, அவர்கள் தங்களுக்குள் இன்னவின்னபடியெல்லாம் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள் என்ற வாய்பாட்டால், பகைவரது வலிமை, இராவணனுக்கு வரநின்ற பெருங்கேடு முதலியவற்றை உணர்த்தினான். தன்னுடைய முதுமைக்கேற்ப வெளிப் பார்வைக்கு வலிமை குறைந்தன போன்ற, ஆனால் பொருளளவில் இராவணன் உள் மனம் எளிதில் தள்ளமுடியாத மொழிகளால் இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரம் என்பதையும், அப்பிரானால் அரக்கர் குலம் மாள்வது திண்ணம் என்பதையும் விளக்கி, சீதையை விட்டுவிட்டால் துயரமெல்லாம் தீரும் என்று கூறினான். எப்பொழுதும் சினம் தலையெடுத்து நிற்பத் தன் வலிமையையே மதிக்கும், தன்னுரைக்கு எதிர்மாற்றம் பொறாத மனப்பான்மை படைத்த வஞ்சகனிடம்,

அனுபவம் மிக்க ஒரு அறிவாளி எப்படி உண்மையைக் கூறுதல் சாலுமோ அப்படிப் பேசுகின்ருன் மாலியவான். இங்ஙனம் 'பொதுநெறி நிலையதாக' அவன் 'வாய்மையைப் புணர்த்திக்' கூறியதை ஆசிரியர் காட்டுந் திறன் பெரிதும் இன்புறற் பாலது.

[தெ. ப:—இலங்கைகாண் படலம்:6—16.]

75 மதிநெறி அறிவு சான்ற மாலிய வான்நல் வாய்மை
பொதுநெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல் புலமை என்ளு
விதிநெறி நிலையதாக விளம்புகின் ருேரும் ஈண்டுச்
செதுநெறி நிலையி ருரே என்பதுந் தெரியச் சொல்லும். 1

76 பூசற்கு முயன்று நம்பாற் பொருதிரைப் புணரி வேலைத்
தேசத்துக் கிறைவ ளுை தெசரதன் சிறுவன் தன்னை
மாசற்ற சோதி வெள்ளத் துச்சியின் வரம்பிற் ருேன்றும்
ஈசற்கும் ஈசன் வந்தான் என்பதோர் வார்த்தை யிட்டார். 2

77 அன்னவற் கிளவல் தன்னை அருமறை பரமென் ருேதும்
நன்னிலை நின்று தீரா நவையிலா உயிர்கள் தோறும்

---

75. மதி நெறி அறிவு சான்ற மாலியவான்—இயல்பாக அமைந்த நன் மதியும் நடுவுநிலைமையோடு ஒன்றை ஆராயும் அறிவும் நிரம்பிய மாலியவான்; நல் வாய்மை—நன்மைதரும் உறுதி மொழிகளை; பொது நெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல் புலமை என்ளு—முன்பு தன் கருத்தாக வைத்துக்கூறியது போலக் கூருது, பொது மக்கள் மாட்டு நிகழ்வதாக வைத்துச் செலச் சொல் லுதலே சிறந்த அறிவுடைமை என்று கருதி; விதி நெறி நிலையதாக விளம்பு கின்ருேரும்—மானிட வீரரும் வானர வீரரும் வந்தமை தம்மைப் படுப்பதோர் விதிகொடு உந்த விளைந்தது என்று வாய்வீரம் பேசிய சேனைத்தலைவன் முதலி யவர்களும்; ஈண்டு செது நெறி நிலையினுரே என்பதும் தெரியச் சொல்லும்—இப்பொழுதே தாம்பட்டுவீழும் நிலைமையினுரே என்பதும் தன் பேச்சில் விளங்கும்படி கூறுவானுயினுன். இவன் பேச்சின் பொருள் நல்வாய்மை. கூறும் முறை பொது நெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல். குறிப்பாக உணர்த்தப்படுவது வாய்வீரம் பேசிய சேனைத்தலைவன் முதலியோரும் அழிவர் என்பது.

76. பூசல்—போர். புணரி வேலைத்தேசம்—கடலை எல்லையாகவுடைய பூமி. குற்றமற்ற சோதி வெள்ளத்தினையுடைய வானத்து உச்சியின் வரம்பிலே காணப்படும் தேவர்களுக்குத் தலைவன்; 'அமரர்கள் அதிபதி'. வரம்பு—பரமா காசம். அமரர்கள் அதிபதியே பூசற்கு முயன்று இராமனுகி வந்தான் என்று வார்த்தை சொன்னுர்.

77. இளவல் தன்னைத் தூயோனது இனிய அணையாகிய அநந்தன் என்று யாரும் இயம்புவர். அரிய வேதங்கள் பரம் என்று கூறுகின்ற பரம

தொன்னிலை பிரிந்தான் என்னப் பலவகை நின்று
தூயோன்
இன்னணை என்ன யாரும் இயம்புவர் ஏது யாதோ. 3

78 அவ்வவர்க் கமைந்த வில்லுங் குலவரை யவற்றி னான்ற
வெவ்வலி வேறு வாங்கி விரிஞ்சனே விதித்த மேனாள்
செவ்வழி நாணுஞ் சேடன் தெரிகணை யாகச் சேர்த்திக்
கவ்வயில் கால நேமிக் கணக்கையுங் கடந்த தென்பார். 4

79 வாலிமா மகன்வந் தானை வானவர்க் கிறைவ னென்றார்
நீலனை உலக முண்ணும் நெருப்பினுக் கரசன் என்றார்
காலனை யொக்குந் தூதன் காலுங்கண் ணுதலு மென்றார்
மேலுமொன் றுரைத்தார் அன்னான் விரிஞ்சனும்
இனிமேல் என்றார். 5

80 அப்பதம் அவனுக்கீந்தார் அரக்கர்வே றுறுப்ப தாக
இப்பதி எய்தி னானவ் விராமனென் றெவருஞ் சொன்னார்

பதமாகிய நன்னிலைக்குரிய தெய்வத்தன்மை முற்றும் நீங்காது, சேர்ந்த உயிர்களின் குற்றங்கள் தன்னைச் சாரா வண்ணம், தன் பழைய நிலையை விட்டு உயிர்கள் தோறும் அநேகனாகப் பிரிந்து நின்ற தூயோன்; அத்தூயோனது இனிய அணையாகிய அநந்தன் என்பர் இளவலை. இப்படி அவர்கள் கூறுவதற்கு ஏதேனும் காரணம் உளதோ?

78. குலவரை அவற்றின் ஆன்ற வெவ்வலி வேறு வாங்கி—குலமாகிய மலைகளின் கண்ணே அடங்கிய மிகுந்த கொடிய வலிமைகளைத் தனித்தனி பிரித்து. விரிஞ்சனே மேல் நாள் விதித்த—முற்காலத்திலே பிரமனே நிருமித்ததாகும். செவ்வழி நாணும் சேடன்—அந்த விற்களின் செவ்விய முறையிலமைந்த நாண் ஆதி சேடனது வலிமையைத் தனித்தனியே பிரித்து நிருமிக்கப்பட்டது. ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட அம்புகள் கவ்வுகின்ற கூரிய முனையினையுடைய திருமாலின் சக்கரப்படையின் வலிமையினையுங் கடந்தது என்பர்.

79. வாலிமா மகன் வந்தானை—வாலிக்குச் சிறந்த மகனாகப் பிறந்த அங்கதனை. வானவர்க்கு இறைவன்—இந்திரன். நெருப்பினுக்கு அரசன்—அக்னி தேவன். தூதன்—அனுமன். காலும் கண்ணுதலும் என்றார்—வாயு, உருத்திரன் இவர்கள் அம்சம் என்று கூறினார்கள். அன்னான் விரிஞ்சனும் இனி மேல் என்றார்—அனுமன் இலங்கையிற் புரிந்த வீரச்செயல்களை யெல்லாம் வீடணன் கூறக்கேட்ட பொழுது இராமபிரான் கொடுத்த வரத்தின்படி. விரிஞ்சன்—பிரமன்.

80. ஒப்பினால் உரைக்கின்றாரோ—உடற்குறி, செயல் திறம் முதலிய பண்பு பற்றிய ஒற்றுமையினாற் கூறுகின்றனரோ? உண்மையே உணர்த்தினாரோ—அன்றி உண்மையை அறிந்துதான் உணர்த்தினார்களோ? செப்பி என்

ஒப்பினுல் உரைக்கின் ருரோ உண்மையே உணர்த்தி
ஞரோ
செப்பியென் குரங்காய் வந்தார் தனித்தனி தேவர்
என்ருர். 6

81 ஆயது தெரிந்தோ தங்கள் அச்சமோ அறிவோ யார்க்கும்
சேயவள் எளியள் என்ருச் சிந்தையின் இகழல் அம்மா
தூயவள் அமிர்தி ேேடுந் தோன்றிஞள் என்றுந்
தோன்ருத்
தாயவள் உலகுக் கெல்லாம் என்பதுஞ் சாற்று கின்ருர். 7

82 கானிடை வந்த தேயும் வானவர் கடாவ வேயாம்
மீனுடை அகழி வேலே விலங்கள்மேல் இலங்கை வேந்தன்
தானுடை வரத்தை எண்ணித் தருமத்தின் தலைவர் தாமே
மானுட வடிவங் கொண்டார் என்பதோர் வார்த்தை
யிட்டார். 8

83 ஆயிரம் உற்பா தங்கள் ஈங்குள அடுத்த என்ருர்
தாயினும் உயிர்க்கு நல்லாள் இருந்துழி அறியத் தக்கோன்
ஏயின தூதன் எற்றப் பற்றுவிட் டிலங்கைத் தெய்வம்
போயின தென்றுஞ் சொன்னுர் புகுந்தது போரும்
என்ருர். 9

—அதைப்பற்றி இப்பொழுது ஆராய்வதாற் பயனென்? இரண்டில் எப்படி யாஞல் என்ன? வந்துள்ள இவர்களால் பேராபத்து என்பதில் ஐயமில்லே.

81. உண்மை என்னவோ அதுதான். அப்படியான மெய்ம்மையை உள்ளபடி அறிந்துதான் கூறினர்களோ? அன்றி அவர்களால் தங்கள் உயிருக்கும் இறுதி வரக்கூடும் என்ற அச்சத்திஞற் கூறினர்களோ? திட்டமாகக் கூற இயலாது. அஃது எங்ஙனமாயினும் யாவருக்கும் செம்மையாகிய நலனைத் தருகின்ற சீதாபிராட்டி உதவியற்ற நிலேயில் நம்முடைய சிறையிலிருக்கின்ருள் என்று இகழற்க; ஏனெனில் அவள் தூயவள்; கடலிலே அமுதந் தோன்றிய பொழுது உடன் தோன்றிய இலக்குமி தேவி; ஆகையால் அவளே உலகின் அன்னே என்பதுங் கூறுகின்ருர்.

82. வந்ததேயும்—வந்ததும். கடாவவேயாம்—தூண்டியதனுலேயாம். விலங்கல் மேல் இலங்கை—திரிகூட மலேயின் மேலுள்ள இலங்கை. தருமத்தின் தலைவர்—திருமால். முன்பு இதைக் கூறியவன், ஒரு காரணங்காட்டி மீண்டுங் கூறுகின்ருன் இராவணன் நெஞ்சில் உறைக்கும் பொருட்டு.

83. உற்பாதம்—வரப்போகின்ற தீமையின் அறிகுறி. அடுத்த-ஒன்றன்பின் ஒன்ருகத் தோன்றியவை. எற்ற—அடித்தலால். பற்று விட்டு—இலங்கையைக் காவல் புரிதலாகிய பற்று விட்டு. புகுந்தது போரும்—(இலங்கை மாதேவி போன பொழுதே) யுத்தமும் விளேந்தது.

84 அம்பினுக் கிலக்க மாவார் அரசொடும் அரக்கர் என்றார்
நம்பரத் தடங்கு மெய்யன் நாவினிற் பொய்யி லாதான்
உம்பர்மந் திரிக்கு மேலா ஒருமுழ முயர்ந்த ஞானத்
தம்பியே சாற்றிப் போனான் என்பதுஞ் சாரச் சொன்னார். 10

85 ஈதெலா முணர்ந்தே னையும் என்குலம் இறுதி யுற்றது
ஆதியில் இவனால் என்றும் உன்தன்மேல் அன்பி னாலும்
வேதனை நெஞ்சின் எய்த வெம்பியான் விளைவ சொன்னேன்
சீதையை விடுதி யாயின் தீருமித் துயரம் என்றான். 11

---

84. அரசு—இராவணன். நம்பரத்து அடங்கும் மெய்யன்—நம்முடைய பாரத்திலே (பொறுப்பிலே) அடங்கும் வாய்மையாளன். உம்பர் மந்திரி—தேவர்கள் மந்திரியாகிய வியாழன். தம்பி—விபீடணன்: உலகத்தார் கூறிய படியே தானும் கூறினான்.

85. உணர்ந்தேனையும்—உணர்ந்தவனாகியும். என் குலம் இவனால் இறுதி யுற்றது என்றும்—மாலியைக் கொன்ற படியினால் இங்ஙனங் கூறினான். வெம்பி—மனம் வருந்தி. விளைவ சொன்னேன்—இனி நிகழ்வதைச் சொன்னேன்.

58. அங்கதன் தூது.

இருதிறத்துச் சேனைகளும் அணிவகுத்து நின்றன. வடக்கு வாயிலில் சுக்கிரீவன் முதலியவர்களோடு இருந்த இராமபிரான், இராவணன் போர்தர வாராமையால் மற்றொரு முறை தூதனுப்பலே அரச நீதி என்றுணர்ந்து அங்கதனை அனுப்பினான். அங்ஙனம் அவனை அனுப்பியது, அவன் தூதுரைத்து மீண்டது முதலிய செய்திகளைக் கூறுவது இப்பகுதி.

அங்கதன் திறமைக்குச் சான்று பகரும் இப்பகுதி கம்பராமாயணத்தில் மிகச் சிறந்த பகுதிகளுள் ஒன்றென மதிக்கற்பாலது. நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஒருவர் கூறும் ஒரு சொல் எப்படி உள்ளக்கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து அரிய செயலை ஆற்றுவிக்கும் என்பதற்குச் சீரிய தொரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துளது. கடைசி முறையாக மற்றொரு தூதனை இராவணனிடம் அனுப்ப எண்ணிய இராமபிரான், ஒவ்வொரு முறையும் அனுமனே சென்றால், அவனையன்றிச் சாருதல்

வல்ல வீரர் வேறு எவரும் இலர் என்று தோன்றுமாதலால், அங்கதன் அமையும் என்றுரைத்து அவனையே அனுப்பினன்.

மாருதிக்கு ஒப்பாகத் தன்னை மதித்துத் தூது செல்லும்படி இராகவன் கூறியதை நினைந்து நினைந்து மனத்தில் ஒரு பெருமிதங் கொண்டான் அங்கதன். இயல்பாகவே மலையை ஒத்த தோள் இப்பொழுது உயரத்தில் மலையையும் வென்றுவிட்டது. இராமபிரான் தூதுரைக்கும் விவரங்களைக் கூறக் கேட்ட பொழுதும், உற்ற செயல் புரியும் பொழுதும், 'மாருதியல்லனாகில் நீ' என்னும் மாற்றத்தை எண்ணி யெண்ணிப் பெரிய தோர் இன்பமுற்றான். இங்ஙனம் இராமபிரான் கூறிய ஒரு சொல்லாற் கிளர்ச்சியுற்ற ஊக்கம் ஆரம்பம் முதல் கடைசிவரையில் அங்கதன் செயலுக்கும் பேச்சிற்கும் அளவில்லாத வலிமையையும் வேகத்தையும் அளித்தது. இராமபிரான் கூறியதைக் கேட்டான்; அவனைப் பார்மிசை விழுந்து வணங்கினன்; அடுத்த கணம் சீயம் விண்மிசைப் படர்வ தென்ன எழுந்து, வீரன் வெஞ்சிலையிற் கோத்த அம்பென விரைவிற் போனான். இராவணனிருக்குமிடத்திற் சென்று குதித்தான்; அரக்கியர் முதலியோர் 'அனுமன் கொல்' என்று அஞ்சியோட, கொடுந்தொழில் மடங்கலன்னான் எதிர் சென்று குறுகி நின்றான்.

அன்னவன் கேட்டவற்றிற் கெல்லாம் சிறிதும் அசைவின்றி, கிளர்ச்சி மிக்க, ஊற்றமான விடை பகர்ந்தான். அரக்கன் வஞ்சனையாகப் பேசித் தன்னை வயப்படுத்த முயன்றபோது, அவன் அலட்சியமாகக் கை கொட்டிச் சிரித்தபடி எளனமான மறுமொழி யுரைத்தான். சினம் மிக்க இராவணன் 'வந்தது பகர்தி' என்னலும், இராமபிரான் நாலு வார்த்தையிற் சொன்னதை அங்கதன் விரித்து, இராவணனுக்குத் தைக்கும்படி நகையும் இகழ்ச்சியும் தன் பெருமிதமுந் தோன்றும்படி ஒரு சிறு சொன்மாரி பொழிவதாயினன்; அவ்வுரையில் தாடகையைக் கொன்றது முதல் சுக்கிரீவன் மணிமுடி பறித்தது வரையில் இராவணனுக்கு நேர்ந்த இழிதகவுகளை யெல்லாங் காட்டி இடித்துக் கூறி, அவற்றை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு வாளா இருந்தவனுக்கு எங்ஙனம் போர் செய்ய இயலும், ஆதலால் 'தேவியை விடுக; இன்றேல் செருக்களத்து

எதிர்ந்து தன் கண் ஆவியை விடுக' என்று உளையக் கூறினன். 'மாருதி யல்லனுகில் நீ', என்ற சொல் இயல்பாகவே ஆற்றல் வாய்ந்த அங்கதனைப் பன்மடங்கு புது வலி பெற்றவனுக ஆக்கிற்று. கோபமுற்ற இராவணன் அன்னவனைப் பற்றி யெற்றும் படி ஏவிய நால்வரைத் தூக்கி, எழுந்து, பூமியிற் போட்டுத் துகைத்து, ஒரு தாவில் இராமபிரானை அடைந்து அடி வணங்கினன். அப்பிரான் பகைவன் மனக்கருத்தெல்லாம் கூறும்படி கேட்ப, அங்கிலேயிலும், அன்னவன் அம்பினைப் போன்று, அச்சொல்லின் வேகம் அடங்கப் பெருத அங்கதன், 'முற்ற ஓதி என்? மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போதன்றி ஆசை அருது' என்று ஒரு சொல்லிற் கூறி முடித்தான்.

[தெ. ப :— அங்கதன் தூதுப்படலம்: 1–37; 39–43.]

86 வள்ளலும் விரைவின் எய்தி வடதிசை வாயின் முற்றி
வெள்ளமோர் ஏழு பத்துக் கணித்தவெஞ் சேனை யோடும்
கள்ளனை வரவு நோக்கி நின்றனன் காண்கி லாதான்
ஒள்ளிய துணர்ந்தேன் என்னு வீடணற் குரைப்ப
தானுன். 1

87 தூதுவன் ஒருவன் தன்னை இவ்வழி விரைவில் தூண்டி
மாதினை விடுதி யோவென் றுணர்த்தவே மறுக்கு மாகில்
காதுதல் கடனென் றுள்ளங் கருதியது அறனும் அஃதே
நீதியும் அஃதே என்முன் கருணையின் நிலய மன்னுன். 2

88 அரக்கர்கோன் அதனைக் கேட்டான் அழகிற்றே யாகும்
என்முன்
குரக்கினத் திறைவன் கேட்டுக் கொற்றவர்க் குற்ற
தென்முன்
இரக்கம திழுக்கம் என்முன் இளையவன் இனிநாம் அம்பு
துரக்குவ தல்லால் வேறோர் சொல்லுண்டோ என்னச்
சொன்னுன். 3

---

86. முற்றி—முற்றுகை செய்து. ஏழு பத்து—பதினேழு. கள்ளனை—வெளியே வாராமற் பதுங்கியிருந்த இராவணனை. ஒள்ளியது உணர்ந்தேன்—இப்பொழுதைக்கு மிகச் சிறந்த செயல் இன்ன தென்பதை அறிந்தேன்.

87. இவ்வழி—இவ்விடத்தினின்றும். தூண்டி— ஏவியனுப்பி. காதுதல் கடன்—போர் செய்தல் முறை. நிலயம்—இருப்பிடம்.

88. உற்றது—தக்கது. இழுக்கம்—தவறு. துரக்குவது—விடுவது.

89 தேசருக் கிடுக்கண் செய்தான் தேவியைச் சிறையில் வைத்தான்
பூசுரர்க் கலக்கண் ஈந்தான் மன்னுயிர் புடைத்துத் தின்றான்
ஆசையின் அளவும் எல்லா உலகமுந் தானே ஆள்வான்
வாசவன் திருவுங் கொண்டான் வழியலா வழிமேற் சென்றான். 4

90 வாழியாய் நின்னை அன்று வரம்பறு துயரின் வைகச்
சூழ்விலா மாயஞ் செய்துன் தேவியைப் பிரிவு செய்தான்
ஏழையாள் இரக்கம் நோக்கி ஒருதனி இகன்மேற் சென்ற
ஊழிகாண் கிற்கும் வாணாள் உந்தையை உயிர்பண் டுண்டான். 5

91 அன்னவன் தனக்கு மாதை விடினுயிர் அருளு வாயேல்
என்னுடை நாம நிற்கும் அளவெலாம் இலங்கை மூதூர்
மன்னவன் நீயே என்று வந்தடைந் தவற்கு வாயாற்
சொன்னசொல் என்னும் முன்னஞ் சூளுற வென்னுந் தோன்றால். 6

92 அறந்தரு தவத்தை ஆயும் அறிவினால் அவற்றை முற்றும்
மறந்தனை யெனினும் மற்றிவ் விலங்கையின் வளமை நோக்கி
இறந்திது போதல் தீதென் றிரங்கினை யெனினும் எண்ணிற்
சிறந்தது போரே என்றான் சேவகன் முறுவல் செய்தான். 7

93 அயர்த்திலன் முடிவும் அஃதே ஆயினும் அறிஞர் ஆய்ந்த
நயத்துறை நூலின் நீதி நாந்துறந் தமைதல் நன்றோ

---

89. தேசர்—தேவர். பூசுரர்—அந்தணர். அலக்கண்—துன்பம். ஆசையின் அளவு—திக்குகளின் எல்லை. வாசவன்—இந்திரன். வழியலாவழி—நீதிக்கு மாறுபட்டவழி.

90. வாழ்ச்சிபெற்றிருப்பவனே! சூழ்வு இலா மாயம்—நினைக்கவும் தகாத வஞ்சனை. ஊழிக்காலம் வரையில் செல்லும் ஆயுளையுடைய சடாயு.

91. சொன்ன சொல்—'என்னிலங்கு நாமத்தளவும் அரசு' என்று சொன்ன சொல். (யுத்த: 58.) சூளுறவு—தண்டகவனத்துறை தவமுனிவர்க்கு உரைத்த சபத மொழி. (ஆரணிய: 64, 103.)

92. தவம்—ஈண்டு பொறுமை. இறந்து போதல்—அழிந்து போதல். சேவகன்—வீரனாகிய இராம பிரான்.

93. அயர்த்திலன்—சொன்ன சொல்லையும் சூளுறவையும் மறந்திலன். துறந்து அமைதல்—கைவிட்டு நாம் செய்யுங்கருமம் நீதியானதே என்று திருப்

புயத்துறை வலிய ரேனும் பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்தல்
சயத்துறை அறனும் அஃதே என்றிவை சமையச் சொன்னான். 8

94 மாருதி பின்னுஞ் செல்லின் மற்றிவ னன்றி வந்து
சாருதல் வலியா ரில்லை யென்பது சாலு மன்றே
யாரினி ஏகத் தக்கார் அங்கதன் அமையும் ஒன்னார்
வீரமே விளைப்ப ரேனும் தீதின்றி மீடல் வல்லான். 9

95 நன்றென அவன்த னைக்கூய் நம்பிநீ நண்ணலார்பாற்
சென்றிரண் டுரையின் ஒன்றைச் செப்பினை தெரிதி என்றான்
அன்றவன் அருளப் பெற்ற ஆண்டகை அலங்கற் பொற்றோள்
குன்றினும் உயர்ந்த தென்றால் மனநிலை கூறலாமோ. 10

96 என்னவற் குரைப்ப தென்ன ஏந்திழை யாளை விட்டுத்
தன்னுயிர் பெறுதல் நன்றோ அன்றெனில் தலைகள் பத்துஞ்
சின்னபின் னங்கள் செய்யச் செருக்களஞ் சேர்தல் நன்றோ
சொன்னவை இரண்டின் ஒன்றைத் துணிகெனச் சொல்லி டென்றான். 11

97 அறத்துறை யன்று வீரர்க் கழகுமன்று ஆண்மை யன்று
மறத்துறை யன்று சேம மறைந்துறைந் தொதுங்கி வாழ்தல்

தியோடிருத்தல். சயத்துறை—வெற்றிக்குரிய வழி. சமைய—யாவரும் ஏற்கும் படி.

94. சாருதல் வலியார்—சாருதற்கேற்ற வலிமை யுடையோர். ஒன்னார்—பகைவர். மீண்டு வருதற்கேற்ற வல்லமை யுடையவன்.

95. அவன் தனை—அங்கதனை. நம்பி-நற்குணம் நிறைந்தவனே! இரண்டு உரையின் ஒன்றைச் செப்பினை தெரிதி—இரண்டையும் சொல்லி ஒன்றை அறிவாய். அலங்கல் பொன் தோள்—வெற்றிமாலையை யுடைய அழகிய தோள். இராமபிரான் 'மாருதி யல்லனாகில் அங்கதன்' என்று கூறியதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் தோள்கள் உயர்ந்தன; வெற்றிமாலை சூட்டியது போன்று உவகையாற் பூரித்தான். மெய்யின் நிலை இது எனின் மனத்தின் நிலையைக் கூறுதல் முடியுமோ?

96. இரண்டின் ஒன்றை—இரண்டிலும் வைத்துத் தனக்கேற்ற ஒன்றை.

97. மறத்துறை—வீரத்தின் முறைமை. சேமம் மறைந்து—சேம

நிறத்துற வாளி கோத்து நேர்வந்து நிற்கு மாகிற்
புறத்துற எதிரே வந்து போர்தரப் புகறி என்றான். 12

98 பார்மிசை வணங்கிச் சீயம் விண்மிசைப் படர்வதே போல்
வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த அம்பென விரைவிற் போனான்
மாருதி அல்ல னாகில் நீயெனும் மாற்றம் பெற்றேன்
யாரினி என்னோ டொப்பார் என்பதோர் இன்ப முற்றான். 13

99 அயில்கடந் தெரிய நோக்கும் அரக்கரைக் கடக்க ஆழித்
துயில்கடந் தயோத்தி வந்தான் சொற்கட வாத தூதன்
வெயில்கடந் திலாத காவல் மேருவின் மேலும் நீண்ட
எயில்கடந் திலங்கை எய்தி அரக்கன திருக்கை புக்கான். 14

100 அழுகின்ற கண்ண ராகி அனுமன்கொல் என்ன அஞ்சித்
தொழுகின்ற சுற்றஞ் சுற்றச் சொல்லிய துறைகள் தோறும்
மொழிகின்ற வீரர் வார்த்தை முகந்தொறுஞ் செவியின் மூழ்க
எழுகின்ற சேனை நோக்கி வியந்திருந் தானைக் கண்டான். 15

101 கல்லுண்டு மரமுண் டேழைக் கடலொன்றுங் கடந்தேம் என்னுஞ்
சொல்லுண்டே இவனை வெல்லத் தோற்றத்தோர் கூற்ற முண்டோ

மாக மறைந்து. நிறம்—மார்பு. புறம்—நகர்ப்புறம். புகறி—சொல்லுதி.

98. சீயம்—சிங்கம். சிங்கம் பாய்வதுபோல் விண்மீதெழுந்தான்: இராமன் அம்பினைப்போல விரைவிற் போனான். இத்தகைய அளவு கடந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியின் காரணம் பின்னிரண்டு அடிகளிற் கூறப்படுகின்றது.

99. அயில்—வேல். வேற்படையினது உக்கிரத்தையும் விஞ்சிய பார்வையையுமுடைய அரக்கர். கடக்க—தொலைக்க. சொற்கடவாத தூதன்—போகும்பொழுது இராமபிரான் பணித்ததை நிறைவேற்றும் திறம்பற்றிச் சிந்தித்தபடி சென்றான் என்பது குறிப்பு. எயில்—மதில்.

100. தொழுகின்ற சுற்றம் சுற்ற—வணங்குகின்ற இனத்தினர் அஞ்சி இராவணனை நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொள்ள. மூழ்க—விழ; அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் கேட்டான். (போருக்கு) எழுகின்ற சேனை. இராவணனைக் கண்டான்.

101. ஏழைக் கடல்—சிறிய கடல். தோற்றத்து—படைப்பில். எல்

எல்லுண்ட படைகைக் கொண்டால் எதிருண்டே இராமன் கையில்
வில்லுண்டேல் உண்டென் றெண்ணி ஆற்றவும் வியந்து நின்றான். 16

102 இன்றிவன் தன்மை எய்த நோக்கினுல் எதிர்ந்த போரில்
வென்றவென் தாதை மார்பின் வில்லின்மேற் கணையொன் றேவிக்
கொன்றவன் தானே வந்தான் என்றுதான் குறிப்பி னல்லால்
ஒன்றிவன் தன்னைச் செய்ய வல்லரோ உயிர்க்கு நல்லார். 17

103 அணிபறித் தழகு செய்யும் அணங்கின்மேல் வைத்த காதற்
பிணிபறித் திவனை யாவர் முடிப்பவர் படிக்கட் பேழ்வாய்
பணிபறித் தெழுந்த மானக் கலுழனில் இவனைப் பற்றி
மணிபறித் தெழுந்த எந்தை யாரினும் வலிய னென்றான். 18

104 நெடுந்தகை விடுத்த தூதன் இவையிவை நிரம்ப எண்ணிக்
கடுங்கடல் விடமுங் கூற்றுங் கலந்துகால் கரமுங் காட்டி
விடுஞ்சுடர் மகுட மின்ன விரிகடல் இருந்த தென்னக்
கொடுந்தொழின் மடங்க லன்னான் எதிர்சென்று குறுகி நின்றான். 19

லுண்ட படை—ஒளியுடைய படைக்கலம்.

102. எய்த நோக்கினுல்—ஆராய்ந்து பார்த்தால். தான்—அசை. வந்தான் என்று குறிப்பின் அல்லால்—ஆழித்துயில் கடந்து அயோத்தி வந்தவனாகிய இராமபிரான் தானே இவனைக் கொல்லுவதற்கு வந்துள்ளான் என்று குறித்துக் கூறலாமே யன்றி. ஒன்று—ஊறு சிறிதேனும். உயிர்க்கு நல்லார்—தம்முயிரைப் பாதுகாக்க விரும்புபவர்.

103. பறித்து—நீக்கி; பூணுமலே. காதற்பிணி—ஆசை நோய். படிக்கண்—பூமியிலே. பேழ்வாய்ப்பணி—பிளந்த வாயையுடைய பாம்பு. மானம்—பெருமை. கலுழனில்—கலுழனைப் போல. எந்தை—சுக்கிரீவன்.

104. நிரம்ப—அதிகமாக. அங்கதன் இராவணன் எதிரே போய் நின்றான். கடிய நெருப்பைக் கக்கும் விடம், கூற்றுவன் ஆகிய இவற்றினுற் செய்யப்பட்ட கால், கை முதலியவற்றைக் காட்டி, மகுடம் விளங்க ஒரு பெருங்கடல் உட்கார்ந்திருந்தது போன்று காணப்பட்ட ஆண் சிங்கத்தை ஒத்த இராவணன்.

105 நின்றவன் தன்னை அன்னான் நெருப்பெழ நிமிரப் பார்த்திங்கு
இன்றிவண் வந்த நீயார் எய்திய கருமம் என்னை
கொன்றிவர் தின்னா முன்னங் கூறுதி தெரிய என்றான்
வன்றிறல் வாலி சேயும் வாளெயி றிலங்க நக்கான். 20

106 பூதநா யகன்நீர் சூழ்ந்த புவிக்குநா யகனிப் பூமேற்
சீதைநா யகன்வே றுள்ள தெய்வநா யகன்நீ செப்பும்
வேதநா யகன்மேல் நின்ற விதிக்குநா யகன்தான் விட்ட
தூதன்யான் பணித்த மாற்றஞ் சொல்லிய வந்தேன் என்றான். 21

107 அரன்கொலாம் அரிகொ லாமற் றயன்கொலாம் என்பா ரன்றிக்
குரங்கெலாம் கூடி வேலைக் குட்டத்தைச் சேது கட்டி
இரங்குவா னாகில் இன்னம் அறிதியென் றுன்னை ஏவும்
நரன்கொலாம் உலக நாதன் என்றுகொண் டரக்கன் நக்கான். 22

108 கங்கையும் பிறையும் சூடுங் கண்ணுதல் கரத்து நேமி
சங்கமுந் தரித்த மால்மற் றிந்நகர் தன்னைச் சாரார்
அங்கவர் தன்மை நிற்க மனிசனுக் காக அஞ்சாது
இங்குவந் திதனைச் சொற்ற தூதன்நீ யாவன் என்றான். 23

109 இந்திரன் செம்மல் பண்டோர் இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சுந்தரத் தோள்க ளோடும் வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்துரக் கிரிகள் தாவித் திரிந்தனன் தேவர் வேண்ட
மந்தரப் பொருப்பால் வேலை கலக்கினான் மைந்தன் என்றான். 24

---

105. நிமிர—நிமிர்ந்து. இலங்க—விளங்க. வாலி சேய்—இராவணனுக்கு ஒரு சிறிதும் அஞ்சாத அங்கதன்.

106. பூத நாயகன்—ஐம்பெரும் பூதங்களுக்குத் தலைவன். பூமேல் சீதை—பூமியிலே தோன்றிய சீதை. சொல்லிய—சொல்லும் பொருட்டு.

107. வேலைக் குட்டம்—குட்டம் போன்றுள்ள சிறுகடல். இரங்குவானாகில்—அணை கட்டிய அளவிலேயே களைத்து வருந்துவானாகில்.

108. கரத்து—கையின் கண்ணே. நேமி—சக்கரம். சொற்ற—சொல்லிய.

109. செம்மல்—மகன். தூங்க—தொங்கும்படி. சிந்துரக்கிரிகள்—யானைகள் வாழும் மலைகள். கலக்கினான்—கடைந்தவன்.

110 உந்தைஎன் துணைவ னன்றே ஓங்கறஞ் சான்று முண்டால்
நிந்தனை இதன்மேலுண்டோ நீயவன் தூத னாதல்
தந்தனன் நினக்கு யானே வானரத் தலைமை தாழா
வந்தனை நன்று செய்தாய் என்னுடை மைந்த என்றான். 25

111 தாதையைக் கொன்றான் பின்னே தலைசுமந் திருகை நாற்றிப்
பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய் என்பதோர் பிழையுந் தீர்ந்தாய்
சீதையைப் பெற்றேன் உன்னைச் சிறுவனு மாகப் பெற்றேன்
ஏதெனக் கரிய தென்றான் இறுதிநூற் கெல்லை கண்டான். 26

112 அந்நரர் இன்று நாளை அழிவதற் கைய மில்லை
உன்னர சுனக்கே தந்தேன் ஆளுதி ஊழிக் காலம்
பொன்னரி சுமந்த பீடத் திமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ னாக யானே சூட்டுவன் மகுடம் என்றான். 27

113 அங்கதன் அதனைக் கேளா அங்கையோடு அங்கை தாக்கித்
துங்கவன் தோளும் மார்பும் இலங்கையும் துளங்க நக்கான்
இங்குநின் றார்கட் கெல்லாம் இறுதியே என்ப துன்னி
நுங்கள்பால் நின்றும் எம்பாற் போந்தனன் உம்பி என்றான். 28

114 வாய்தரத் தக்க சொல்லி என்னையுன் வசஞ்செய் வாயேல்
ஆய்தரத் தக்க தன்றோ தூதுவந் தரச தாள்கை

---

110. உந்தை—உன் தந்தை. நிந்தனை—பழி. இதன் மேல்—இதைவிட; எது எனின்:—நீ அவன் தூதனாதல்.

111. இருகை தலைசுமந்து நாற்றி—இரண்டு கைகளையும் தலையின்மேற் சுமந்த வண்ணம் கூப்பி. சிறுவன்—மகன். இறுதி நூற்கு எல்லை கண்டான்—இறுதி பயக்கும் ஆலோசனையின் முடிவிலே நின்றவனாகிய இராவணன். நூல்—ஆலோசனை.

112. அரி—சிங்கம்; அரிசுமந்த பொற் பீடம். போற்றி செய்ய—துதிக்க.

113. அங்கையோடு அங்கை தாக்கி—பலமாகக் கைகொட்டி. துங்கவன் தோள்—உயர்ந்த வலிய தோள். துளங்க—கிடுகிடுக்க.

114. வாய்தரத்தக்க—வாய்க்குவந்த யோசனையற்ற சொற்களை. வசஞ் செய்வாயேல்—வயப்படுத்த முயலுவாயேல். ஒக்கும் என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

நீதரக் கொள்வேன் யானே இதற்கினி நிகர்வே றுண்டோ
நாய்தரக் கொள்ளுஞ் சீயம் நல்லர சென்று நக்கான். 29

115 அடுவனே என்னப் பொங்கி ஓங்கிய அரக்கன் அந்தோ
தொடுவனே குரங்கைச் சீறிச் சுடர்ப்படை என்று தோன்றா
நடுவனே செய்யத் தக்க நாளுலந் தார்க்குத் தூத
படுவதே துணிந்தா யாயின் வந்தது பகர்தி என்றான். 30

116 கூவியின் றென்னை நீபோய்த் தன்குல முழுதுங் கொல்லும்
பாவியை எய்தி அஞ்சி அரண்புக்குப் பதுங்கி னானென்
தேவியை விடுக அன்றேல் செருக்களத் தெதிர்ந்து தன்கண்
ஆவியை விடுக என்றான் அருளினம் விடுகி லாதான். 31

117 பருந்துணப் பாட்டி யாக்கை படுத்தநாள் படைஞ ரோடும்
மருந்தினும் இனிய மாமன் மடிந்தநாள் வனத்துள் வைகி
இருந்துழி வந்த நங்கை இருஞ்செவி மூக்கும் எம்பி
அரிந்தநாள் வந்தி லாதான் இனிச்செயும் ஆண்மை
யுண்டோ. 32

118 கிளையொடும் படைஞ ரோடும் கேடிலா உயிர்கட் கெல்லாம்
களையன தம்பி மாரை வேரொடுங் களையக் கண்டும்
இளையவன் பிரிய மாய மியற்றியா யிழையை வவ்வும்
வளையெயிற் றரக்கன் வெம்போர்க் கினியிவண் வருவ
துண்டோ. 33

119 ஏந்திழை தன்னைக் கண்ணுற்று எதிர்ந்தவர் தம்மை
எற்றிச்
சாந்தெனப் புதல்வன் தன்னைத் தரையிடைத் தேய்த்துத்
தன்னூர்

---

115. அடுவனே—நிச்சயம் இவனைக் கொல்லுவேன். ஓங்கிய—இருக்கையை விட்டு எழுந்த. என்று—என்று சொல்லி. தோன்றா நடுவன்—கண்ணுக்குத் தோன்றாத யமன். நாளுலந்தார்—இராமலக்குமணர். படுவதே—இறப்பதற்கே.

116. தன் கண் ஆவி—தன்னிடம் உள்ள உயிர். அருளினம்—அருளோடு இயைந்த செயல்கள்.

117. பாட்டி—தாடகை. படுத்தநாள்—கொன்ற நாள். மாமன்—சுபாகு.

118. களைகண்போன்ற கரன் முதலிய தம்பியர்.

119. சாந்து என—குழைத்த சாந்துபோலாம்படி. புதல்வன்—அட்சகுமாரன். காந்து எரி—எரிகின்ற நெருப்பு. மடுத்து—வைத்து.

காந்தெரி மடுத்துத் தானுங் காணவே கடலைத் தாவிப்
போந்தபின் வந்தி லாதான் இனிப்பொரும் போரும்
உண்டோ. 34

120 உடைக்குலத் தொற்றர் தம்பால் உயிர்கொடுத் துள்ளக் கள்ளந்
துடைத்துழி வருணன் வந்து தொழுதுழி தொழாத கொற்றக்
குடைத்தொழில் தம்பி கொள்ளக் கொடுத்துழி வேலை கோலி
அடைத்துழி வந்தி லாதான் இனிவர ஐய முண்டோ. 35

121 மறிப்புண்ட தேவர் காண மணிவரைத் தோளின் வைகும்
நெறிப்புண்ட ரீக மன்ன முகத்தியர் முன்னே நென்னல்
பொறிப்புண்ட ரீகம் போலும் ஒருவனைற் புனைந்த மோலி
பறிப்புண்டும் வந்தி லாதான் இனிப்பொரும் பான்மை
யுண்டோ. 36

122 என்றிவை இயம்பி வாவென் றேவினன் என்னை எண்ணி
ஒன்றுனக் குறுவ துன்னித் துணிந்துரை உறுதி பார்க்கின்
துன்றிருங் குழலை விட்டுத் தொழுதுவாழ் சுற்றத் தோடும்
பொன்றுதி யாயின் என்பின் வாயிலிற் புறப்படென்றான்.37

வேறு

123 சொற்ற வார்த்தையைக் கேட்டலுந் தொல்லுயிர்
முற்றும் உண்பது போலும் முனிவினன்
பற்று மின்கடி தின்னெடும் பார்மிசை
எற்று மின்னென நால்வரை ஏவினன். 38

---

120. உடைக்குலத்து ஒற்றர்—தம்முடைய குலத்திலே தோன்றிய ஒற்றர். உள்ளக் கள்ளம்—உள்ளத்திலே தோன்றிய கள்ளம். தொழாத கொற்றம்—பிறரை வணங்க வேண்டியிராத கொற்றம். கோலி—முயன்று. இனிவர ஐய முண்டோ—பரிகாசக் குறிப்பு.

121. மறிப்புண்ட—தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள. மணி வரைத்தோளின் வைகும் நெறிப் புண்டரீக மன்ன முகத்தியர்—அழகிய உனது மலைபோன்ற தோளிலே துயிலும் முரிந்த தாமரை மலர் போன்ற முகத்தையுடைய பெண்கள். பொறிப்புண்டரீகம்—புலி. ஒருவன்—சுக்கிரீவன்.

122 துன்று இரும் குழல்—நெருங்கிய கூந்தலையுடைய சீதா பிராட்டி. பொன்றுதியாயின்—இறப்பதே துணிந்தாயாயின்.

123. சொற்ற—சொன்ன. தொல்லுயிர்—பழைமையாகிய உயிர். முனிவினன்—சின முடையவனாகி.

124 ஏவி னான்பிடித் தாரை எடுத்தெழக்
தாவி னானவர் தந்தலை போயறக்
கூவி னானவன் கோபுர வாயிலில்
தூவி னான்துகைத் தானிவை சொல்லினான். 39

125 ஏமஞ் சார எளியவர் யாவரும்
தூமங் கால்வன வீரன் கூடுசரம்
வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமின் போமின் புறத்தென்று போயினான். 40

126 அந்த ரத்திடை ஆர்த்தெழுந் தானவன்
சிந்து ரத்தந் துதைந்தெழு செச்சையான்
இந்து விண்ணின் றிழிந்துள தாமெனா
வந்து வீர னடியில் வணங்கினான். 41

127 உற்ற போதவன் உள்ளக் கருத்தெலாம்
கொற்ற வீரன் உணர்த்தென்று கூறலும்
முற்ற ஓதியென் மூர்க்கன் முடித்தலை
அற்ற போதன்றி ஆசைய றாதென்றான். 42

---

124. ஏவினான்—ஏவுதலினால். எடுத்து — தூக்கிக்கொண்டு. எழத்தாவினான்—உயரத்தாவி. கூவினான்—கர்ச்சித்து. தூவினான்—நால்வரும் சிதறி விழும்படி போகட்டு. துகைத்தான்—காலினால் துகைத்தான்.

125. ஏமம் சார—பாதுகாப்புள்ள இடங்களை யடையும்படி. எளியவர்—வலிமையில்லாதவர். தூமம்—புகை. வேம் மின் போல்வன—வேகின்ற மின்னல் போல்வன.

126. அந்தரத்திடை—ஆகாயத்தினிடையே. சிந்து ரத்தம்—தான் நால்வரைத் துகைத்த பொழுது தெறித்த உதிரம். துதைந்து எழும் செச்சையான்—நெருங்கித் தோன்றும் செஞ்சந்தனப் பூச்சை யுடையவன். இந்து—சந்திரன். அடியில்—பாதங்களில்.

127. முற்ற ஓதி என்—நடந்தவற்றை யெல்லாம் சொல்லி என்ன பயன்? ஆசை அறாது—ஆசை நீங்க மாட்டாது.

59. முதல் நாட் போர்

முதல் நாள் நடந்த போரில் இராவணன் அனுமன், சுக்கிரீவன், இலக்குவன் முதலியவர்களோடு போர் புரிந்தபின் இராமபிரானோடு கடும்போர் புரிந்து தோற்றான். அவ்வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இந் நூலிற் காணப்படும் மிகச்சிறந்த போர் வருணனை களுள் ஒன்று இந்த இராம ராவணப்போர் வருணனை. இப் பகுதியில் இராமபிரானது பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு வாய்ந்த வில்லின் திறமும், சொல்லின் திறமும், தீரப்பிழை செய்தவன்மாட்டுங் காட்டும் அருளின் திறமும், அனுமனது சாரி திரியுந்திறமும் நன்கு காட்டப் படுகின்றன. இராவணன் வீழ்ச்சியும் கண்கூடாகக் காண்பதுபோன்று கூறப்படுகின்றது.

போரின் முற்பகுதியில் அனுமனாலே குத்துண்டு திசை யானைகள் அழுத்திய மருப்பிழந்து, தான் எய்த வேற்படையால் அறிவு கலங்கி விழுந்த இலக்குவனைத் தூக்க வலியற்றமையால் கயிலை மலையைப் பெயர்த்த தோள் வலியையும் இழந்து நின்ற இராவணன் இராமபிரானோடு பொர முற்பட்டான். அவன் எய்த அம்புகளையெல்லாம் வேறு அம்புகளால் அறுத்து, அவன் படைவீரர் தொடுத்த எண்ணற்ற படைகளால் வானரக்கடல் படாதபடி தடுத்து, நால்வகைச் சேனைகளையும் செயலடக்கி நின்றான். தனித்து நின்ற இராவணன் அராவென அழன்றான்; இராகவன் மீது ஈரம்பு தொடுத்தான். முறுவலெய்திய வீரன் ஒரு வடிக்கணை தொடுத்து, அவன் வில்லையும் அறுத்தான். அரக் கர் வேந்தன் மாற்றுவில் எடுப்ப, நாணேற்றுமுன் அதனை அறுத்ததுமன்றித் தேர்ப்புரவிகளையும் அறுத்துத் தள்ளினான். வில்லொழிய வேறு படைக்கலங்களை எடுத்த அரக்கன் அவற்றை விடுக்குமுன் இராமபிரான் அவைகளெல்லாம் செய லற்று ஒழியும்படி இடைவிடாது அடுகணைமாரி பொழிந்தது மன்றி, அவன் வெண்குடை, தேர்க்கொடி, கவசம் முதலிய வற்றையும் அறுத்துத் தள்ளினான். இதற்கிடையில் மாற்றுத் தேர்கள் வந்தன. வர வர அவற்றையெல்லாம் அம்பினால் அழித் தொழித்தான். தேரழிந்துகளும், முன்பு அராவென முனிந்த இராவணன் நெஞ்சங் கொதித்தான். இந்நிலையில் இராமபிரான் அவன் மணிமுடிகளின் மீது ஓரம்பு தொடுத்து விட்டான். அக் கணை இரவிமேற் சென்ற அனுமன் போன்று வேகமாய்ப் பாய்ந்து, கதிரவனைக் கவர்ந்த கரும்பாம்பு கடலுள் புக்கது போன்று, அம்முடிகளைக் கடலுள் வீழ்த்திற்று. இவ்வளவும் ஓரிமைப் பொழுதில் நிகழ்ந்தது. மணிமுடி இழந்த இராவணன் திங்களை இழந்த இரவைப் போன்று ஒளியும் பொலிவும் இழந்து,

கதிரவனை இழந்த பகலைப்போன்று தருக்கும் வலிமையும் இழந்து, நாணம் மீதூர, வாயிழந்து, தலையிறக்கமுற்று, விழுதுடைய ஆலமரம் போன்று, நாற்றிய கையினனாய் நின்றான். அங்ஙனம் நின்றவன்நிலை நோக்கிய நெடுந்தகை இரக்கங் கொண்டு, அவனைக் கொல்ல நினையாது, சில நன்மதி கூறலாயினன். சிறையில் வைத்தவளை விட்டு உயிர் வாழ்தல், இன்றேல் அடுத்தநாள் போர்க்களம் புக்கு உயிர்விடுதல்—இரண்டிலொன்று செய்யும்படி கூறினான். அமர் பொருமேல் வெல்லுமத்தனையல்லது தோற்றிலா விறலோன் முதல் நாட் போரிலேயே உயிரொன்றும் நிற்க, மற்றெல்லாவற்றையும் இழந்து, நிலம் விரல் கிளைத்திட நின்ற நிலையையும், நன்மதியாற் பயனிலதாயினும் மற்றும் ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்க விரும்பிய கோசல நாடுடை வள்ளல் அவ்வுயிரொன்றையுங் கொள்ளாது 'நாளை வா' என நல்கிய நிலையையும் கண் முன்னே காண்பது போன்று ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப:—முதற்போர்புரி படலம்:224—233: 235—245: 247—256.]

128 ஆசி சொல்லினர் அருந்தவர் அறமெனுந் தெய்வம்
காசில் நன்னெடுங் கரமெடுத் தாடிடக் கயிலை
ஈசன் நான்முகன் என்றிவர் முதலிய இமையோர்
பூசல் காணிய வந்தனர் அந்தரம் புகுந்தார். 1

129 அண்ணல் அஞ்சன வண்ணனும் அமர்குறித் தமர்ந்தான்
எண்ண ரும்பெருந் தன்வலிச் சிலையைநா ணெறிந்தான்
மண்ணும் வானமும் மற்றைய பிறவுந்தன் வாய்ப்பெய்து
உண்ணுங் காலத்தவ் வுருத்திரன் ஆர்ப்பொத்த தோதை. 2

130 ஆவி சென்றிலர் நின்றிலர் அரக்கரோ டியக்கர்
நாவு லர்ந்தனர் கலங்கினர் விலங்கினர் நடுங்கிக்
கோவை நின்றபேர் அண்டமுங் குலைந்தன குலையாத்
தேவ தேவனும் விரிஞ்சனுஞ் சிரதலங் குலைந்தார். 3

---

128. காசு—குற்றம். பூசல் காணிய வந்தனர்—போரைக் காணும் பொருட்டு வந்து. அந்தரம்—ஆகாயம்.

129. வாய்ப்பெய்து உண்ணுங்காலம்—உகாந்த காலம்.

130. விலங்கினராகி நடுங்கி. கோவை—வரிசை; அடுக்கு. சிரதலம் குலைந்தார்—தலையை அசைத்தனர்.

131 ஊழி வெங்கன லொப்பன துப்பன உருவ
ஆழி நீரையுங் குடிப்பன திசைகளை அளப்ப
வீழின் மீச்செலின் மண்ணையும் விண்ணையும் தொளைப்ப
ஏழு வெஞ்சரம் உடன்தொடுத் திராவணன் எய்தான். 4

132 எய்த வாளியை ஏழினால் ஏழினோ டேழு
செய்து வெஞ்சரம் ஐந்தொரு தொடையினிற் சேர்த்தி
வெய்து காலவெங் கனல்களும் வெள்குறப் பொறிகள்
பெய்து போம்வகை இராகவன் சிலைநின்று பெயர்த்தான். 5

133 வாளி ஐந்தையும் ஐந்தினால் விசும்பிடை மாற்றி
ஆளி மொய்ம்பினவ் வரக்கனும் ஐயிரண் டம்பு
தோளின் நாணுற வாங்கினன் துரந்தனன் சுருதி
ஆளும் நாயகன் அவற்றையும் அவற்றினால் அறுத்தான். 6

134 அறுத்து மற்றவன் அயல்நின்ற அளக்கரும் அளக்கர்
செறுத்து விட்டன படையெலாங் கணைகளாற் சிந்தி
இறுத்து வீசிய கிரிகளை எரியுக நூறி
ஒறுத்து மற்றவர் தலைகளாற் சிரமலை உயர்த்தான். 7

135 மீனு டைக்கருங் கடல்புரை இராக்கதர் விட்ட
ஊனு டைப்படை இராவணன் அம்பொடும் ஓடி

---

131. துப்பு—பவளம். திசையினை அளப்ப—திக்குக்களின் எல்லைவரையிற் செல்வன. வீழின் மண்ணையும் மீச்செலின் விண்ணையும் தொளைப்ப. விண்—தேவருலகம்.

132. ஏழினால்—ஏழு அம்புகளால். நாற்பத் தொன்பது துண்டுகளாக்கி. தொடுக்கப்படுவது தொடை. ஐந்து அம்புகளை ஒரு சேரத் தொடுத்து. பெயர்த்தான்—விடுத்தான்.

133. மாற்றி—விலக்கி. ஆளி மொய்ம்பு—யாளியைப் போன்ற வலிமை. தோளில் நாண் உற வாங்கினன்—தோளில் நாணி பொருந்தும்படி வளைத்து. துரந்தனன்—செலுத்தினான். அவற்றினால் —அவற்றைப் போன்ற பத்து அம்புகளால்.

134. அளக்கரும்—அளக்க முடியாத. அளக்கர்—(சேனைக்) கடல். செறுத்துவிட்டன—கோபித்து விட்டனவாகிய. இறுத்து—பிடுங்கி. எரி உக நூறி ஒறுத்து—நெருப்புப் பொறி சிதறும்படி அழித்து. சிர மலை—தலைகளாலாகிய மலை.

135. புரை—ஒத்த. தலை மலை—தலைகளாகிய மலை. தடிந்தான்—அறுத்தான்.

வான ரக்கடல் படாவகை வாளியான் மாற்றித்
தானு டைச்சரத் தாலவர் தலைமலை தடிந்தான். 8

136 இம்ப ரானெனில் விசும்பின னாகுமோர் இமைப்பில்
தும்பை சூடிய இராவணன் முகந்தொறுந் தோன்றும்
வெம்பு வஞ்சகர் விழிதொறுந் திரியும்மேல் நின்றான்
அம்பின் முன்செலும் மனத்திற்கு முன்செலும் அனுமன். 9

137 ஆடு கின்றன கவந்தமும் அவற்றொடும் ஓடிப்
பாடு கின்றன அலகையும் நீங்கிய பணைக்கைக்
கோடு துன்றிய கரிகளும் பரிகளுந் தலைக்கொண்டு
ஓடு கின்றன உலப்பில் உதிரவா றுவரி. 10

138 அற்ற ஆழிய அறுப்புண்ட அச்சின அம்போடு
இற்ற கொய்யுளைப் புரவிய தேர்க்குல மெல்லாம்
ஒற்றை வாளியோ டுருண்டன கருங்களிற் றோங்கல்
சுற்றும் வாசியுந் துமிந்தன அமர்க்களந் தொடர்ந்த. 11

139 தேரி ழந்துவெஞ் சிலைகளு மிழந்துசெந் தறுகட்
காரி ழந்துவெங் கலினமாக் கால்களும் இழந்து
சூரி ழந்துவன் கவசமும் இழந்துதுப் பிழந்து
தாரி ழந்துபின் இழந்தனர் நிருதர்தந் தலைகள். 12

---

136. இம்பரானெனில்—இவ்வுலகத்திலுள்ளான் என்று கருதின். தும்பை—போர் தொடங்கும் பொழுது சூடும் பூ. மேல் நின்றான்—இராமன். அம்பின் முன் செலும் அனுமன்; மனத்திற்கு முன் செலும் அனுமன்.

137. கவந்தம்—தலையற்ற உடல். அலகை—பேய். நீங்கிய—அற்ற. கோடு—கொம்பு. தலை—இடம். உவரி—கடல். உதிர ஆறு பரி முதலிய வற்றைத் தலைக்கொண்டு கடலை நோக்கி ஓடுகின்றன: தலைக்கொண்டு—தம் மிடத்தே கொண்டு.

138. ஆழி—சக்கரம். அம்பொடு—அம்பினால். கொய்யுளை—கொய்யும் பிடரி மயிர். ஓங்கல்—மலை; ஈண்டு யானை. சுற்றும்—சாரி திரியும். வாசி—குதிரை. துமிந்தன—துண்டுபட்டன. அம்பினால் சக்கரம் அற்று, அச்சு முறிந்து, குதிரைகளும் அழிந்தன: ஒரு அம்பினால் மலைபோன்ற யானைகள் உருண்டன: அவை உருண்டமையால் சாரி திரியும் குதிரைகளும் துண்டு பட்டன.

139. செம் தறுகண் கார்—சிவந்த கண்ணையுடைய அஞ்சாமையை யுடைய மேகம்போன்ற யானை. கலின மா—கடிவாளம் பூண்ட குதிரை.

140 ஆர்ப்ப டங்கின வாயெலாம் அழற்கொழுந் தொழுகப்
பார்ப்ப டங்கின கண்ணெலாம் பலவகைப் படைகள்
தூர்ப்ப டங்கின கையெலாந் தூளியின் படலைப்
போர்ப்ப டங்கின உலகெலாம் முரசெலாம் போன. 13

141 ஒன்று நூற்றினே டாயிரங் கொடுந்தலை உருட்டிச்
சென்று தீர்வில எனைப்பல கோடியுஞ் சிந்தி
நின்ற தேரொடும் இராவணன் ஒருவனும் நிற்கக்
கொன்று வீழ்த்தின திராகவன் சரமெனுங் கூற்றம். 14

142 தேரும் யானையும் புரவியும் அரக்கருந் தெற்றிப்
பேரும் ஓரிடம் இன்றெனத் திசைதொறும் பிறங்கிக்
காரும் வானமுந் தொடுவன பிணக்குவை கண்டான்
மூரி வெஞ்சிலை இராவணன் அராவென முனிந்தான். 15

143 முரண்தொ குஞ்சிலை இமைப்பினின் முறையுற வாங்கிப்
புரண்டு தோளுறப் பொலங்கொள்நாண் வலம்படப் போக்கித்
திரண்ட வாளிகள் சேவகன் மரகத சிகரத்து
இரண்டு தோளினும் இரண்டுபுக் கழுந்திட எய்தான். 16

சூர்—சூரத்தனம். துப்பு—வலிமை. அரக்கர் தேர் முதலியவற்றை வரிசையாக இழந்து ஈற்றில் தலையையுமிழந்தனர்.

140. ஆர்ப்பு—ஆரவாரஞ் செய்தல். பார்ப்பு—பார்த்தல். தூர்ப்பு — தூர்த்தல்; வீசி நிரப்புதல். போர்ப்பு—போர்த்தல். முரசெலாம் போன— முரசங்களின் ஒலி அடங்கின.

141. கொடுந்தலை—கொடிய தலை. தீர்வில—அத்துடன் வேகம் அடங் கப்பெறுமல்.

142. தெற்றி—ஒன்ருே டொன்று முட்டி. பேரும் ஓரிடம்—பெயர்ந்து செல்லுதற்குரிய ஓர் இடம். பிறங்கி—விளங்கி. கார்—மேகம். மூரி—பெருமை பெற்ற. அரா—பாம்பு.

143. வலிமை மிகுந்த வில்; முறைஉற—முறைப்படி. வாங்கி—வளைத்து. புரண்டு தோளுறப் பொலங்கொள் நாண் வலம்படப் போக்கி—அழகிய நாண் நின்ற நிலையிற் புரண்டு தோளிலே வந்து பொருந்தும்படி வலிமையோடு வளைத்து. மரகத சிகரம் போன்ற தோள்.

144 முறுவ லெய்திய முகத்தினன் முளரியங் கண்ணன்
மறுவி லாததோர் வடிக்கணை தொடுத்துற வாங்கி
இறுதி எய்துநாட் கால்பொர மந்தரம் இடையிட்டு
அறுவ தாமென இராவணன் சிலையினை அறுத்தான். 17

145 மாற்று வெஞ்சிலை வாங்கினன் வடிம்புடை நெடுநாண்
ஏற்று முன்னம் இடையறக் கணைகளால் எய்தான்
காற்றி னுங்கடி தாவன கதிர்மணி நெடுந்தேர்
ஆற்று கொய்யுளைப் புரவியின் சிரங்களும் அறுத்தான். 18

146 மற்றும் வெம்படை வாங்கினன் வழங்குரு முன்னம்
இற்ற விந்துக எரிகணை இடையற எய்தான்
கொற்ற வெண்குடை கொடியொடுந் துணிபடக் குறைத்தான்
கற்றை வெஞ்சுடர்க் கவசமுங் கட்டறக் கழித்தான். 19

147 மாற்றுத் தேரவன் வந்தன வந்தன வாரா
வீற்று வீற்றுக வெயிலுமிழ் கடுங்கணை விட்டான்
சேற்றுச் செம்புனற் படுகளப் பரப்பிடைச் செங்கட்
கூற்றுங் கையெடுத் தாடிட இராவணன் கொதித்தான். 20

148 மின்னும் பன்மணி மவுலிமேல் ஒருகணை விட்டான்
அன்ன காய்கதிர் இரவிமேற் பாய்ந்தபேர் அனுமன்
என்ன லாயதோர் விசையினிற் சென்றவன் தலையிற்
பொன்னின் மாமணி மகுடத்தைப் புணரியில் வீழ்த்த. 21

---

144. முளரி—தாமரை. மறு—குற்றம். வடிக்கணை—கூரிய அம்பு. தொடுத்து—வில்லிலே தொடுத்து. உற வாங்கி—நன்றாக வளைத்து. இறுதி எய்தும் நாள்—உகாந்த காலம். கால் பொர—ஊழிக் காற்று வீசுதலால்; மந்தரமலை அறுவது போல இறும்படி இராவணன் சிலையை அறுத்தான்.

145. வடிம்பு—தழும்பு. இடை அற—கால இடைவெளியில்லாமல். கடிதாவன—விரைவு அமைந்தன வாகிய (புரவி.) தேர் ஆற்று—தேரை இழுக்கும் ஆற்றலையுடைய (புரவி.) கொய் உளைப்புரவி. புரவி—குதிரை. உளை—பிடரி மயிர்.

146. வில்லைவிட்டு வேறு கொடிய படைகளை எடுத்தான்; பிரயோகிக்கு முன் அவைகளெல்லாம் இற்று அழியும்படி இடைவிடாது எய்தான். கொடி—தேர்க்கொடி. துணிபட—துண்டுபட. கற்றையாக உள்ள அழகிய ஒளிவீசும் கவசத்தையும் பூட்டுவாய் சிதையும்படி செய்து நீக்கினன்.

147. வீற்று வீற்றுக—துண்டங்களாக உகும்படி: சேற்று—சேருன. கையெடுத்து—கைதூக்கி. ஆசையால் உழலுங்கூற்று முன்பு சுவை சிறிதறிந்தது; (பால: 90.) இப்பொழுது ஆர உண்ட மகிழ்ச்சியினுல் கை தூக்கி ஆடலாயிற்று.

148. வீழ்த்த—வீழ்த்திற்று.

149 அண்டர் நாயகன் அடுசிலை உதைத்த பேரம்பு
கொண்டு போகப்போய்க் குரைகடற் குளித்தவக் கொள்கை
மண்ட லந்தொடர் வயங்குவெங் கதிரினை வாயால்
உண்ட கோளொடும் ஒலிகடல் வீழ்ந்ததும் ஒக்கும். 22

150 சொல்லு மத்தனை அளவையின் மணிமுடி துறந்தான்
எல்லி மைத்தெழும் மதியமும் ஞாயிறும் இழந்த
அல்லு மொத்தனன் பகலும் ஒத்தனன் அமர்பொருமேல்
வெல்லு மத்தனை யல்லது தோற்றிலா விறலோன். 23

151 மாற்ற ருந்தட மணிமுடி இழந்தவா ளரக்கன்
ஏற்றம் எவ்வுல கத்தினும் உயர்ந்துள னெனினும்
ஆற்றல் நன்னெடுங் கவிஞனோர் அங்கதம் உரைப்பப்
போற்ற ரும்புகழ் இழிந்தபேர் ஒருவனும் போன்றான். 24

---

149. உதைத்த—விசையோடு செலுத்திய. பேரம்பு—வலிமை மிகுந்த அம்பு. கொள்கை—தன்மை. மண்டலம் தொடர் வயங்கு வெம் கதிரினை—வட்டமாக ஊர்ந்து செல்லும் ஒளிபொருந்திய வெம்மை மிக்க சூரியனை. உண்ட கோள்—இராகு.

150. 'மணிமுடி துறந்தான்' என்பதைச் சொல்லி முடித்தற்கு எவ்வளவு காலம் வேண்டுமோ அந்த அளவு கால எல்லைக்குள். எல் இமைத்து எழும் மதியம் இழந்த அல் ஒத்தனன்—ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற சந்திரனை இழந்த இரவினை ஒத்தனன். 'கங்குலும் பகல்பட வந்த' ஒளியையும் அழகையும் முடியிழந்த கணமே இழந்து கரிய மேனியுடன் காணப்பட்டான். ஞாயிறு இழந்த பகல் ஒத்தனன்—சூரியனை அறவே இழந்த பகற்காலம் போன்றனன்; ஒளியிழந்த மாத்திரையே யன்றி உயிரையும் இழந்தது போலாயினன். முந்திய உவமானம் இராவணன் தோற்றம், புகழ், அழகு,அதிகாரம் முதலியவற்றை இழந்ததைக் குறிக்கும்; பிந்தியது அவன் மன நிலை பற்றியது; சரீரம் ஒளியிழந்தது போலவே 'தீராத் தற்பமும்' செயலும், உள்ளக் கிளர்ச்சியும் ஒடுங்கிச் செத்த பிணம் போலாயினன். ஏன் இப்படி மனமழிந்தான் எனில்:—அமர் பொருமேல் வெல்லும் அத்தனையல்லது தோல்வி இன்னதென்று அறியாதவன்; தன் வலிமை குன்றாதிருக்கவும் பெரிய அவமானமடைந்தான்.

151. மாற்று அருந் தட மணி முடி—மறுபடி அது போன்று மாற்றுப் பொருள் கொண்டு அமைக்க முடியாத தனிச்சிறப்பினையுடைய மணிமுடி. வாளரக்கன்—சிவபிரான் அளித்த வாளையுடைய அரக்கன்: தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த வாள் இருப்பவும் அவமானத்தால் மனங் குழம்பிய நிலையில் அதனையும் பயன் படுத்த இயலாது இழந்தனன் என்பது குறிப்பு. ஆற்றல் நல் நெடுங் கவிஞன்—கெடுக்கவும் எடுக்கவும் வல்ல ஆற்றலையுடைய நல்ல

152 அறங்க டந்தவர் செயலிதென் றுலகெலாம் ஆர்ப்ப
நிறங்க ரிந்திட நிலம்விரல் கிளைத்திட நின்றான்
இறங்கு கண்ணினன் எல்லழி முகத்தினன் தலையன்
வெறுங்கை நாற்றினன் விழுதுடை ஆலன்ன மெய்யன். 25

153 நின்ற வன்நிலை நோக்கிய நெடுந்தகை இவனைக்
கொன்றல் உன்னிலன் வெறுங்கைநின் றானெனக் கொள்ளா
இன்ற விந்தது போலுமுன் தீமைஎன்று இசையோடு
ஒன்ற வந்தன வாசகம் இனையன உரைத்தான். 26

154 அறத்தி னாலன்றி அமரர்க்கும் அருஞ்சமங் கடத்தல்
மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி
பறத்தி நின்னெடும் பதிபுகக் கிளையொடும் பாவி
இறத்தி யானது நினைக்கிலன் தனிமைகண் டிரங்கி. 27

பெருமை பொருந்திய கவிஞன். அங்கதம்—வசைப்பாட்டு; 'வைதாலன்ன வாளிகள்', (ஆரணிய: 149.)

152. அறம் கடந்தவர் செயல் இது—அறநெறியை வேண்டுமென்று மீறி ஒழுகியவர் செயல் இப்படி முடியும். நிறம் கரிந்திட—இயல்பாகவே கரிய தாகிய நிறம் இப்பொழுது உண்டாய அவமானத்தினால் நெருப்பிற் கருகியது போன்று அழகிழந்து தோன்ற. நிலம் விரல் கிளைத்திட—பேச வாயடைத்துப் போய், நாணத்தினால் தலைகவிழ்ந்து விரல்களால் நிலத்திற் கீறியபடி. இறங்கு கண்ணினன்—பூதலமென்னும் நங்கையை நோக்கிய கண்ணினன்; தலைகுனிந்த வனாய். எல்—ஒளி. ஒளி முழுவதும் அழிந்த முகத்தினனாய். மணிமுடி இழந்த வெறுந் தலையனாய். எல்லாப் படைகளையும் இழந்தமையால் வெறுங்கைகளைத் தொங்கவிட்டவனாய். விழுதுடை ஆல் அன்ன மெய்யன்—பல விடங்களிலும் விழுதுகளை வீழ்த்திய ஆலமரம் போன்ற சரீரத்தினனாய். (நிலம் விரல் கிளைத்திட) நின்றான்.

153. இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் இழந்து செயலற்று மனமழிந்து நின்ற இராவணனது இரங்கத்தகும் நிலையைக்கண்ட இராமபிரான். கொன்றல்—கொல்லுதல். வெறுங்கை—நிராயுத பாணியாக. அவிந்தது—நெய் வற்றிய விளக்கொளி போன்று அவிந்துவிட்டது. புகழோடு பொருந்திய சொற்கள்.

154. கடத்தல்—வெல்லுதல். மறம்—பாவம்; தீச்செயல். வலித்தி—உறுதியாகப் பற்றுதி. பறத்தி—விரைவாகச் செல்லுதி. இன்று மடிந்த கிளைஞரோடும் பாவியாகிய நீயும் இறந்திருப்பாய்.

155 உடைப்பெ ருங்குலத் தினரொடும் உறவொடும் உதவும்
படைக்க லங்களும் மற்றும்நீ தேடிய பிறவும்
அடைத்து வைத்தன இறந்துகொண் டாற்றுதி யாயிற்
கிடைத்தி அல்லையேல் ஒளித்தியால் சிறுதொழிற் கிழோய். 28

156 சிறையில் வைத்தவள் தன்னைவிட் டுலகினில் தேவர்
முறையில் வைத்துநின் தம்பியை இராக்கதர் முதற்பேர்
இறையில் வைத்தவற் கேவல்செய் திருத்தியேல் இன்னுந்
தறையில் வைக்கிலன் நின்தலை வாளியில் தடிந்து. 29

157 அல்லை யாமெனின் ஆரமர் ஆற்றெனுந் தோற்றம்
வல்லை யாமெனின் உனக்குள வலியெலாங் கொண்டு
நில்லை யாவென நேர்நின்று பொன்றுதி யெனினும்
நல்லை யாகுதி பிழைப்பினி உண்டென நயவேல். 30

158 ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு

---

155. அடைத்து வைத்தன—ஏராளமாகச் சேமித்து வைத்தன. ஆற்றுதியாயின் கிடைத்தி—போர் புரிய ஆற்றுவாயாயின் வருவாய். இல்லாவிடிற் பதுங்கி இருப்பாய்.

156. தேவர்—தேவரை. அரசியல் தலைமை பெற்றுள்ள விபீடணனுக்கு. தறை—தரை; பூமி.

157. அரிய போரைச் செய்வேன் என்று ஒரு வெளித் தோற்றத்தைக் காட்ட வல்லையா மெனில். ஆற்று—தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. நில் ஐயா என-(உரோடத்தால்,) என்னோடு போர்செய்ய நில் ஐயா என்று கூறி; அன்றி, பேச்சை நிறுத்திப் போர் தொடங்குவாய் என்று கூறி. பொன்றுதி யெனினும்—இறந்தாய் என்றாலும். பிழைப்பு—உயிர் பிழைத்திருத்தல். நயவேல்—ஆசைப்படாதே.

158. ஆள் ஐயா—அரக்கரை ஆண்ட அரசனே! இனி அந்த ஆசையை விட்டுவிடுக என்பது குறிப்பு. உனக்கு அமைந்தன—உனக்கு அமைந்த சேனை, படைக்கலம் முதலியன. மாருதம் அறைந்த பூளை—காற்றினால் மோதப்பட்ட பூளைப்பூவைப் போல. 'காற்றிடைப் பூளை கரந்தென அரந்தையுறக் கடலரக்கர்தம் சேனை, கூற்றிடைச் செல்லக் கொடுங்கணை துரந்த கோலவில்லிராமன்' என்பதனோடு ஒப்பிடுக. (பெரிய திருமொழி: 4. 10. 6.) நல்கினன்—அப்பொழுதைக்கு உயிரையும், உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தையும் அருளினான். நாகு இளம் கமுகு—மிக இளமையான கமுக மரத்தில். வாளை தாவுறு—தேறல் இல்லையாயினும் தனக்கமைந்த இயல்பான வலிமையினாலே வாளைமீன் துள்ளிப் பாய்கின்ற (கோசல நாடு.) வள்ளல்—உதார

நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல் 31

குணமுள்ளவன்; இராமபிரான். உதார குணத்தின் காரணம் கோசல நாட்டின் பண்பு; நிலத்தியல்பு. தேனில்லாத நாகிளங் கமுகின் மீது தன்னியல்பான வலிமையோடு வாளைமீன் தாவுவது போன்று இந்த நன்மொழியால் அரக்கன் திருந்த இடமில்லையென்றாலும் தனக்கு இயல்பாயமைந்த வள்ளன்மையினால் உயிரையும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தையும் அளித்தான். (யுத்த: 93.)

---

60. பங்கமுற்ற இராவணன் மீண்டமை

முந்திய பாடத்திற் கூறியபடி நிலம் விரல் கிளைத்திட நின்ற எல்லழி முகத்தினனாகிய இராவணன் நடைப்பிணம் போன்று இலங்கை நகருள்ளே புக்க பண்பை விரிப்பன இப்பாடல்கள்.

இம்மூன்று கவிகளினும் கூறப்பட்ட பொருள் இராவணன் இலங்கை புக்கான் என்பது. எப்படிப் புக்கான்? வெறுங்கையோடு புக்கான். குனிந்த தலை நிமிராது பூமியை நோக்கியபடி நடந்து புக்கான். பழைய தோள்வலி, நாவலி, ஆணைவலி, வாள் வலி, மௌலி முதலிய எல்லாவற்றையும் அறவே இழந்து அவமானத்தாற் சாம்பி, பெரும்பழி தன்னைத் தொடர்ந்துவர, தன் இருபது தோள்களையும் சுமக்கலாற்றாது சுமந்து, நடக்க முடியாமல் நடந்து, தன் பெருவாழ்வு வீழ்ச்சி யுற்றது போலக் கதிரவனும் மேல்கடலில் விழ, தானும் நகரினுள்ளே புக்கான். புக்கவன் திசையானைகள் நின்ற திசையினையும் நோக்க இயலாதவனாயினான். சேனையையும் பாரான். மாதர் தன்னை நோக்கவும், தான் தலை குனிந்தபடியே சென்றான். இங்ஙனம் முதல் நாட் போரிலேயே படாத அவமானப்பட்டு, செருக்கொழிந்து, கலங்கிய அறிவினனாய்ச் சென்ற இலங்கை வேந்தன் நிலையைச் செவ்விய முறையிற் செறித்துக் காட்டுவன இச் செய்யுள்கள்.

[தெ. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம்: 1—3.]

15) வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்
தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமுங் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை
புக்கான். 1

160 கிடந்தபோர் வலியார் மாட்டே கெடாதவா னவரை எல்லாங்
கடந்துபோய் உலக மூன்றுங் காக்கின்ற காவ லாளன்
தொடர்ந்துபோம் பழியி னோடுந் தூக்கிய கரங்க ளோடும்
நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் அருக்கனும் நாகஞ்
சேர்ந்தான். 2

---

159. வாரணம் பொருத மார்பும்—'திசையானைகளோடு விசைகலங்கச் செருச் செய்து' அவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாக மார்பில் தைத்திருந்த அவற்றின் ஒடிந்த கொம்புகள் அனுமன் குத்தினால் முதுகு வழியே உக்கன: அவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியான கொம்புகள் உக்காற் போன்று அனுமன் குத்தினால் மறுபடி வாரணங்களோடு செருச்செய்யும் வலிமையையும் அம்மார்பு இழந்தது; அத் தகைய மார்பு வலியினையும். வரையினை எடுத்த தோளும்— கயிலை மலையை எடுக்கும் வலிமை வாய்ந்த இருபது தோள்களும் அறிவயர்ந்து கிடந்த இலக்கு வனைத் தூக்க இயலாதனவாயின; அத்தோள் வலிமையையும். நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்—இசைவல்ல நாரத முனிவனுக்கு ஏற்கும்படி சாமகீதம் பாடவல்ல நாவினன் இராமபிரான் உரைத்ததற்கு எதிர்மாற்றம் கூற ஆற்றாது வாயடைத்துப் போனான்; அந்த நாவல்லமையையும். தார் அணி மௌலி பத்தும்—இராமன் அம்பு கடலில் வீழ்த்தினமையால் முடிகள் பத்தினையும். சங்கரன் கொடுத்த வாளும்—உரிய காலத்திற் பயன்படுத்தாது விட்டமையின் சிவபிரான் அளித்த தெய்வவாளினையும். வீரமும்-இராமபிரான் கருணையினால் உயிருடன் திரும்பியமையால் 'அமர்புகுமேல் வெல்லும் அத்தனை யல்லது தோற்றிலா' வீரத்தையும். களத்தே போட்டு—போர்க்களத்திலே இழந்து. வெறுங்கையோடு—நிராயுதனாய்; எவ்விதமான வீரப்புகழுமில்லாத வனாய். இலங்கை நகருட்புக்கான்.

160. இயல்பாகவே அமைந்த போர் வல்லமை மிக்கவரிடத்திலே சிறி தும் தோல்வியுறாத வானவர். கடந்துபோய்—(அத்தகைய வானவரை) எளி திலே வென்று மேற்சென்று. முதலிரண்டு அடிகளிலுள்ள அடை மொழிகள் தன் பழைய புகழையெல்லாம் எண்ணி ஏங்கிய இராவணன் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தன. தன்னை விடாது பின் தொடர்ந்து வரும் நீங்காப் பழியினோடும். தூக்கிய கரங்களோடும்—கயிலையைப் பெயர்த்தெடுத்தவனுக்கு இப்பொழுது தன் கைகளே பெரும் பாரமாயின. நடந்து போய்—தேர் முதலியன இன்றிக் கால் நடையாக நடந்து சென்று. நகரம் புக்கான்—தேவர் நிலை கெட வானம் புக்கு அவர் இருக்கை புகைவித்தவன், இப்பொழுது அஞ்சி அரண்புக்குப் பதுங்குவது போன்று தன்னுடைய நகரினுள்ளே புகுந்தான். அருக்கனும்

**161 மாதிரம் எவையும் நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் வந்த
காதலர் தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான்
தாதவிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானோர்
பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான் 3**

நாகம் சேர்ந்தான்—அரக்கன் மதிலரண் அடைந்தது போலவே அருக்கனும் மலையரண் புக்கான்; அரக்கனுக்கு நேர்ந்த கதியைக் காட்டுவான் போன்று.

161. மாதிரம்—திசையானைகள் காவல் புரியும் திசைகள். நோக்கான்—அவற்றின் முகத்தில் விழிக்க அஞ்சி. வள நகர் நோக்கான்—நகர மாந்தரைக் காண நாணி. காதலர்—மக்கள். தாது அவிழ்—மகரந்தப்பொடி சிந்துகின்ற. பூதலமென்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்—அவமானத்தால் தலை கவிழ்ந்தபடி நகரினுள்ளே புகுந்தான்.

---

61. இராமபிரான் வீரத்திறலை இராவணன் மாலியவானுக்குக் கூறுதல்.

இராவணன் நகரம் புக்குத் தன்னந்தனியனாய் அரண்மனையை அடைந்து ஒரு பசும் பொற் பீடத் தமர்ந்து, நீடு நினைந்து தூதர் மூலம் பலவிடங்களிலுமுள்ள வீரரை வரும்படி சொல்லியனுப்பினான். பின்பு ஒரு மலர்ப் பள்ளியிற் படுத்து, கவலைபினாற் பெரு மூச்சு விட்டு நாணத்தாற் சாம்புவானுபினான். அந்நிலையில் மாலியவான் அவ்விடம் வந்தனன். வந்தவன் உசாவ, அன்றைய போர் நிகழ்ச்சிகளை இராவணன் கூறுவானாகி, இராமபிரானது வில்வீரத்தைப் பலபடி புகழ்ந்துரைக்கலானான். மாலியவான் அதுவே தக்க சமயம் என்று கருதி, மீண்டும் சில நன்மதி கூறினான். இங்ஙனம் இருவரும் இராமபிரான் வீரத்திறலைப்பற்றிப் பேசியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை சூடிய சிலை இராமன் தோள்வலி கூறும் இந்நூலில் ஆசிரியர் அப்பிரானது காசில் கொற்றத்தைப் பலவகையாற் கூறுவர். இப்பகுதியில் அதனை அப்பிரானது அம்பின் வலிமையை நேரே போர் செய்து கண்டு படுதோல்வியுற்ற நெடும்பகைஞனாகிய அரக்கர் வேந்தன் வாய்மொழியாகக் கூறுகின்றார். எப்பொழுதும் தன்னுடைய

வலிமையையே பெரிதாக மதிப்பவனும், தன் கூற்றுக்கு எதிர் மாற்றம் கூறுவதைப் பொறாதவனும், செருக்கு மிக்கவனுமாகிய இராவணன் வாயிற் பெய்து கூறுதல் பொருத்தமாகுமோ எனின், சந்தர்ப்பம், மனநிலை, முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து அது தகும் என்றே கொள்ளலாம். சீதாபிராட்டியின் வரம்பில் பேரழகினை, அவளுக்குத் தான் நிகராவன் என்று வந்த சூர்ப்பநகையின் கூற்றாக வருணித்தது போலவே, இராம பிரான் அம்பின் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்புகளை, அன்னவன் நெடும்பகைவனாகிய இராவணன் கூற்றாக விரித் துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

முதல் நாள் நிகழ்ந்த போரிலேயே வாரணம் பொருத மார்பு வலிமை, வரையினை எடுத்த தோள்வலிமை, தலைகள் தோறும் உடையமுடிகள், வீரம் ஆகியவற்றைப் பறிகொடுத்து, பிறவிப் பண்பாகிய தீராத்தற்பமும் துடைக்கப் பெற்று, நாணம் மீதூர, வருந்திய மனமும் புலர்ந்த நாவும் வாடிய மேனியுமாய் அமளிமிசை அசைந்து கிடந்து நெட்டுயிர்த்தபடி இருந்தவனை, மாலியவான், முன்பு இராமபிரான் பெருவலிமையை எல்லாம் எடுத்துக்கூறிய தாய்ப்பாட்டன், வந்து கண்டு, எய்த நோக்கி, 'மனமும் தோளும் வாடினை; என்னுற்ற பெற்றி?' என்று உசாவினன். அந்நிலையில் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நினைவிலெழ, நலிவு மிக்க இராவணன், வாய் விட்டுரைத்தாலன்றி ஆறாத பெருந்துயரம் ஒருபால் தூண்ட, இராமபிரான் ஏறு சேவகச்செய்கை ஒருபால் கிளற, தனக்கு இயல்பான வஞ்சனையும் செருக்கும் ஒருபுறம் ஒதுங்கி நிற்ப, அன்னவனுக்கு மறுமொழி கூறலுற்று, அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை முதலிற் சுருக்கமாகக் கூறி, இராமபிரானது கலங்கா உள்ளம், அம்பின் கடுமை, வேகம், பெருக்கம், பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு, தொடுக்கும் விரைவு, தன் ஆற்றாமை முதலியவற்றையும், அப்பிரான் ஊர்தியாயமைந்த மாருதியின் சாரி திரியும் விரைவையும் பலபடி புகழ்ந்து ஈற்றில், சீதை நகும்படி தான் தோற்றதையும் கூறி முடித்தான். பின்பு மாலியவான் கூறிய விடையிலும் இராமபிரான் வீரப்புகழே வேறொரு வகையாற் கூறப்படுகின்றது. இந் நூலுக்கு முக்கியமானதொரு பொருளை, பிறர் வலிமையை இகழும் இயல்பினனான மாற்றான் கூற்றாக, ஏற்றதொரு இடத்தை

அமைத்து வைத்துக் கூறும் அமைப்பு முறையைப் பாராட்டாமலிருக்க இயலாது.

இப்பகுதியில் வரும் 'நல்லியற் கவிஞர்' என்று தொடங்கும் செய்யுள் சிறிது ஊன்றி ஆராயற்பாலது. அச்செய்யுள் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கவிதையின் பண்புகளைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்துக்களை நன்கு அறிவதற்கு உதவியாயுள்ளது. இதற்கு முன்பு வந்துள்ள 'புவியினுக்கணியாய்' (ஆரணிய:1.), 'எற்பொரு நாகர்தம்' (கிட்கிந்தா:4.) என்ற செய்யுள்களோடு இசைவித்து, ஆசிரியர் கொண்ட கருத்துக்களைத் தெளிவாக உணரலாம். இவை போன்ற கவிகளினால் கம்பர் செஞ்சொற் கவிபாடும் இயற்கையாற்றலோடு கவிதைகளைச் சீர்தூக்கியுணரும் ஆராய்ச்சித்திறமையும் பூரணமாகப் பெற்றவர் என்பதை அறியலாம். அவருடைய சீரிய இன்கவிகளையும் நாம் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து அவற்றின் தனிச்சிறப்புகளை உய்த்துணர்தற்கும் இச் செய்யுள்கள் துணைக் கருவியாகும்.

[தெ. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம் : 12—23, 26—33.]

162 ஆங்கவன் நன்மூ தாதை யாகிய மூப்பின் யாக்கை
வாங்கிய வரிவி லன்ன மாலிய வானென் றோதும்
பூங்கழ லரக்கன் வந்து பொலங்கழல் இலங்கை வேந்தைத்
தாங்கிய அமளி மாட்டோர் தவிசுடைப் பீடஞ் சார்ந்தான். 1

163 இருந்தவன் இலங்கை வேந்தன் இயற்கையை எய்த நோக்கிப்
பொருந்தவந் துற்ற போரில் தோற்றனை போலும் என்று

---

162. மூப்பின் யாக்கை வாங்கிய வரிவில் அன்ன அரக்கன்—மூப்பினாலே சரீரம் வளைத்த வில்லைப்போன்று வளைந்த அரக்கன்: இராமபிரான் விற்றொழில் அகக் கண்ணைவிட்டு நீங்காத இராவணனுக்கு மாலியவான் தேகம் வாங்கிய வரிவில்லைப் போன்று தோன்றிற்று. பூங்கழல்—அழகிய வீரக்கழல். வேந்தனைத் தாங்கிய படுக்கை. தவிசுடைப் பீடம்—மெத்தையிட்ட ஆசனம்.

163. எய்த நோக்கி—ஊன்றி நோக்கி; அவன் நிலைமையை உணரும்படி நோக்கி. பொருந்த—நெருங்க. என்று—என்று முதலிற் கூறி. அவன்

வருந்தினை மனமுந் தோளும் வாடினை நாளும் வாடாப்
பெருந்தவ முடைய ஐயா என்னுற்ற பெற்றி என்றான். 2

164 கவையுறு நெஞ்சன் காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன் பத்துச்
சிவையின்வாய் என்னச் செந்தீ உயிர்ப்புறச் சிவந்த மூக்கன்
நவையறு பாகை யன்றி அமுதினை நக்கி னாலும்
சுவையறப் புலர்ந்த நாவான் இனையன சொல்ல லுற்றான். 3

165 சங்கம்வந் துற்ற கொற்றத் தாபதர் தம்மோ டெம்மோடு
அங்கம்வந் துற்ற தாக அமரர்வந் துற்றா ரன்றே
கங்கம்வந் துற்ற செய்ய களத்துநங் குலத்துக் கொவ்வாப்
பங்கம்வந் துற்ற தன்றிப் பழியும்வந் துற்ற தன்றே. 4

166 முளையமை திங்கள் சூடும் முக்கணான் முதல்வ ராகத்
கிளையமை புவன மூன்றும் வந்துடன் கிடைத்த வேனும்
வளையமை வரிவில் வாளி மெய்யுற வழங்க மாயின்
இளையவன் தனக்கு மாற்றா தென்பெருஞ் சேனை நம்ப. 5

தோற்றான் என்று கருதியது எதனால் என்பது விளங்கும்படி மேலுங் கூறுகின்றான். என் உற்ற பெற்றி—நிகழ்ந்த தன்மை என்னை?

164. கவை—துன்பம். காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன்—பற்றி எரிவது போன்று அக்கினிச் சுவாலை எழுகின்ற கண்ணையுடையவன். சிவையின் வாய்—துருத்தியின் வாய். நவையறு பாகு—குற்றமில்லாத இனிய வெல்லப்பாகு. சுவையற்றதாம் படி காய்ந்த நாவினையுடையவன்.

165. இதில் நிகழ்ந்ததைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றான். சங்கம் வந்துற்ற தாபதர்—பெருந்திரளான சேனையோடு வந்து பொருந்திய தாபதர்; கொற்றத் தாபதர். அங்கம்—போர். முன்பு நமக்குத் தோற்றோடிய தேவர்களும் வேடிக்கை பார்க்க வந்துவிட்டனர். கங்கம்—பருந்து. பங்கம்—தோல்வி. பழி—வசை; அபகீர்த்தி.

166. தான் முதலிற் போர்புரிந்த இலக்குவன் திறமையை வியந்து கூறுகின்றான். முளை அமை திங்கள்—முளைத்த அமைந்த திங்கள்; பிறைச் சந்திரன். கிளை அமை புவனம்—கிளைக்கின்ற தன்மை வாய்ந்த உலகம். வளை அமை—வளைத்தலையுடைய. மெய் உற—உடலிலே பட. நம்ப—பெரியவனே!

167 எறித்தபோர் அரக்க ராவி எண்ணிலா வெள்ளம் எஞ்சப்
பறித்தபோ தென்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப்
பொறித்தபோ தன்னுன் அந்தக் கூனிகூன் போக உண்டை
தெறித்தபோ தொத்த தன்றிச் சினவுண்மை தெரிந்த
தில்லை. 6

168 மலையுறப் பெரிய ராய வாளெயிற் றரக்கர் தானை
நிலையுறச் செறிந்த வெள்ளம் நூற்றிரண் டெனினும் நேரே
குலையுறக் குளித்த வாளி குதிரையைக் களிற்றை யாளின்
தலையறப் பட்ட தல்லால் உடல்களில் தங்கிற் றுண்டோ. 7

169 போயபின் அவன்கை வாளி உலகெலாம் புகுவ தல்லால்
ஓயுமென் றுரைக்க லாமோ ஊழிசென் றாலும் ஊழித்
தீயையுந் தீய்க்குஞ் செல்லுந் திசையையுந் தீய்க்கும் செப்பும்
வாயையுந் தீய்க்கும் உன்னின் மனத்தையுந் தீய்க்கும் மன்னோ. 8

170 மேருவைப் பிளக்க என்றால் விண்கடந் தேக என்றால்
பாரினை உருவ என்றாற் கடல்களைப் பருக என்றால்

---

167. எறித்த போர் அரக்கர்—நன்கு உறைக்கும்படி மோதிப் போர் புரிந்த அரக்கர். எஞ்ச—ஒழியும்படி. ஆவி பறித்தபோது. என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப் பறித்தபோது—அந்த அவமானம் என்னைப் பற்றும்படி என் முதுகிலே அம்பை அழுத்தியபோது. சின உண்மை—உண்மைச் சினம்; மெய்யான கோபம்.

168. செறிந்த—நெருங்கிய. குலை—நடுக்கம். நீரிற் குளித்தது போன்று முழுவதும் உள்ளே உருவிய அம்பு. பட்டதல்லால்—பூமியிலே விழும்படி செய்ததன்றி. தங்கிற்றுண்டோ—சிறிது பொழுதேனும் தடைபட்டு நின்ற தில்லை.

169. போயபின்-இப்படித் தலைகளைத் தடிந்து போன பின்பும். ஓயும்—தன் வேகம் தணியும். ஊழிக்கால எல்லையளவு சென்றாலும், அப்பொழுதும் வேகம் தணியாது. செப்பும் வாய்—அதன் வலிமையைக் குறைத்துக் கூறும் வாய்.

170. உருவ—ஊடுருவிச் செல்ல. ஆருமே அவற்றின் ஆற்றல்—அந்த அம்புகளின் ஆற்றல் தீருமோ? தீராது. ஆற்றுமேல்—அவற்றின் வலிமை

ஆருமே அவற்றின் ஆற்றல் ஆற்றுமேல் அனந்த கோடி
மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் வேண்டு
மன்றே. 9

171 வரிசிலை நாணிற் கோத்து வாங்குதல் விடுத லொன்றுந்
தெரிகிலர் அமர ரேயும் ஆரவன் செய்கை தேர்வார்
பொருசினத் தரக்க ராவி போக்கிய போக என்று
கருதவே உலக மெல்லாஞ் சரங்களாய்க் காட்டு மன்றே. 10

172 நல்லியற் கவிஞர் நாவிற் பொருள்குறித் தமர்ந்த நாமச்
சொல்லெனச் செய்யுட் கொண்ட தொடையெனத்
தொடையை நீக்கி

முழுவதையும் தொழிற்படுத்தி ஆற்றவேண்டுமாயின். அனந்தகோடி மேரு முதலியனவன்றே வேண்டும்.

171. ஆவி போக்கிய—உயிரைப் போக்கும் பொருட்டுச் செல்ல. சரங் களாய்க் காட்டும்—அம்பு மயமாகத் தோன்றும்.

172. முந்திய மூன்று செய்யுளில் இராமபிரான் அம்பு 'சொல்லொக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம்' என்பது கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளில் அவற்றின் பல்லலங்காரப் பண்பு கூறப்படுகின்றது.

நல் இயல் கவிஞர்—நல்ல இனிய கவிகளை நாவியலாற் பாடும் ஆற்றல் பிறவியிலேயே அமைந்த கவிஞர். பொருள் குறித்து நாவில் அமர்ந்த சொல்—அக்கவிஞர் கருத்திலமைந்த பொருளைக் குறிக்கொண்டு அதனைப் புலப்படுத் தும் ஆற்றலோடு அவர்கள் நாவிலே உரிய இடத்தில் அமர்ந்த சொல்; நாமச் சொல்—பொருளை நேரே புலப்படுத்தும் சொல்: அதாவது செஞ்சொல். இத் தகைய செஞ்சொல்லைப் போன்று பழுதிலாத பல அலங்காரப் பண்பு வாய்ந் தது காகுத்தன் பகழி. கூரிய தீஞ்சொல் செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளை வவ்விநிற்றல் போலவே சீரிய கூரிய அச்சந்தரும் பகழி வில்லில் அமர்தலும் பகைவர் உயிரைக் கவ்வும் பண்பிற்று. (நாமம்—அச்சம்.)

செய்யுள் கொண்ட தொடை என—செய்யுள் தானாக மேற்கொண்ட அமைப்பு முறை என. தொடை—தொடுக்கும் முறைமை; எழுத்து, அசை, சீர்—முதலியவாகச் சொல்லையும், பொருளையும் தொடுக்கும் வரிசை; ஆகவே தொடை என்பது கட்டுக்கோப்பு, பொருளமைப்பு முதலியவற்றைக் குறிக்கும். கவியில் எழுத்து முதலியன வெல்லாம் பொருளையுணர்த்துதற்குரிய முறையில் தொடுக்கப்பெற்று. பல திறப்பட்ட அழகுடன் விளங்குதல் போலவே இராம பிரான் அம்பும் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு வாய்ந்தது: செய்யுள் கொண்ட தொடையைப் போலவே அப்பிரான் அம்புதொடுக்குந் திறன் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பிற்று. பலதிறப்பட்ட அம்புகளை விரைவாகத்

எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதி லாத
பல்லலங் காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி மாதோ. 11

173 இந்திரன் குலிச வேலும் ஈசன்கை இலைமூன் றென்னும்
மந்திர அயிலும் மாயோன் வளை எஃகின் வரவுங் கண்டேன்
அந்தரம் நீளி தம்மா தாபதன் அம்புக் காற்று
நொந்தனன் யானலாது ஆரவை நோக்க கிற்பார். 12

174 முப்புரம் ஒருங்குச் சுட்ட மூரி வெஞ் சிலையும் வீரன்
அற்புத வில்லுக் கைய அம்பெனக் கொள்ளு மாகா

தொடுத்தல், அவை ஒன்று பலவாகக் கிளைக்கும்படி தொடுத்தல் பல்வேறு உருவில் வெளிப்படும்படி தொடுத்தல் ஆதிய தொடுக்குந் திறன் குறிக்கப்பட்டது.

தொடையை நீக்கி-தொடுக்குஞ் சிறப்பொன்றே சீரிது; அதன் பகுதிகளை யெல்லாம் கழித்துவைத்து. எல்லையில் செல்வம் தீரா இசை—எவ்வளவு முறை அனுபவித்தாலும் மீண்டும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தோற்றுவிக்கும் இன்னிசை. இத்தகைய இனிய இசை போன்று பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பிற்று அம்பு. இராமபிரானது அம்பின் ஒலி, நாணின் ஒலி முதலிய ஒலிகளின் சிறப்பைக்குறிக்கும். செய்யுளின் இன்னிசை கேட்ட மாத்திரத்திற் பொருளை யுணர்த்துவது போன்று, அம்பின் ஒலியும் கேட்ட மாத்திரத்தில் பகைவர் அச்சத்தினுல் உயிர் நீங்கும்படி செய்யவல்லது. (யுத்த: 130.) அன்றி இசை—புகழ் என்றும் அம்பிற்கு ஏற்றிக் கூறலாம். சொல்லென, தொடையென, இசையெனப் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி(யின் பண்பு)—கவியின் செஞ்சொல், பொருளமைப்பாகிய தொடை, அதனையுங் கடந்து நின்ற ஓசை—இவை ஒவ்வொன்றும் பொருள் வளத்திற்கு இன்றியமையாவாய்ப் பலப்பல அழகுடன் விளங்கி நிற்பன: அதுபோலவே ஆற்றல் வாய்ந்த இராமபிரான் நாணொலி செய்து தொடுக்கும் அம்புகள் பலதிறப்பட்ட, பழுதிலாத அழகுகளைத் தமக்குரிய பண்பாகப் பெற்று விளங்குவன. பழுதிலாத பண்பு; பல்லலங்காரப்பண்பு. பழுதிலாமை:—1. சொல், தொடை, இசை முதலியன சந்தர்ப்பத்திற்கும் வேறு இடங்களுக்கும் உரிய பொருளைப் புலப்படுத்தி நிற்றல். 2. வீண் போகாமை: பகைவரைக் கொல்லுதல் முதலிய காரியஞ் செய்தல்லது மீளாமை.

173. குலிசவேல்—வச்சிரப்படை. மூவிலை வடிவு கொண்ட மந்திர வல்லமை யுடைய சூலம். வளை எஃகு—சக்கரப்படை. அந்தரம் நீளிது—வித்தியாசம் மிக அதிகம். ஆற்று—ஆற்றுது. நோக்ககிற்பார்—பார்க்க வல்லவர்.

174. ஒருங்கு—ஒருமிக்க. மூரி வெஞ்சிலையும்—வலிமை பொருந்திய கொடிய வில்லும். ஒப்பு உரைக்கலாவது வேறொரு பொருள் இல்லை. வேதம்

ஒப்புவே றுரைக்க லாவ தொருபொரு ளில்லை வேதந்
தப்பின போது மன்னன் தனுவுமிழ் சரங்கள் தப்பா. 13

175 உற்பத்தி அயனே ஒக்கும் ஓடும்போ தரியே ஒக்கும்
கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும் பகைவரைக் கலந்த காலைச்
சிற்பத்தின் நம்மாற் பேசச் சிறியவோ என்னைத் தீராத்
தற்பத்தைத் துடைத்த தென்றாற் பிறிதொரு சான்றும் உண்டோ. 14

176 குடக்கதோ குணக்க தேயோ கோணத்தின் பால தேயோ
தடத்தபேர் உலகத் தேயோ விசும்பதோ எங்குந் தானோ
வடக்கதோ தெற்க தோவென் றுணர்ந்திலன் மனிதன் வல்வில்
இடத்ததோ வலத்த தோவென் றுணர்ந்திலே னியானும் இன்னும். 15

177 ஏற்றமொன் றில்லை யென்ப தேழைமைப் பால தன்றே
ஆற்றல்சால் கலுழ னேதான் ஆற்றுமோ அமரி னாற்றல்
காற்றையே மேற்கொண் டானே கனலையே கடாவி னானே
கூற்றையே ஊர்கின் றானே குரங்கின்மேற் கொண்டு நின்றான். 16

178 போயினித் தெரிவ தென்னே பொறையினால் உலகம் போலும்
வேயெனத் தகைய தோளி இராகவன் மேனி நோக்கித்

தப்பினபோதும்—வேதம் பொய்த்த பொழுதும். சரங்கள் தப்பா—அம்புகள் இலக்குத் தவறமாட்டா.

175. அவ்வம்புகள் தோன்றும் பொழுதே பிரமனைப்போன்று நான்கு முகங்களுடன் வெளிப்படும்; போகும்பொழுது ஆயிரந் தலைகளையுடைய திருமாலைப்போன்று பலப்பல அம்புகளாகக் கிளைத்து ஓடும்; பகைவரைச் சேர்ந்த பொழுது உகாந்த கால உருத்திரனைப் போன்று பட்டவுடன் எஞ்சாமல் அழிக்கும். சிற்பம்—தொழில் வல்லமை. தீராத் தற்பம்—தீராத செருக்கு.

176. அம்பு புறப்பட்டு வரும் திசை இன்னதென்றாவது, விற்பிடித்தகை இடமா வலமா என்றாவது இன்னும் உணர்ந்திலேன். குடக்கு—மேற்கு. குணக்கு-கிழக்கு. கோணத்தின் பாலது—மூலத்திசையின் பாலது; ஈசானியம்.

177. ஊர்தியாகிய அனுமனைப் புகழ்கின்றான். வாகனத்தினால் ஒரு பெருமை இல்லை என்று கூறுவது அறியாமையின் பாற்பட்டதல்லவா? கலுழனும் போர்க்களத்தில் செயற்பால செயலையெல்லாம் செய்து முடிப்பானோ? அல்லன்.

178. இனிப்போய் அறியக்கூடியது யாதுளது? பொறுமைக்குப் பூமியை ஒத்த, மூங்கில் போன்ற தோளினையுடைய சீதை இராகவனது மேனியை

தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாயெனத் தகுது மன்றே காமனும் நாமு மெல்லாம். 17

179 வாசவன் மாயன் மற்றை மலருளோன் மழுவாள் அங்கை
ஈசனென் றினைய தன்மை இளிவரும் இவரா லன்றி
நாசம்வந் துற்ற போது நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்
பூசல்வண் டுறையுந் தாராய் இதுவிங்குப் புகுந்த
தென்றான். 18

180 முன்னுரைத் தேனை வாளா முனிந்தனை முனியா உம்பி
இன்னுரைப் பொருளுங் கேளாய் ஏதுவுண் டெனினும் ஓராய்
நின்னுரைக் குரைவே றுண்டோ நெருப்புரைத் தாலு நீண்ட
மின்னுரைத் தாலும் ஒவ்வா விளங்கொளி அலங்கல் வேலாய். 19

181 உளவன வெனினும் மெய்ம்மை யுற்றவர் முற்றும் ஓர்ந்தார்
விளைவன சொன்ன போதுங் கொள்கிலாய் விடுதல் கண்டாய்
கிளைதரு சுற்றம் வெற்றி கேண்மைநங் கல்வி செல்வங்
களைவரு தானை யோடுங் கழிவது காண்டி என்றான். 20

நோக்கி, அவன் வீரச் செயலையுங் கண்டால் காமனும் நாமும் நாயென்று சொல்லத் தகுவோமன்றோ? மேனி அழகிற்கு மன்மதனும் வீரச் செயலுக்கு நானும் நாயெனத் தகுவோம்.

179. வாசவன்—இந்திரன். மழு என்னும் படையைக் கையிலேகொண்ட ஈசன். இளிவரும்—முன்பு என்னால் வெல்லப்பட்ட இளிவரவினையுடைய.

180. உம்பி—வீடணன். ஏது—காரணம். நின்னுரைக்கு உரை வேறுண்டோ—நீ உரைப்பதற்கு மாறாக வேறு சொல்லும் ஒருவர் பேச முடியுமோ? அப்படிப் பிடிவாதமாய் நீ ஒழுகியமையினாலன்றோ இக்கதி நேர்ந்தது. உரைத்தாலும்—உரைகல்லில் தேய்த்து ஒப்பிடுவது போல நுணுகி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கினும். விளங்கொளி வேலையுடையவனே! வெற்றிமாலையை யுடையவனே? இவைகளெல்லாம் இன்று ஒளியும் அழகும் இழந்துவிட்டனவன்றோ என்று சொல்லாமற் சொல்லுகின்றான்.

181. முற்றும் ஓர்ந்தார்—முழுவதும் ஆராய்ந்தவர். விளைவன—நடக்கப் போவன. விடுதல் கண்டாய்—அவற்றைக் கைவிடுதலைச் செய்தாய். கூட்டமான சுற்றத்தினர். கேண்மை—நண்பர். களைவு அரு தானை—அழிக்க முடியாத சேனை. கழிவது—மூல நாசமடைவது. காண்டி—காண்பாய்.

62. கும்பகன்னனும் விபீடணனும்.

மாலியவான் இராவணனுக்குக் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகோதரன் என்னும் மாயை வல்ல அரக்கன் தாய்ப்பாட்டனைப் பலவாறு இகழ்ந்து, அரக்கர் கோனை நோக்கி, 'கும்பகன்னனை அனுப்புதி; அவனைக்காணவே பகைவர் ஓடியொளிப்பர்' என்று கூறினன். அது கேட்டு உள்ளம் வேறுபட்ட இராவணன் தன் தம்பியை எழுப்பிக் கொணருமாறு கட்டளையிட்டான். கிங்கரர் அரிதின் முயன்று அவனை எழுப்பி, வழக்கப்படி நூற்றுக்கணக்கான சகடம் அடிசிலும் பல நூறு குடம் கள்ளும் பல எருமைக் கடாக்களும் அளிப்ப, அவன் அவற்றையெல்லாம் அயின்று, தன் அண்ணனிடஞ் சென்றான். அண்ணனும் அவனுக்கு மேலும் பலவகையான உணவுகள் அளித்து, நெற்றியில் வீர பட்டங்கட்டி, சந்தனம் பூசி, கவசம் பூட்டி, போர்க்கோலஞ் செய்துவிட்டு, 'போர்க்களஞ்சென்று மானுடர் இருவரையும் உண்டு போனகத்தொழில் முற்றுதி' என்றான். நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் அறிந்த கும்பகன்னன், 'இராமனை வெல்லுதல் அரிது; சீதையை விடுதலே நலம்,' என்று நன்மதி கூற, அரக்கன் எடுத்த சீற்றத்தனாய், 'உன்னை ஆலோசனை கேட்க அழைக்கவில்லை; போர்க்கு உரிமை மாண்டனை; பிறங்கிய தசையும் நறவும் பெற்றனை; இரவும் பகலும் உறங்குதி போ' என்று உளையக்கூறித் தானே போர்க்களங்குறுக முற்பட்டான். கும்பகன்னன் அவனைப் பிழை பொறுக்குமாறு வேண்டி, 'விதி பிடர்பிடித்து உந்துகின்றது; யான் இறந்த பிறகாவது சீதையை விட்டு வாழுதி: யான் இதுவரையிற் செய்த பிழையெல்லாம் பொறுத்தி: அற்றதாம் முகத்தினில் விழித்தல் இனி: பெற்றனன் விடை' எனப் பெயர்ந்து சென்றான். இராவணன் ஏவலாற் பெரும்படை உடன் செல்ல, தனக்காக உடன் அனுப்பப்பட்ட மது மாமிசங்களை உண்டவண்ணம் தேர்மீதிவர்ந்து போர்க்களஞ் சென்றான்.

அங்ஙனம் வருபவனைக்கண்ட இராமபிரான் அவன் செய்தியையெல்லாம் விபீடணனாலறிந்து சுக்கிரீவன் ஆலோசனைப்படி அவ் விபீடணனையே அவன்பால் தூதனுப்பினன்.

சென்றவன் தன் தமயனைக்கண்டு பேசிய வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இராவணன் தம்பியர் இருவருள் விபீடணன் தமயனுக்கு நன்மதி கூறி அவனைப் பாதுகாக்க எல்லாவழியாலும் முயன்று, அது கைகூடாமையால், அரக்கன் கடுஞ் சீற்றங்கொண்டு 'போ' எனப்போந்து, இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அவன் வழி ஒழுகலாயினன். கும்பகன்னனும் தமயன் மாட்டுள்ள அன்பினால் இச்சகம் பேசாது அவனுக்கு நன்மதி கூறினன். அவன் சீற்றங்கொண்டு உளைவன கூறினன்; எனினும் விபீடணன் செய்தது போலத் தமயனைக்கைவிட மனமின்றி, உடன் பிறப் பென்னும் பாசம் வலித்திழுக்க தன் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே தனக்கு ஏற்றதென்று நினைந்து, போர்க்களத்தில், அன்புகொண்ட தமயனுக்காக உயிர் விடத்துணிந்தான். இராவணன் தம்பியர் இருவரும் வேறு வேறு வழிகளைத் தமயனளவில் மேற்கொண்டனராயினும் அவரவர் சிந்தனை நெறியின்படி அவரவர் செய்தது சரியாகவே அமைந்தது. இரு தம்பியரும் தம் தமயனளவிற்கொண்ட கொள்கை ஒவ்வோராற்றான் அவரவர்க்கு இயைந்ததாயினும், தம்மிருவரளவில் அவர் நிலைமை கடினமாயிற்று.

விபீடணன் தன் இளையதமயனாகிய கும்பகன்னன் உயிரைப் பாதுகாக்க விரும்பி, தனக்குரிய யாவற்றையும் அவனடியில் இட்டு, அவனை இராமபிரானோடு சேரும்படி இறைஞ்சி நின்றான். தன் தம்பி மீது பேரன்பு பூண்ட கும்பகன்னன், அது தனக்கு அடுத்தது அன்று என்று மறுத்துரைத்து, அவனை விரைவில் இராமன்பால் ஏகும்படி கூறினான். தமயன்மாட்டு உண்மை அன்பு, கடமையுணர்ச்சி, நன்றிமறவாமை, தம்பியின் மாட்டுக் கனிவுற்ற அன்பு நீதியுணர்ச்சி- இவற்றினால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளை யெல்லாம் ஒருவாறு இசைவித்து, தன் முழு ஆற்றலுங்கொண்டு வீராவேசத்துடன், தன்னை 'நெடிது நாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்து விட்ட' அண்ணனுக்காகப் பொருது தன் கடமையை நிறைவேற்றத் துணிந்தான். ஆனால், விபீடணன் உயிரைப் பாதுகாப்பதிற் கண்ணுங்கருத்துமா யிருந்தான். (பாடம் : 63.) தன்னைப்போல அவனும் மாண்டொழியாமல், சிறப்பாக வாழ்ந்து, இறந்தவர் யாவரும் நரகிற்புகாவண்ணம்

நீர்க்கடன் முதலியன செய்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினான். இங்ஙனம் தம்முள் வேறுபட்டு நின்ற உடன்பிறந்தார் இருவர்மாட்டும் தன் அன்பும் கடமையும் பிறழாது நடந்து கொண்டு தன்னுயிரை விடத் தீர்மானித்தான். இத்தகைய இயல்புள்ள கும்பகன்னனது சகோதர அன்பு, மான வீரம், நீதியுணர்ச்சி முதலிய நலங்களெல்லாம் விளங்க, இரு சகோதரர்க்கிடையே நடைபெற்ற பேச்சு இப்பகுதியிற் காணப் படும். பொங்கிவரும் உணர்ச்சி வெள்ளம் நாவியலாற் சொற் பட்டுத் திகழ்கின்ற இக் கவிகளின் இன்னோசையும், பொரு ளமைப்பும், சொல்லமைதியும் யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்து இன்பம் பயப்பனவாம்.

[தெ. ப:-கும்பகருணன் வதைப்படலம்: 126-141, 143, 145-149, 151-168.]

182 ***தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன்பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான்***
வெந்திற லவனுக் கைய வீடணன் விரைவின் உன்பால்
வந்தனன் என்னச் சொன்னார் வரம்பிலா உவகை கூரச்
சிந்தையாற் களிக்கின் றான்தன் செறிகழல் சென்னி
சேர்த்தான். 1

183 ***முந்திவந் திறைஞ்சி னானை மோந்துமார் பழுந்தப் புல்லி***
உய்ந்தனை ஒருவன் போனாய் எனமனம் உவக்கின் றேன்என்
சிந்தனை முழுதுஞ் சிந்தத் தெளிவிலார் போல மீள
வந்ததென் தனியே என்றான் மழையினீர் வழங்கு
கண்ணான். 2

184 ***அவயம்நீ பெற்ற வாறும் அமரரும் பெறுத லாற்றா***
உவயலோ கத்தி லுள்ள சிறப்புங்கேட் டுவந்தே னுள்ளம்

182. *தந்திரம்—சேனை. நீந்தி—விரைவாகக் கடந்து; 'கடல்' என்பதற் கியைய 'நீந்தி' எனப்பட்டது. பலம்—அரக்கர் சேனை: இன்றேல் கும்பகன் னன்: விபீடணன் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தது. வெந்திறலவன்—கும்பகன் னன். சென்னி சேர்த்தான்—விழுந்து தலைவணங்கினான்.*

183. *முந்தி—முன்பக்கமாக. அழுந்தப் புல்லி—இறுகப் புல்லி. சிந்த— எண்ணம் முழுவதும் கவிழும்படி, வந்தது என்? அதுவும் தனியே வந்தது என்? மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணான்—கும்பகன்னன்.*

184. *உவய லோகம்—இரண்டு உலகம். கவினர்—நல்லறிவாளர். நவையிலை—குற்றமற்றவனாகிய நீ.*

கவிஞரின் அறிவு மிக்காய் காலன்வாய்க் களிக்கின் றேம்பால்
நவையிலை வந்த தென் நீ அமுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ. 3

185 குலத்தியல் பழித்த தேனுங் குமரமற் றுன்னைக் கொண்டே
புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் பொருந்திற் றென்ன
வலத்தியல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன் மன்ன வாயை
உலர்த்தினை திரிய வந்தாய் உளைகின்ற துள்ளம் அந்தோ. 4

186 அறப்பெருந் துணைவர் தம்மை அபயமென் றடைந்த நின்னைத்
துறப்பது துணியார் தங்கள் ஆருயிர் துறந்த போதும்
இறப்பெனும் பயத்தை விட்டாய் இராமனென் பானைப் பற்றிப்
பிறப்பெனும் புன்மை தீர்ந்தாய் நினைந்தென்கொல் பெயர்ந்த வண்ணம். 5

187 அறமென நின்ற நம்பற் கடிமைபெற் றவன் தனாலே
மறமென நின்ற மூன்றும் மருங்கற மாற்றி மற்றுந்
திறமென நின்ற தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ
பிறர்மனை நோக்கு வேமை உறவெனப் பெறுதி போலாம். 6

188 நீதியும் தருமம் நின்ற நிலைமையும் புலமை தானும்
ஆதியங் கடவு ளாலே அருந்தவம் ஆற்றிப் பெற்றாய்
வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவிலா ஆயுப் பெற்றாய்
சாதியின் புன்மை இன்னுந் தவிர்ந்திலை போலும் தக்கோய். 7

---

185. குலத்தியல்பு அழிந்ததேனும்—இராவணன் தீச்செயலால். மற்று வினைமாற்று. வலம்—வெற்றி. வாயை உலர்த்தினை—கவலையாலும் அச்சத்தாலும் நாவுலரும்படி செய்திட்டாய்.

186. அறக்கடவுளுக்குப் பெரிய தொரு துணையாயவர். புன்மை—இழிவு. நினைந்து—எதை நினைந்து. பெயர்ந்த வண்ணம் என்கொல்—அவரை விட்டு வரும்படியாக என்ன நேர்ந்தது?

187. நம்பன்—பெருமான்; இராமபிரான். பாவத்திற்குக் காரணம் எனப்பட்ட அறியாமை, திரிபுணர்ச்சி, ஐயுணர்வு ஆகிய மூன்றையும் இருந்த இடந்தெரியாமற் போக்கி. திறம்—வலிமை.

188. நீதியும் தருமத்தின் கண்ணே உறுதியாக நிற்கும் நிலைமையும். புலமை—நல்லறிவு. ஆயு—ஆயுள். புன்மை—இழிவு.

189 ஏற்றிய வில்லோ னியார்க்கு மிறையவன் இராமன் நின்ருன்
மாற்றருந் தம்பி நின்ருன் மற்றையோர் முற்றும் நின்ருர்
கூற்றமும் நின்றது எம்மைக் கொல்லிய விதியும் நின்ற
தோற்றஎம் பக்கல் ஐய எவ்வலி தொலைய வந்தாய். 8

190 ஐயநீ அயோத்தி வேந்தற் கடைக்கல மாகி ஆங்கே
உய்கிலை என்னின் மற்றிவ் வரக்கரா யுள்ளோ மெல்லாம்
மொய்கணை மாரி யாலே இறந்துபாழ் முழுதும் பட்டாற்
கையினுல் எண்ணீர் நல்கிக் கடன்கழிப் பாரைக் காட்டாய். 9

191 வருவதும் இலங்கை மூதூர்ப் புலையெலாம் மாண்ட பின்னைத்
திருவுறை மார்ப னேடும் புகுந்தபின் என்றுந் தீராப்
பொருவருஞ் செல்வந் துய்க்கப் போதுதி விரைவின் என்ருன்
கருமமுண் டுரைப்ப தென்ருன் உரையெனக் கழற லுற்ருன். 10

192 இருளுறு சிந்தை யேற்கும் இன்னருள் சுரந்த வீரன்
அருளுநீ சேரின் ஒன்ரே அவயமும் அளிக்கும் அன்றி
மருளுறு பிறவி நோய்க்கு மருந்துமாம் மாறிச் செல்லும்
உருளுறு சகட வாழ்க்கை யொழிந்துவீ டளிக்கு மன்றே. 11

193 எனக்கவன் தந்த செல்வத் திலங்கையும் அரசு மெல்லாம்
நினக்குநான் தருவன் தந்துன் ஏவலின் எளிதில் நிற்பன்
உனக்கிதின் உறுதி யில்லை உத்தம உன்பின் வந்தேன்
மனக்குநோய் துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்கி வாழ்தி. 12

---

189. ஏற்றிய வில்லோன்—நாணேற்றிய வில்லையுடையவனுய். தம்பி—இலக்குவன். ஏனைய வானர வீரர் முழுவதும் நின்ருர்.

190. மொய் கணை மாரி—நெருங்கிய அம்பு மழை. இறந்து முழுவதும் பாழ்பட்டால்—இறந்து இலங்கை முழுவதும் பாழ்பட்டால். எள் நீர் நல்கி—எள்ளுந் தண்ணீரும் கொடுத்து.

191. இலங்கை மூதூருக்கு நீ வரவேண்டிய காலம் இழிவுள்ள அரக்கரெல்லாம் மாண்டபின்பு; அப்பொழுதும் இராமபிரானேடும் புகுவது; அப்படிப் புகுந்தபின்பு செல்வந் துய்க்கும் பொருட்டு விரைவில் செல்லுதி.

192. இருள்—அஞ்ஞானம். மருள்—அஞ்ஞானம். உருளுகின்ற சகடம்.

193. மனக்கு நோய்—மனத்தின்கண் உள்ள வருத்தம். மரபு—குலம்.

194 போதலோ அரிது போனுற் புகலிடம் இல்லை வல்லே
சாதலோ சரதம் நீதி அறத்தொடுந் தழுவி நின்ருய்
ஆதலால் உளதாம் ஆவி அனுயமே உகுத்தென் ஐய
வேதநூன் மரபுக் கேற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்க வேண்டும். 13

195 தீயவை செய்வா ராகிற் சிறந்தவர் பிறந்த உற்ருர்
தாயவை தந்தை மாரென் றுணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்
நீயவை அறிதி யன்றே நினக்குநான் உரைப்ப தென்னே
தூயவை துணிந்த போது பழிவந்து தொடர்வ துண்டோ. 14

196 தீவினை ஒருவன் செய்ய அவனெடுந் தீங்கி லாதார்
வீவினை யுறுதல் ஐய மேன்மையோ கீழ்மை தானே
ஆய்வினை யுடைய யன்றே அறத்தினை நோக்கி ஈன்ற
தாய்வினை செய்ய வன்ருே கொன்றனன் தவத்தின் மிக்கான். 15

197 உடலிடைத் தோன்றிற் ருென்றை அறுத்ததன் உதிர மூற்றிச்
சுடலுறச் சுட்டு வேருேர் மருந்தினுல் துயரந் தீர்வர்
கடலிடைக் கோட்டந் தேய்த்துக் கழிவது கரும மன்ருல்
மடலுடை அலங்கன் மார்ப மதியுடை யவர்க்கு மன்னே. 16

---

194. இதுமுதல் இராவணனைக் கைவிடுதல் பிழையன்று என்று கூறுகின்ருன். போதல்—உயிர்தப்பி மீளுதல். வல்லே—விரைவாக. சரதம்—நிச்சயம். உளதாம் ஆவி அனுயமே உகுத்து என்—உள்ளதாகிய உயிரை அநியாயமாய்ச் சிதறி என்ன பயன்? அதனுல் உன் தமயனுக்காவது ஏதும் நன்மை வருமா?. மரபு—முறைமை. பிடிக்கவேண்டும்—கைப்பற்ற வேண்டும்.

195. தாய்வை—தாயாகிய அ(வ்)வை. அவ்வை—ஔவை. உணர்வரோ—ஆலோசிப்பார்களோ? தூயவை துணிந்தபோது—தூய்மையான கருமங்களை மனத்துணிவுடன் செய்தபோது.

196. வீவினை உறுதல்—அழிவினை யடைதல்; இறந்து படல். வீவு—மரணம். தாய் வினை செய்யவன்ருே-பெற்ற தாய் தீவினை செய்ததனுலன்ருே? தவத்தின் மிக்கான்—பரசுராமன்.

197. ஒன்றை—ஒரு கழலையாகிய கட்டியை. உதிரம் ஊற்றி—தூய்மையற்ற உதிரத்தை அப்புறப்படுத்தி. சுடல் உறச் சுட்டு—கார மருந்தினுற் சுட்டு. கோட்டம்—ஒரு வாசனைப் பொருள். மடல்—இதழ். மதியையுடையவர்க்குக் கரும மன்று.

198 காக்கலாம் நும்முன் தன்னை எனினது கண்ட தில்லை
ஆக்கலா மறத்தை வேறே என்னினும் ஆவ தில்லைத்
தீக்கெலாங் கொண்ட தேவர் சிரிக்கலாஞ் செருவி லாவி
போக்கலாம் புகலாம் பின்னை நரகன்றிப் பொருந்திற்
றுண்டோ. 17

199 மறங்கிளர் உலகை வென்று வாழ்ந்திலை மண்ணின் மேலா
இறங்கினை இன்று காறும் இளமையும் வறிதே ஏக
உறங்கினை என்ப தல்லால் உற்றதொன் றுளதோ என்நீ
அறங்கெட உயிரை நீத்து மேற்கொள்வான் அமைந்த
தையா. 18

200 திருமறு மார்பன் நல்க அனந்தருந் தீர்ந்து செல்வப்
பெருமையும் எய்தி வாழ்தி ஈறிலா நாளும் பெற்றாய்
ஒருமையே அரசு செய்வாய் உரிமையும் உளதே ஒன்றும்
அருமையும் இவற்றி னில்லைக் காலமும் அடுத்த தையா. 19

201 தேவர்க்குந் தேவன் நல்க இலங்கையிற் செல்வம் பெற்றால்
யாவர்க்குஞ் சிறியை யல்லை யாருனை நலியும் ஈட்டார்
மூவர்க்குந் தலைவ ரான மூர்த்தியார் அறத்தை முற்றுங்
காவற்குப் புகுந்து நின்றார் காகுத்த வேடங் காட்டி. 20

---

198. அதுகண்டதில்லை—அது செய்யும் வழியைக் கண்டதில்லை. ஆக்கலாம் மறத்தை வேறே என்னினும்: மறத்தை வேருக்கலாம் என்னினும்—அவனுடைய பாவத்தைப் போக்கலாம் என்றாலும். ஆவதில்லை—அது ஆகுங் காரிய மன்று. தீக்கு—திக்கு என்பது நீண்டது. கொண்ட—கைப்பற்றிக் கொண்ட. புகலாம் பின்னை நரகு: அன்றிப் பொருந்திற் றுண்டோ—இது வன்றி நடைபெறற்பாலது வேறு ஏதேனும் இருக்கின்றதோ? இல்லை.

199. மறம் கிளர் உலகு—வீரம் விளங்குகின்ற வானுலகு. மண்ணின் மேலா இறங்கினை—பூமியில் இறங்கி வந்து. உற்றது ஒன்று—அடைந்தது ஒன்று. நீ அறங்கெடும்படி உயிரை நீத்து மேற் கொள்வான் அமைந்தது என்? ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் அறங்கெடும்படி உயிரை விடல் வேண்டாம்.

200. நல்க—அருள் செய்ய. அனந்தர்—நித்திரை. தீர்ந்து—நீங்கி. ஏக சக்கரவர்த்தியாக அரசு புரிவாய். இவற்றில் ஒன்றும் அருமையில்லை. அதற்குரிய காலமும் வந்துவிட்டது.

201. தேவர்க்குந் தேவன்—அமரர்கள் அதிபதி; இராமன். ஈட்டார்—வலிமையுடையவர். காவற்கு—காத்தற்கு.

202 முனிவருங் கருணை வைப்பர் மூன்றுல கத்துந் தோன்றி
இனிவரும் பகையும் இல்லை ஈறுண்டென் றிரங்க வேண்டா
துனிவருஞ் செருந ரான தேவரே துணைவ ராவார்
கனிவருங் காலத் தைய பூக்கொய்யக் கருத லாமோ. 21

203 வேதநா யகனே உன்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான்
காதலால் என்மேல் வைத்த கருணையால் கருமம் ஈதே
ஆதலால் அவனைக் காண அறத்தொடுந் திறம்பா தைய
போதுவாய் நீயே என்னப் பொன்னடி இரண்டும்
பூண்டான். 22

204 தும்பியந் தொடையன் மாலைச் சுடர்முடி படியில் தோயப்
பம்புபொற் கழல்கள் கையாற் பற்றினன் புலம்பும்
பொற்றோள்
தம்பியை எடுத்து மார்பில் தழுவினன் தறுக ணூடு
வெம்புணீர் சொரிய நின்றான் இனையன விளம்ப லுற்றான்.
23

205 நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப்
பின்னைப்
போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற் குயிர்கொடா தங்குப்
போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த என்துயர் தவிர்த்தி யாயின்
கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதின் என்றான். 24

206 மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தி னால்நீ
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகுள தனையும் உள்ளாய்

---

202. ஈறு—மரணம். துனிவரும் செருநர்—மாறுபட்ட பகைஞர். கனி வரும்...........கருதலாமோ—இராச்சியம் பெற்று வாழும் காலத்து வீணே உயிர் துறக்கலாமோ?

203. அறத்தொடுந் திறம்பாது ஐய—இடைப்பிறவரல். பூண்டான்—சிரமேற் பூண்டான்.

204. தும்பி—வண்டுகள். தொடையல் மாலை—தொடுக்கப்பட்ட மாலை. படி—பூமி. பம்பு—பரவிய. பற்றினன்—பற்றி. தறுகணூடு—கொடும் பார்வையுடைய கண்களினூடே. வெம்புண் நீர்—வெப்பமான உதிர நீர்.

205. நீரிலே தோன்றும் குமிழி முதலிய கோலங்களைப் போன்று தோன்றி உடனே மறையும் வாழ்வு. நச்சி—விரும்பி. போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டவன் —இராவணன். அங்கு—இராமபிரானிடம். கோல மேனி—அழகிய மேனி.

தலைவன் நீ உலகுக் கெல்லாம் உனக்கது தக்க தேயால்
புலையுறு மரண மெய்தல் எனக்கிது புகழ தேயால். 25

207 கருத்திலா இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக் காத்துத்
திருத்தலா மாகி னன்றே திருத்தலாம் தீரா தாகிற்
பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ பொருதொழிற் குரிய ராகி
ஒருத்தரின் முன்னஞ் சாதல் உண்டவர்க் குரிய தம்மா. 26

208 தும்பியந் தொடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்பச் சுற்றும்
வெம்புவெஞ் சேனை யோடும் வேறுள கிளைஞ ரோடும்
உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒருவன்மூ வுலகை ஆண்டு
தம்பிய ரின்றி மாண்டு கிடப்பனோ தமையன் மண்மேல். 27

209 அணையின்றி அயர்ந்த வென்றி
அஞ்சினார் நகைசெய் தார்க்கப்
பிணையொன்று கண்ணாள் பங்கன்
பெருங்கிரி நெருங்கப் பேர்த்த
பணையொன்று திரள்தோள் கால
பாசத்தாற் பிணிப்பக் கூசித்
துணையின்றிச் சேறல் நன்றோ
தோற்றுள கூற்றின் சூழல். 28

210 செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித் திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன் உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி

---

206. மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல்—பிரமன். உலைவு—அழிவு. புலை உறு—இழிவு பொருந்திய.

207. கருத்து—ஆலோசனை. தீராதாயின்—திருத்துதல் கூடாதாயின். பொருத்துறு பொருள்—வேறு பொருந்தக்கூடிய நன்மை. நாம் சாதலைவிட அடையத்தகும் பொருளும் உளதோ?

208. துரப்ப—செலுத்த. ஒருவனான (என்) தமயன்.

209. அணை—தடை. வென்றி அஞ்சினார்—தேவர் முதலானோர். பிணை ஒன்று கண்—மான்பிணை போன்ற கண். பணை ஒன்று—மூங்கிலை ஒத்த. கூசி—அச்சங்கொண்டு. சூழல்—இடம். யமனுடைய உலகுக்குத் தம்பியாகிய துணையின்றிச் செல்லுதல் நன்றோ? அன்று.

210. செம்பு இட்டுச் செய்த இஞ்சி—செம்பைக்கொண்டு கட்டப் பட்ட மதில். செல்வம் தேறி—செல்வத்தைப் பெரிதாக மதித்து. வம்பு இட்ட தெரியல்— வாசனை பொருந்திய மாலை. எம் முன்—என் தமயன். அம்பு இட்டுத்

அம்பிட்டுத் துன்னங் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய
கும்பிட்டு வாழ்கி லேனியான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன். 29

211 அனுமனை வாலி சேயை அருக்கன்சேய் தன்னை அம்பொன்
தனுவுடை யவரை வேறோர் நீலனைச் சாம்பன் தன்னைக்
கனிதொடர் குரங்கின் சேனைக் கடலையுங் கடந்து மூடும்
பனிதுடைத் துலகஞ் சுற்றுங் கதிரெனத் திரிவன் பார்த்தி. 30

212 ஆலங்கண் டஞ்சி யோடும் அமரர்போல் அரிக ளோடச்
சூலங்கொண் டோடி வேலை தொடர்வதோர் தோற்றந் தோன்ற
நீலங்கொள் கடலு மோடக் காலொடு நெருப்பு மோடக்
காலங்கொண் டுலகு மோடக் கறங்கெனத் திரிவன் காண்டி. 31

213 செருவிடை அஞ்சார் வந்தென் கண்ணெதிர் சேர்வ ரேலக்
கருவரை கனகக் குன்றம் என்னலாங் காட்சி தந்த
இருவரும் நிற்க மற்றிங் கியாருளர் அவரை யெல்லாம்
ஒருவருந் திரிய வொட்டேன் உயிர்சுமந் துலகின் என்றான். 32

214. தாழ்க்கிற்பா யல்லை என்சொல் தலைக்கொளத் தக்க தென்று
கேட்கிற்பா யாகின் எய்தி அவரொடுங் கெழீஇய நட்பை

துன்னம் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு—அம்பினை உள்ளேயே இட்டு வைத்து மேலே மட்டும் தையலிட்ட புண்ணைக்கொண்ட நெஞ்சோடு; தமயன் இறந்தமை அம்பு இட்டமை: அதன் பயனாக அரசு பெற்றமை அப்புண்ணுக்குச் செய்த தையல். கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்—யமனது வலிமையையும் அடக்கிய யான்.

211. வேறோர் நீலனை-வேறாகக் கருதப்படும் நீலனை. கடந்து—வென்று.

212. அரிகள்—குரங்குகள். வேலை தொடர்வதோர் தோற்றம் தோன்ற—கடல் பொங்கி அவர்களைத் துரத்திச் செல்லுகின்றது போன்ற தோற்றமுண்டாக. கடலும் தன் இருப்பிடம் பெயர, காற்றும் நெருப்பும் தம் நிலை திரிந்து மேற்செல்ல, உகாந்த காலம் வந்துவிட்டதென்று அஞ்சியோடும்படி காற்றாடி போலத் திரிவேன்; அதனை நீ காண்பாய்.

213. கரியவரையும் பொன் குன்றமும் என்று சொல்லும்படி தோற்றமளித்த இராமலக்குமணர்.

வேட்கிற்பாய் இனியோர் மாற்றம் விளம்பிநல் விளைவுண்
டென்று
சூழ்க்கிற்பா யல்லை யாருந் தொழுநிற்பாய் என்னச்
சொன்னான். 33

215 போதுநீ ஐய பின்னைப் பொன்றினர்க் கெல்லாம் நின்ற
வேதியர் தேவன் தன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்ம்மை
ஆதிநூன் மரபி னாலே கடன்களும் ஆற்றி ஏற்ற
மாதுயர் நரகம் நண்ணா வண்ணமுங் காத்தி மன்னோ. 34

216 ஆகுவ தாகுங் காலத் தழிவதும் அழிந்து சிந்திப்
போகுவ தயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்
சேகற உணர்ந்தோர் நின்னி லியாருளர் வருத்தஞ் செய்யாது
ஏகுதி எம்மை நோக்கி இரங்கலை என்று முள்ளாய். 35

217 என்றவன் தன்னை மீட்டும் எடுத்துமார் பிறுகப் புல்லி
நின்றுநின் றிரங்கி ஏங்கி நிறைகணால் நெடிது நோக்கி
இன்றொடுந் தவிர்ந்த தன்றே உடன்பிறப் பென்ப தென்றான்
வென்றிவெந் திறலி னானும் அவனடித் தலத்து
வீழ்ந்தான். 36

218 வணங்கினான் வணங்கிக் கண்ணும் வதனமும் மனமும்
வாயும்
உணங்கினான் உயிரோ டியாக்கை ஒடுங்கினான் உரைசெய்
தின்னும்

---

214. கெழீஇய—பொருந்திய. வேட்கிற்பாய்—விரும்புவாய். இன்னும் சில வார்த்தைகள் சொன்னால் பயன்விளையுமென்று ஆலோசியாதே.

215. பின்னை—பின்பு; முடிவில். பொன்றினர்—இறந்தவர். வேண்டினை பெற்று—அனுமதி வேண்டிப்பெற்று. கடன்கள்—இறந்தவர்க்குச் செய்யும் நீர்க்கடன் முதலியன. ஏற்ற—பெறநின்ற.

216. ஆவது ஆகியே தீரும். போவது போய்க்கழியும். அயலே நின்று போற்றினும்—பக்கத்திலே நின்று பாதுகாத்தாலும். (திருக்குறள்: 376.) சேகு அற—குற்றமற. வருத்தஞ் செய்யாது—மனவருத்தங் கொள்ளாமல்: எனக்கு மனத்துன்பஞ் செய்யாது. இரங்கலை—வருந்தாதே.

217. என்று—என்று சொல்லி. நிறைகணால்—நீர் நிறைந்த கண்ணால். நெடிது—நெடு நேரம். தவிர்ந்ததன்றே—போயிற்றன்றோ? உடன் பிறப்பு—உடன்பிறப்பாகிய தொடர்பு.

218. உணங்கினான் — உலர்ந்தான். பிணங்கினல் — பிணங்குவதனால். குணங்களா லுயர்ந்தான் —கும்பகன்னன்.

பிணங்கினால் ஆவதில்லைப் பெயர்வதென் றெழுந்து போந்தான்
குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனைக் கடலெலாங் கரங்கள் கூப்ப. 37

219 கள்ளநீர் வாழ்க்கை யோமைக் கைவிட்டுக் காலும் விட்டான்
பிள்ளைமை துறந்தான் என்னப் பேதுறு நிலையனாகி
வெள்ளநீர் வேலை தன்னில் வீழ்ந்தநீர் வீழ வெங்கண்
உள்ளநீர் எல்லாம் மாறி உதிரநீர் ஒழுக நின்றான். 38

---

219. *கைவிட்டுக் காலும் விட்டான்*—பற்றிய காலிற் பூட்டிய கையை விட்டான்; காலையும் விட்டான். அப்பொழுதே எங்களைக் கைவிட்டான்; அப்படித் துறந்தபொழுதே மரபின் தன்மையையும் விட்டவனானான். *பிள்ளைமை*- குழந்தைத் தன்மை. *பேதுறு நிலையனாகி*—கலங்கிய மனத்தனாகி. *வீழ்ந்த நீர்*—ஆற்று நீர் போன்று ஒழுகிய கண்ணீர். *வீழ*—அற்றுப்போக. *உதிர நீர் ஒழுக நின்றான்*—இரத்தம் ஒழுகும்படி நின்றான். முந்திய கண்ணீர் வெள்ளமாகிய கடலில் ஆறுபோற் கண்ணீர் பாய, அஃது அற்றுப் போனபின் உதிரமே கண்ணீராக ஒழுகும்படி நின்றான்.

---

63. கும்பகன்னன் வரங்கொண்டு உயிரிழத்தல்.

கும்பகன்னன் போர்க்களஞ்சென்று, அனுமன், இலக்குவன், சுக்கிரீவன் முதலியோருடன் கடும்போர் புரிந்து ஈற்றில் இராமபிரானுடன் வீரப்போர் புரியலுற்றான். சுக்கிரீவனால் மூக்கும் காதுமிழந்த கும்பகன்னன் இராமபிரானுடன் செய்த போரில் சேனைகளை யிழந்து, கவசமும் இழந்து, வாளெடுத்த கையிழந்து, மற்றைக் கையையும் இழந்து, கால்களையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இழந்தான். அந்நிலையிலும் வீரங் குன்றாத கும்பகன்னன் ஒரு மலையை வாயினால் ஒடித்தெறிந்து போரிட்டான்; அது கண்டு வியப்புற்ற இராமபிரானும் கைவிதிர்த்தான். அந்நிலையில் 'இனிப்போர்செய்ய வழியில்லை; மையல்நோய் கொண்ட இராவணன் மடிவதும் உறுதி: வரம்பின்றி வாழ்வானுக்கு இனி உய்யுமாறு அரிது' எனத் தன் உள்ளத்தின் உணர்ந்து ஒப்பில்லாத் துயரமடைந்தான். அந்த நிலையில் அவன் இராமபிரானை நோக்கிக் கூறியதை இப்பகுதியிற் காணலாம்.

இப் பாடல்களிலிருந்து கும்பகன்னன் தன் தம்பியிடங் கொண்டிருந்த பேரன்பு எத்தகையதென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இராவணனது உயிரைப் பாதுகாத்தற்குத் தன்னாலான மட்டும் முயன்று இறுதிவரை துளக்கமின்றிப் போர் புரிந்தான். அண்ணனுக்குரிய கடமையை ஆற்றியபின் அவன் உய்ய இடமில்லை என்பதைத் தெள்ளிதினுணர்ந்தநிலையில், அவனை முற்றும் மறந்தவனாகி, அவனால் தன் அருமைத் தம்பிக்கு நேரக் கூடிய ஆபத்தை விலக்கும் பொருட்டு, அன்னவனை இராமபிரானிடம் அடைக்கலப்படுத்தி, 'உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான் ஒருபோதும் எம்பி பிரியானாக அருளுதி' என்று வேண்டுகின்றான். இங்ஙனம் தன் அன்பிற்குரிய தம்பியின் உயிரைப் பாதுகாப்பதே அந்நிலையில் தான் தன் அண்ணனுக்கும் செயற்பால உதவியுமாயிராநின்றது. இப்பாட்டுக்களில் அமைந்த உருக்கம் முந்திய பகுதியிலுள்ளது போலவே உயர் தரமானது.

[தெ. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம் : 354—361.]

220 சிந்துரச்செம் பசுங்குருதி திசைகள்தொறுந் திரையாறு
எந்திரத்தேர் கரிபரியாள் ஈர்த்தோடப் பார்த்திருந்த
கந்தரப்பொற் றனியாண்மைக் களிற்றனையான் கண்ணின்ற
சுந்தரப்பொற் றோளானை முகநோக்கி இவைசெப்பும். 1

221 புக்கடைந்த புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க
மைக்கடங்கார் மதயானை வாள்வேந்தன் வழிவந்தீர்

---

220. சிந்துரப் பொடி போலச் சிவந்த புதிய உதிரம். திரை ஆறு—அலைகள் எழும் ஆறாக. எந்திரங்கள் உள்ள தேர். கரி—யானை. பரி—குதிரை. ஈர்த்து—இழுத்து. அலையெழும் உதிர வெள்ளம் நாற்படைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு விரைவாய்ச் செல்ல. களிற்றனையான்—கும்பகன்னன். கந்தரம்—மலைக்குகை. குகையையுடைய பொன் மலைபோன்றவன். கண்முன்னே நின்ற இராமபிரானை முகம் நோக்கிச் சொல்லுவானாயினான்.

221. புக்கு அடைந்த—சரண்புகுந்து அடைந்த. துலை—துலாக்கோல். கரிய மதநீரை மேகம்போற் பொழிகின்ற யானை: மதயானை—வலிமை மிகுந்த யானை. வாள் வேந்தன்—சிபி. இக்கடன்கள்—அபயம் என்றவரை அன்புடன் ஓம்புதலாகிய கடமைகள். எங்கள் சாதியால் வந்த தீவினையைப் போக்கி

இக்கடன்கள் உடையிர்நீர் எம்வினைதீர்த்து உம்முடைய
கைக்கடைந்தான் உயிர்காக்கக் கடவீரென் கடைக்கூட்டால்.

222 நீதியால் வந்ததொரு நெடுந்தரும நெறியல்லால்
சாதியால் வந்தசிறு நெறியறியான் என்தம்பி
ஆதியாய் உனையடைந்தான் அரசருருக் கொண்டமைந்த
வேதியா இன்னமுனக்கு அடைக்கலமியான்
வேண்டினேன். 3

223 வெல்லுமா நினைக்கின்ற வேலரக்கன் வேரோடுங்
கல்லுமா முயல்கின்றான் இவனென்னுங் கறுவுடையான்
ஒல்லுமா றியலுமேல் உடன்பிறப்பின் பயனோரான்
கொல்லுமால் அவனிவனைக் குறிக்கோடி கோடாதாய். 4

224 தம்பியென நினைந்திரங்கித் தவிரானத் தகவில்லான்
நம்பியிவன் தனைக்காணிற் கொல்லுமிறை நல்கானல்
உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான்
ஒருபோதும்
எம்பிபிரி யானக அருளுதியான் வேண்டினேன். 5

225 மூக்கிலா முகமென்று முனிவர்களும் அமரர்களும்
நோக்குவார் நோக்காமை நுன்கணையால் என்கழுத்தை
நீக்குவாய் நீக்கியபின் நெடுந்தலையைக் கருங்கடலுள்
போக்குவாய் இதுநின்னை வேண்டுகின்ற பொருளென்றான்.
6

உமது பக்கலில் அடைந்த விபீடணன். என் கடைக்கூட்டால்—எனது வேண்டுகோளை முடித்து வைத்தலால்.

222. சிறுநெறி—அதரும வழி. ஆதியாய்—முதற் கடவுளே! வேதியா—வேத முதல்வனே.

223. வேலரக்கன்—இராவணன். ஒல்லுமாறு இயலுமேல்—காரியம் கைகூடும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானல். உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான்—தான் இறந்தபின் தம்பியாகிய இவன் புரியும் நீர்க்கடன் முதலியவற்றால் வரக்கடவ நரகம் புகாமை முதலிய பயனை நினையானாகி. குறிக்கோடி—மனத்திலே கொள்ளுதி. கோடாதாய்—நெறி தவருதவனே!

224. இறை நல்கான்—சிறிதும் இரங்கமாட்டான்.

225. நுன்கணையால்—உன்னுடைய அம்பினல்.

226 வரங்கொண்டான் இனிமறுத்தல் வழக்கன்றென்
றொருவாளி
உரங்கொண்ட தடஞ்சிலையின் உயர்நெடுநாண்
உட்கொளுவா
சிரங்கொண்டான் கொண்டதனைத் திண்காற்றின்
நெடும்படையால்
அரங்கொண்ட கருங்கடலுள் அழுவத்துள் அழுத்தினன். 7

227 மாக்கூடு படர்வேலை மறிமகரத் திரைவாங்கி
மேக்கூடு கிழக்கூடு மிக்கிரண்டு திக்கூடு
போக்கூடு தவிர்த்திருகண் புகையோடு புகையுயிர்க்க
மூக்கூடு புகப்புக்கு மூழ்கியதம் முகக்குன்றம். 8

---

226. வழக்கன்று—முறைமையன்று. உட்கொளுவா—உள்ளே பூட்டி. அரம் கொண்ட—பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள. அழுவம்—ஆழத்தில்.

227. மாக்கூடு படர்வேலை—விலங்குகள் கூடியுள்ள பரவிய கடல். மறி மகரத்திரை வாங்கி—மகர மீன்களும் மறிந்துவிழும் பெரிய அலைகளை அப்பால் தள்ளி. மேக்கூடு, கிழக்கூடு மிக்கிரண்டு திக்கூடு போக்கூடு தவிர்த்து—மேற்கு, கிழக்கு, எஞ்சிய தெற்கு வடக்கு ஆகிய திசைகளில் மிதந்து செல்லுதலைத் தவிர்த்து. இருகண் புகையோடு அறுபட்ட மூக்கின் வழியே வெளிப்படும் புகையே சுவாசமாய் வர, மூக்கின் துவாரத்தினூடு கடல் நீர் புகுந்து, மூழ்கியது அந்த முகக்குன்றம்.

---

64. சீதாபிராட்டியின் பெருந்துயரம்.

இந்திரசித்து மாயையினால் மறைந்து நின்று, போர்க்கோலங் கலைத்து நின்ற இலக்குவன் முதலியோர்மீது நான்முகன் படையைத் தொடுத்து விட்டனன். கணைக்குழாம் மேனியை மூட, இளையவன் நிலை தளர்ந்து உணர்வொடுங்கி அயர்ந்தான். சுக்கிரீவன் முதலிய வானரவீரரும் அங்ஙனமே அறிவயர்ந்து நிலமிசை வீழ்ந்தனர். வானரப்படையும் உயிரொடுங்கி வீழ்ந்தன. இந்திரசித்தனும் வெற்றிச்சங்கு ஊதி இராவணனை அடைந்தான். அதற்கிடையில் இராமபிரான் படைக்கலப் பூசனையை முடித்துக் கொண்டு போர்க்களங் குறுகினன். அனுமன் முதலியோர் அறிவு மயங்கிக் கிடத்தலைக் கண்டு ஆற்றாது உள்ளங் கலங்கினன். இளையவீரன் அயர்ந்து கிடத்

தலைக்கண்டு நிலை தளர்ந்து நனி வருந்திப் பற்பல பன்னியாற்றித் துயர்பொறுது தம்பியைப் புல்லித் தன்னை மறந்து துயில் வுற்றான். தூதுவர் ஓடிப்போய் இச்செய்தியை அரக்கர் வேந்தனுக்கு உரைத்தனர். அவன் முதலில், போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட அரக்கர் உடலங்களையெல்லாம் ஒருவருமறியாமல் கடலில் எடுத்து வீசும்படி கட்டளையிட்டான்; பின்பு, மானுடர் எய்திய நிலைமையைச் சீதாபிராட்டி கண்ணுற் காணும்படி அவளை விமானத்திலேற்றிப் போர்க்களங் கொண்டுய்க்கும்படி ஏவினான். ஏவியவர் அப்படியே செய்ய, சீதாபிராட்டி அறிவயர்ந்து கிடந்த இரு வீரரைக்கண்டு பட்ட பெருந்துயரம் இப்பகுதியிற் கூறப் படுகின்றது.

நீண்டகாலம் சிறையிருந்து படாத துயரமெல்லாம் பட்ட சீதாபிராட்டி அனுமனைக்கண்டு செய்தியறிந்து ஒருவாறு ஆறுதலெய்தினாள். அவன் கூறியபடியே வீரர் இருவரும் பெரும் படையுடன் வந்திறங்கிக் கடும்போர் புரிந்து, கும்பகருணனையும் மடித்து, அதிகாயன் முதலியோரையுங் கொன்றனர். இவ் வெற்றிகளால் உள்ளந்தடித்து உடல் பூரித்து நின்ற பிராட்டி தன் நாயகனை அடையும் நாள் அணித்து எனக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் நிலையில், போர்க்களத்தில் துஞ்சினார் போன்று அறிவயர்ந்து கிடந்த தன் கணவனையும் இளையவீரனையுங் கண்டாள். செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் தான் முன்பு கொண்டிருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் சிதறுண்டவள், போர்க் களத்தில் தன் கணவனைக் கண்டதும், விடமுண்டவள்போல் உடலும் உயிரும் உடனேயந்தாள்; தண் தாமரைப்பூ நெருப் புற்ற தன்மையுற்றாள். இவள் ஒருத்தி பட்ட துயரம் உலக மெங்கும் பரந்தது; எங்கும் ஒரே அழுகைக் குரலாயிற்று. சூழ நின்ற அரக்கியர் உள்பட யாவரும் துன்பக் கடலுள் விழுந்து அழுந்துவாராயினர். மறுபடி நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள். அரக்கிமார் நீரால் தெளித்தெடுப்ப, உயிர் வரப்பெற்று ஏங்கினாள். இராமபிரான் உருவத்தைப் பெயர்த்துங் கண்டாள்; தலையிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டாள்; அனல் வீழ்ந்த கொடி போன்று மெய்சுருண்டாள். துயரை உயிரோடுங் குடித்தாள். எல்லாரும் பட்ட துயரினும் பன்மடங்கு விஞ்சிய துயரத்தைத் தான் ஒருத்தியே அனுபவித்தாள்; பல மாதங்களாகப்

பல நிலைமைகளில் பல வகையாகத் தான் பட்ட துன்பங்களுக்கு ஒப்பான பெருந்துன்பத்தை ஒரு சிறு கால எல்லையில் முற்றுக அனுபவித்தாள். பின்பு சோர்ந்து நின்று பற்பல பன்னி அரற்ற லுற்றாள். அரற்றியவள் ஈற்றில் இராமபிரான் மேனிமீது விழப் புக, அவளை அருகிலிருந்த திரிசடை சில சொல்லி விலக்கினாள். இங்ஙனம் சீதாபிராட்டி அனுபவித்த பெருந்துயரத்தை மகா கவிகளுக்குரிய சீரிய தொரு முறையில் ஆசிரியர் காட்சிப் படுத்துகின்றார்.

[தெ. ப:— சீதை களங்காண் படலம்: 3—22.]

228 தெய்வ விமானத் திடையேற்றி
மனித்தர்க் குற்ற செயலெல்லாந்
தையல் காணக் காட்டுமின்கள்
கண்டா லன்றித் தனதுள்ளத்து
ஐயம் நீங்காள் என்றுரைக்க
அரக்கர் மகளிர் இரைத்தீர்ப்ப
உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை
நெடும்போர்க் களத்தி னிடையுய்த்தார். 1

229 கண்டாள் கண்ணால் கணவனுரு
வன்றி ஒன்றுங் காணாதாள்
உண்டாள் விடத்தையென உடலும்
உணர்வும் உயிர்ப்பும் உடனேய்ந்தாள்
தண்டா மரைப்பூ நெருப்புற்ற
தன்மை யுற்றாள் தரியாதாள்
பெண்டா னுற்ற பெரும்பீழை
உலகுக் கெல்லாம் பெரிதன்றோ. 2

---

228. விமானத்திடை—விமானத்தின் மேல். இரைத்து ஈண்டி—பெரிய ஆரவாரஞ் செய்து நெருங்கி. உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை—நடந்த செய்தி கேட்டதும் தான் உயிர் பிழைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை அடியோடு கைவிட்ட பிராட்டியை. உய்த்தார்—சேர்த்தார்.

229. உயிர்ப்பு—மூச்சு. நெருப்புற்ற தன்மையுற்றாள்—மிகவும் வாடிக் கரிந்தாள். தரியாதாள்—சகிக்க முடியாதவள். பெரும் பீழை—பெரிய துன்பம். பெரிதன்றோ—பெரியதாகத் தோன்றுமன்றோ?

230 மங்கை யழலும் வாளுட்டு
மயில்கள் அழுதார் மழவிடையோன்
பங்கி னுறையுங் குயிலழுதாள்
பதும மலர்மேல் மாதழுதாள்
கங்கை யழுதாள் நாமடந்தை
யழுதாள் கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கை யழுதாள் இரங்காத
அரக்கி மாருந் தளர்ந்தழுதார். 3

231 பொன்றாழ் குழையாள் தனையீன்ற
பூமா மடந்தை புரிந்தழுதாள்
குன்று மறையுந் தருமமுமெய்
குழைந்து குழைந்து விழுந்தழுத
பின்று துடற்றும் பெரும்பாவம்
அழுத பின்னென் பிறர்செய்கை
நின்றார் நின்ற படியழுதார்
நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள். 4

232 நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்தாளை
நீரால் தெளித்து நெடும்பொழுதின்
இனத்தின் அரக்கர் மடவார்கள்
எடுத்தார் உயிர்வந்து ஏங்கினாள்
கனத்தின் நிறத்தான் தனைப்பெயர்த்துங்
கண்டாள் கயலைக் கமலத்தாற்
சினத்தின் அலைப்பா ளெனக்கண்ணைச்
சிதையக் கையான் மோதினாள். 5

---

230. கமலத்தடங்கண்ணன் தங்கை—துர்க்கை.

231. பொன் தாழ் குழை—பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குழை; தாழ்ந்த குழை. புரிந்து—மிக நெருங்கி. மெய் குழைந்து குழைந்து—மெய்யும் உருகி உருகி; நினைக்குந்தோறும் குழைந்து. பின்றுது—பின்வாங்காது. உடற்றும்—வருத்தும். நினைப்பு—அறிவோடு கூடிய நிலை; பிரஞ்ஞை. உயிர்ப்பு—மூச்சு.

232. நெடும் பொழுதின்–நீரால் தெளித்து நெடு நேரங்கழித்து. இனத்தின்—கூட்டமான. எடுத்தார்—கைகளால் எடுத்தார். உயிர் வரப்பெற்று ஏக்கங் கொண்டாள். அலைப்பாள் என்ன—மோதுபவள் போல. சிதைய—சிதையும்படி. மோதினாள்—பலமாக அடித்துக்கொண்டாள்.

233 அடித்தாள் நகில்மேல் வயிறலைத்தாள்
அழுதாள் தொழுதாள் அனல்வீழ்ந்த
கொடித்தா னென்ன மெய்சுருண்டாள்
கொதித்தாள் பதைத்தாள் குலைவுற்றாள்
துடித்தாள் மீன்போல் உயிர்கரப்பச்
சோர்ந்தாள் சுழன்றாள் துள்ளினாள்
குடித்தாள் துயரை உயிரோடுங்
குழைத்தாள் உழைத்தாள் குயிலன்னாள். 6

234 விழுந்தாள் புரண்டாள் உடன்முழுதும்
வியர்த்தாள் அயர்த்தாள் வெதும்பினாள்
எழுந்தாள் இருந்தாள் மலர்க்கரத்தை
நெரித்தாள் சிரித்தாள் ஏங்கினாள்
கொழுந்தா என்றாள் அயோத்தியர்தங்
கோவே என்றாள் எவ்வுலகந்
தொழுந்தாள் அரசேயோ என்றாள்
சோர்ந்தாள் அரற்றத் தொடங்கினாள். 7

வேறு

235 உறமே வியகா தலுனக் குடையார்
புறமே துமிலா ரொடுபூ ணகிலாய்
மறமே புரிவார் வசமா யினையோ
அறமே கொடியாய் இதுவோ அருள்தான். 8

---

233. அடித்தாள்—அறைந்து கொண்டாள். கொதித்தாள்—மனம் வெதும்பினாள். குலைவுற்றாள்—நடுங்கினாள். உயிர் கரப்ப—மூச்சு இன்றிப் போக. துயரத்தைப் பருகினவள் போலானாள். அதனை உயிரோடு ஒன்றுகியது போல, துயரம் உயிரின் அடிப்படையைத் தாக்கிற்று. உழைத்தாள்—பலவாறு வருந்தினாள்.

234. அயர்த்தாள் — உயிர் களைப்புற்றாள். ஏங்கினாள் — புலம்பினாள். கொழுந்தன்—இலக்குவன். சோர்ந்தாள்—மனந் தளர்ந்தாள்.

235. உறமேவிய — மிகுதியாகப் பொருந்திய. காதலை உன்மாட்டு வைத்தவர்கள். புறமாகிய அதருமத்தோடு எவ்விதத் தொடர்புமில்லாதவர். பூணகிலாய்—அப்படிப் பட்டவரோடு நட்புக்கொள்ளாமல். மறம்—பாவம். பாவமே புரிவார் வயமாயினையோ நீயும்?

236 முதியார் உணர்வே தமொழிந் தவலாற்
கதியே துமிலார் துயர்கா ணுதியோ
மதியேன் மதியேன் உனைவாய் மையினால்
விதியே கொடியாய் விளையா டுதியோ. 9

237 கொடியேன் இவைகா ணகிலேன் உயிர்கோள்
முடியா நமனே முறையோ முறையோ
விடியா இருள்வாய் எனைவீ சினையோ
அடியேன் உயிரே அருள்நா யகனே. 10

238 எண்ணா மயலோ டுமிருந் ததுநின்
புண்ணா கியமே னிபொருந் திடவோ
மண்ணோர் உயிரே இமையோர் வலியே
கண்ணே அமுதே கருணா கரனே. 11

239 மேவிக் கனன்முன் மிதிலைத் தலையென்
பாவிக் கைபிடித் ததுபண் ணவநின்
ஆவிக் கொருகோள் வரவோ அலர்வாழ்
தேவிக் கமுதே மறையின் தெளிவே. 12

240 உய்யாள் உயர்கோ சலைதன் உயிரோ
ஐயா இளையோர் உயிர்வாழ் கிலரால்
மெய்யா வினையெண் ணிவிடுத் தகொடுங்
கைகே சிகருத் திதுவோ களிறே. 13

---

236. மூதறிஞர் நன்குணரும் வேதங்கூறும் நன்னெறி யல்லாது வேறு எந்த வழியையுங் கருதாதவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட துயரத்தை விளைப்பாயோ? கதி—வழி. மதியேன் உனை—உன்னை ஒருபொழுதும் மதிக்க மாட்டேன். நேர்மையில்லாத ஊழ்வினையே! இப்படியும் விளையாடலாமோ?

237. என்னுடைய உயிரைக் கவரத்தொடங்கி, அதை நிறைவேற்றாமல் வருத்துகின்ற யமனே! வீசினையோ—தள்ளி விட்டாயோ? அருளையுடைய நாயகனே.

238. எண்ணா மயலோடும் இருந்தது—சிந்தனையின்றி மனக் கலக்கத்தோடும் இவ்வளவு காலம் பொறுத்திருந்த பலன். கருணாகரனே—கருணைக்கு இடமானவனே!

239. பண்ணவ—கடவுளே! கோள்—தீங்கு. அலர் வாழ் தேவி—இலக்குமி தேவி. வேதங்களால் பரம்பொருளென்று தெளியப்பட்டவனே!

240. வேண்டுமென்று தீமை செய்ய எண்ணிக் காட்டுக்கனுப்பிய கைகேசி.

241 தகைவா ணகர்நீ தவிர்வாய் எனவும்
வகையா துதொடர்ந் தொருமான் முதலாப்
புகையா டியகா டுபுகுந் துடனே
பகையா டியவா பரிவேது மிலேன். 14

242 இன்றீ கிலையேல் இறலிவ் விடைமான்
அன்றீ எனவும் பரிவோ டடியேன்
நின்றீ வதுநின் னைநெடுஞ் செருவிற்
கொன்றீ வதொர்தீ மைகுறித் தலினோ. 15

243 மேதா இளையோய் விதியார் வினைவால்
போதா நெறிஎம் மொடுபோ துறுநாள்
மூதா னவன்முன் னமுடிந் திடெனும்
மாதா உரையின் வழிநின் றனையோ. 16

244 பூவுந் தளிருந் தொகுபொங் கணைமேற்
கோவின் துயிலைத் தவிர்வாய் கொடியார்
ஏவின் தலைவந் தவிருங் கணையின்
மேவுங் குளிர்மெல் லணைமே வினையோ. 17

245 நெய்யார் பெருவேள் விநிரப் பிநெடுஞ்
செய்யார் புனல்நா டுதிருத் துதியால்

---

241. தகுதிவாய்ந்த ஒளி பொருந்திய நகரிலேயே நீ தங்குவாய் என்று கூறவும். வகையாது—அதனைப் பொருட்படுத்தாது.

242. (அன்று அடியேன்) இன்று இவ்விடை மான் ஈகிலையேல் இறல்—இன்று இவ்விடந்தோன்றிய மானைப் பிடித்துத் தாராவிடின் யான் இறப்பது நிச்சயம்; ஈ—ஆதலால் பற்றித்தருவாய்; எனவும்—என்று வேண்டவும்; பரிவோடு நின்றீவது—மான் மீதுள்ள அன்பினால் உன்னைப்போக்கியது; உன்னைக் கொன்று தருவதாகிய ஒரு தீவினையை ஊழ்வினை குறித்ததாலோ?

243. மேதா—அறிவிலே மேம்பட்டவனே! போதா நெறி—நடத்தற்கரிய வழி. மாதா உரை—'முன்னம் முடி' என்ற சொல். (அயோத்தி: 60.)

244. கோவின் துயில்—அரசர் கொள்ளுந் துயில். தவிர்வாய்—தவிர்ந்த வணுகிய நீ. கொடியார் ஏவின் தலைவந்த இருங்கணை—கொடிய அரக்கர் வில்லினின்றும் விட்ட அம்புகள். மேவினையோ—பொருந்தினையோ?

245. நெய் நிரம்பப் பெய்து செய்யப்படும் பெரிய வேள்வி. நிரப்பி—நிறைவேற்றி. திருத்துதி—திருத்தியவாறு இதுவோ? உன்னுடைய மெய்ம்

மெய்யா கியவா சகமும் விதியும்
பொய்யா னவென்மே னிபொருந் துதலால். 18

246 மழுவாள் வரினும் பிளவா மனனோடு
அழுவேன் இனியென் இடரா றிடயான்
விழுவேன் அவன்மே னியின்மீ திலெனு
விழுவா ளைவிலக் கியியம் பினளால். 19

வேறு

247 மாடுற வளைந்து நின்ற வளையிற் றரக்கி மாரைப்
பாடுற அகற்றி நோக்கிப் பாவையைத் தழுவிப் பற்றிக்
கூடினள் என்ன நின்று செவியிடைக் குறுகிச் சொன்னாள்
தேடிய தவமே யன்ன திரிசடை மறுக்கந் தீர்ப்பாள். 20

மையான சொல்லும் விதியும் பொய்யாகிவிட்டன; பொய்யாகிய என் மேனியைத் தீண்டியதால்.

246. மழுவாள்—மழு என்னும் படை. பிளவா மனனோடு அழுவேன்—இவ்வளளவு பெருந் துன்பமுற்றும் என் நெஞ்சம் இரு பிளவாய்ப் போகவில்லை; அத்தகைய வலிய நெஞ்சோடு அழுவேன். இடர் ஆறிட—துன்பம் ஆறும் பொருட்டு. இயம்பினள் (திரிசடை.)

247. மாடுற—சுற்றிலும் நெருக்கமாக. மாடு—பக்கம். கூடினள் என்ன நின்று—உடம்போடு ஒன்றுபட்டாற் போல நின்று. மறுக்கம் தீர்ப்பாள்—மனக்கலக்கத்தைத் தீர்ப்பாளாகி.

---

65. அனுமன் மருந்துமலை கொணர எழுதல்.

விபீடணன் திரும்பிவந்து அனுமன் களைப்பை நீக்கியபின் இருவரும் சாம்பனிடஞ் சென்றனர். அவன் மருத்துமலையுள்ள இடம் முதலிய விவரங்களைக் கூறி, அதனை விரைவிற்கொண்டு வரும்படி அனுமனிடஞ் சொன்னான். பின்பு மாருதி பேருருவங் கொண்டு இமயமலைக்கப்பாலுள்ள மருத்துமலையைக் கொணரும் பொருட்டு, வான் வழியே எழுந்து சென்றதை வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

மாருதி சாம்பவன் முதலியோரிடம் விடைபெற்றான். உடனே தன் பேருருவங்கொண்டு விசைத் தெழுந்தான். ஊன்றி நின்ற கால் பெயர்க்க இடம் போதா இலங்கை, அவன்

விசைத்து முடுகுதலும் மரக்கலம் போன்று திரிந்தயர்ந்தது. மேகங் கிழிந்தன; மலை பெயர்ந்தன; மீன் விழுந்தன; திசை கீறின. எழுந்தவன் மேலே பாய்ந்தான். அதனால் மலைகள் சாய்ந்தன; கடல் காய்ந்து மேகங் கரிந்தன. படிப்படியே அவன் வான் வழிச்செல்லும் வேகம் மிக்கது; செலவின் கடுமையும் வரவரக் கூடிற்று. இங்ஙனம் வேகமாகப் படர்ந்தவன் வர வர வானில் உயர்ந்து செல்லலானான். மேகபதம், கோள்களின் பதம், உடுபதம் எல்லாங் கடந்து பிரமபதம் வரையில் உயர்ந்தான். அந்நிலையிலும் உயர உயர வேகம் விஞ்சியபடி சென்றது. தேவ லோக வாசிகள் இன்னானென்று அறியத்தக்கதாக உருவம் கட்புலனாம்படி சென்றவன், அதற்கு மேலுள்ளவர்கள் காண்ப தற்கிடையில் கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் மறைந்து விட்டனன். அதற்கும் அப்பாலுள்ளவர்களுக்கு அவனுருவமே புலப்படா மல் உருவோ ஒளியோ அருவோ என்று ஐயுறும்படி விரைவு கடுத்தது. இப்படி வாசவன் உலகம் வரையில் நிமிர்ந்து மீச் சென்றவன் தோள் வீசிய சத்தம் மட்டும் எண்திசையும் பரந்து அண்ட கோளம் முழுவதும் விதிர்விதிர்த்தது. இவ்வாறு அனு மனது பேருருவம் வளர்ந்தது போலவே அவன் செல்லும் வேகமும், எழும் உயரமும் நேர்பட்டு வளர, கட்புலனாகாப் பெரு விசையுடன் படர்ந்த இயல்பை ஆசிரியர் நன்கு காட்டு கின்றார்.

[தெ. ப:— மருத்துமலைப்படலம்: 30—40.]

248 ஈங்குதுவே பணியாகின் இறந்தோரும்
பிறந்தாரே எங்கோக் கியாதுந்
தீங்கிடையூ றெய்தாமல் தெருட்டுதிர்போய்
எனச்சொல்லி அவரைத் தீர்ந்தான்
ஓங்கினன்வான் நெடுமுகட்டை யுற்றனன்பொற்
றோளிரண்டுந் திசையோ டொக்க
வீங்கினவா காசத்தை விழுங்கினனே
எனவளர்ந்தான் வேதம் போல்வான். 1

---

248. இச்செய்யுள் விடைபெற்ற அனுமன் நின்ற நிலையில் பேருருக் கொண்டதைக் கூறும்.

ஈங்கு—இப்பொழுது. இதுவே பணியாகில்—அம்மலையை உடனே கொணர்தலாகிய இதுவே யான் செய்ய நின்ற பணியானல். இறந்தாரும்

249 கோளோடு தாரகைகள் கோத்தமைத்த
மணியாரக் கோவை போன்ற
தோளோடு தோளகலம் ஆயிரமியோ
சனையெனவும் சொல்ல வொண்ணு
தாளோடு தாள்பெயர்க்க இடமிலதா
கியதிலங்கை தடக்கை வீச
நீளோடு திசைபோதா விசைத்தெழுவான்
உருவத்தின் நிலையீ தம்மா. 2

250 வால்விசைத்துக் கைந்நிமிர்த்து வாயினையுஞ்
சிறிதகல மடித்து மானக்
கால்நிலத்தி னிடையூன்றி உரம்விரித்துக்
கழுத்தினையுஞ் சுருக்கிக் காட்டி
தோன்மயிர்க்குந் தளஞ்சிலிர்ப்ப விசைத்தெழுவான்
அவ்விலங்கை துளங்கிச் சூழ்ந்த
வேலையிற்புக் கழுந்தியதோர் மரக்கலம்போல்
திரிந்தயர விசயத் தோளான். 3

251 கிழிந்தனமா மழைக்குலங்கள் கீண்டது நீண்
டகல்வேலை கிழக்கும் மேற்கும்
பொழிந்தனமீன் தொடர்ந்தெழுந்த பொருப்பினமும்
தருக்குலமும் பிறவும் பொங்கி

பிறந்தாரே—இறவாமல் அறிவு மறுக்க முற்றவரும், இறந்து பட்டவரும் உயிர் பெற்றெழுவது திண்ணம். எங்கோ—இராமபிரான். தெருட்டுதிர்—தேறுதல் கூறுமின். தீர்ந்தான்—நீங்கினுன். திசையோடு ஒப்ப வளர்ந்தான்.

249. விசைத்தெழுவான் உருவத்தின் நிலை கூறுகின்றது.

கோள்—கிரகம். தாரகை—நட்சத்திரக் கூட்டங்கள். மணி ஆரம்—மணியும் ஆரமும். கோவை—வடம். ஒரு தோளுக்கும் மற்றத்தோளுக்கும் இடைப்பட்ட அகலம். சொல்ல ஒண்ணு—சொல்ல வொண்ணுது. வைத்த அடியோடு மற்ருேர் அடிவைக்க. நீள் ஓடு திசை போதா—நீளமாக ஓடுகின்ற திசைகள் போதாவாயின.

250. விசைத் தெழுந்த போதைய நிலையைக் கூறுகின்றது.

அகல—அகலுமாறு. மானக்கால்—பெருமை பொருந்திய பாதங்கள். உரம் விரித்து —மார்பினை அகல விரித்து. தோள்மீதுள்ள மயிர்ச் செறிவுகள் சிலிர்க்கும்படி. விசைத்து—வலிமையோடு முடுக்கி. துளங்கி—தள்ளாடி. திரிந்து அயர—சுழன்று வருந்த.

251. அனுமன் எழுந்த வேகத்தின் விளைவு கூறப்படுகின்றது.

அழிந்தனவா னவர்மான மாகாயத்
திடையினிற்பேர் அசனி என்ன
விழுந்தனநீர்க் கடலழுந்த ஏறினமேற்
கீறினபோய்த் திசைக ளெல்லாம்.

252 பாய்ந்தனனங் கப்பொழுதே பருவரைகள்
எனைப்பலவும் வடபா கத்துச்
சாய்ந்தனபேர் உடற்பிறந்த சண்டமா
ருதம்வீசத் தாதை சால
ஓய்ந்தனனென் றுரைசெய்ய விசும்பூடு
படர்கின்றான் உருவே கத்தாற்
காய்ந்தனவே லைகள்மேகங் கரிந்தனவெந்
தெரிந்தபெருங் கான மெல்லாம்.

253 கடல்பின்னே நிமிர்ந்தோடக் கான்முன்னே
கடிதோடக் காலிற் செல்வான்
உடல்முன்னே செலவுள்ளங் கடைக்குழையாச்
செலச்செல்வான் உருவை நோக்கி

பெரிய மேகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகச் சிதைந்தன. கீண்டது—பிளவு பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் பொழிந்தன மீன்—அனுமன் வடதிசை நோக்கி எழுந்தமையால் அத்திசையிலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள் நிலைபெயர்ந்து இருமருங்கினும் உதிர்ந்தன. பொருப்பினமும் தொடர்ந்தெழுந்த—தென்திசையிலுள்ள மலைக்கூட்டங்கள் அவனைத் தொடர்வது போலக் காற்றினாற் பெயர்க்கப் பட்டுச் சிறிது தூரம் பின் சென்றன. பொங்கி—மேலே கிளப்பப்பட்டு. மானம் ஆகாயத்தினிடை பேரசனி என்ன விழுந்தன—தேவர்கள் ஊர்ந்து செல்லும் விமானங்கள் இடிபோன்ற பேரொலியுடன் ஆகாய வீதியில் விழுந் தழிந்தன. நீர்க்கடல் அழுந்த ஏறின—நீரை யுடைய கடல் பூமி தாழும்படி மேலே பொங்கின. எல்லாத் திசைகளும் கீறுண்டன போலாயின.

252. விசைத்தெழுந்தவன் பாய்ந்ததைப்பற்றிக் கூறுகின்றது.

பாய்ந்தனன்: அங்கு, அப்பொழுதே, தொடர முற்பட்ட பெரிய மலைகள் சாய்ந்து வடபாகத்து விழுந்தன; பாய்ந்த விசையினால் பிறந்த சண்டமாருதம் வீசுதலால். பின்பு விசும்பூடு சென்றான்; தன் தந்தையாகிய காற்றைவிட வேகமாகச் சென்றான்; வரவரக் கூடிய வேகத்தினால் கடல்கள் வற்றின; மேகங்கள் கரிந்தன; தூரத்திலுள்ள பெரிய காடுகளும் வெந்து, அதனாலும் வெப்பந்தணியாமல் வெந்த கரியும் மறுபடி எரிந்தன.

253. காற்றின் வேகம் பிற்படச் சென்றவன் மனோவேகமும் பிற்படச் சென்றமை கூறப்படுகின்றது.

அடன்முன்னே தொடங்கியநாள் ஆழ்கடல்சூழ்
இலங்கையெனும் அரக்கர் வாழுந்
திடர்முந்நீ ரிடைப்படுத்துப் பறித்தனன்நந்
துயரென்றார் தேவ ரெல்லாம். 6

254 மேகத்தின் பதங்கடந்து வெங்கதிருந்
தண்கதிரும் விரைவிற் செல்லும்
மாகத்தின் நெறிக்கப்பால் வானமீன்
குலம்வழங்கும் வரைப்பு நீங்கிப்
போகத்தின் குறிதொடர்ந்தார் புகலிடங்கள்
பிற்படப்போய்ப் பூவின் வந்த
ஏகத்தந் தணனிருக்கை இனிச்சேய்த்தன்
றாமென்ன எழுந்து சென்றான். 7

255 வானநாட் டுறைகின்றார் வயக்கலுழன்
வல்விசையான் மாயன் வைகுந்
தானநாட் டுறைகின்றான் என்றுரைத்தார்
சிலர்சிலர்கள் விரிஞ்சன் தான்தன்

நிமிர்ந்து—பொங்கி; உயர வெழுந்து. கால் முன்னே கடிது ஓட—காற்றானது தனது முற்பக்கத்திற் கடுமையாக வீசும்படி. காலிற் செல்வான்—எதிர்ப்புற மிருந்து வரும் (பெருங் கடலையும் பின் செல்லும்படி செய்த) காற்றினூடே செல்லும் பெருங்காற்றைப் போலச் செல்லுபவன். உடல் முன்னணி போலவும் மனம் பின்னணி போலவும் மனோ வேகமாய் முடுகிச் செல்பவன். இப்படிச் செல்கின்றவனாகிய அனுமனது பேருருவத்தைக் கண்டு தேவர்கள் நம் துயரமெல்லாம் களைந்தனன் என்று கூறினர்.

முன்னே தம் வலிமையைக் காட்ட ஆரம்பித்த நாளில், அரக்கர்கள் கடலை அரணாகக் கொண்டு இலங்கையில் வாழ்ந்தனர்; இப்பொழுது இவ்வனுமன் செல்லும் வேகத்தினால் எழும் காற்றே இலங்கையாகிய திடரை நடுக்கடலில் அழுத்திவிடும் போலிருக்கின்றது. ஆதலால் இவன் நம் துயர் களைவான் என்பதில் ஐயமில்லை என்று தேவர்கள் கூறினர்.

254. வேகத்தோடு உயரமும் உயர்ந்தமை கூறப்படுகின்றது.

மேகத்தின் பதம்—மேக மண்டல எல்லை. மாகத்தின் நெறி—கோள்கள் செல்லும் ராசி மண்டல எல்லை. சுவர்க்க லோக எல்லையாகிய இடங்களையும் தாண்டிப்போய். பூ—நாபிக்கமலம். ஏகத்தந்தணன்—ஒருவனாகிய பிரமன். இனி சேய்த்தன்றாம் என—இனி அதிக தூரமில்லை யென்னும்படி. எழுந்து—உயர எழுந்து.

255. அங்ஙனம் மிக உயரத்திற் செல்லும்பொழுதும் வேகத்தின் கடுமை அதிகரித்தபடி இருந்தது. அவ்வாறு செல்லுதலைக்கண்ட தேவர் முதலியோர் கூறியன இதுமுதல் மூன்று செய்யுட்களிற் கூறப்படும்.

ஏனைநாட் டெழுகின்றான் என்றுரைத்தார்
சிலர்சிலர்கள் ஈச னல்லாற்
போனநாட் டிடைபோக வல்லனோ
இவன்முக்கட் புனித னென்றார். 8

256 வேண்டுருவங் கொண்டெழுந்து விளையாடு
கின்றான்மெய் வேத நான்குந்
தீண்டுருவ னல்லாத திருமாலே
இவனென்றார் தெரிய நோக்கிக்
காண்டுமென இமைப்பதன்முன் கட்புலத்தைக்
கடந்தகலும் இன்னங் காண்மின்
மீண்டுவருந் தரமல்லா வீட்டுலகம்
புகுமென்றார் மேன்மே லுள்ளார். 9

257 உருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் ஒளியென்றார்
சிலர்சிலர்கள் ஒளிரு மேனி
அருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் அண்டத்துக்
கப்புறநின் றுலக மாக்குங்
கருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் காற்றென்றார்
சிலர்சிலர்கள் கடலைத் தாவிச்
செருவென்றான் நிலைபொன்றுந் தெரியகிலார்
உலகனைத்துந் தெரியுஞ் செல்வர். 10

258 வாசநாண் மலரோன்தன் உலகளவும்
நிமிர்ந்தனமேல் வான மான
காசமா யினவெல்லாங் கரந்தன
துருவிடையே கனகத் தோள்கள்

மாயன் வைகும் தான நாடு—வைகுந்த நாடு. உறுகின்றான்—செல்கின்றான். விரிஞ்சன்—பிரமன். ஏனை நாடு—மற்றைய நாடாகிய பிரம லோகம். போன—இவன் போன.

256. நான்கு வேதங்களும் ஓரளவுங் காணமாட்டாத உருவத்தை யுடைய திருமால். மறுபடி திரும்பிவரும்படி யல்லாத மோட்ச உலகம்.

257. வேகம் முன்னையிலும் கூடியமையால் உருவமும் புலனாகாது சென்ற தரத்தைக்கூறும் இச்செய்யுள்.

உலகனைத்தும் தெரியும் செல்வர்—உலகனைத்திலும் நிகழ்வதை யெல்லாம் காணும் ஞானிகள்.

258. மேலும் முடுகி எழுபவனது உடலின் கண்ணே தோன்றிய பேரொலியின் தன்மையைக் கூறுகின்றது.

வீசவான் முகடுரிஞ்ச விசைத்தெழுவான்
உடற்பிறந்த முழக்கம் விம்ம
ஆசைகா வலர்தலைகள் பொதிரெறிந்தார்
விதிரெறிந்த தண்ட கோளம். 11

நிமிர்ந்தன—நிமிர்ந்தனவாகி. மேல் வானம் ஆன காசமெலாம் கரந்த தனதுருவிடையே—மேல் வானமாகிய ஆகாயம் முழுவதையும் மறைத்த தன் வடிவத்தின் கண்ணே. கனகத்தோள்கள் வீச—பொன் போன்ற தோள்களை வீசி. வான் முகடு உரிஞ்ச—அண்ட முகட்டை உராயும்படி. விசைத்து எழு வான்—முடுக்கி இன்னும் விரைவாக எழுபவனாகிய அனுமனது. உடல் பிறந்த —உடலிற் பிறந்த (பேரொலி). விம்ம—விம்மியதால், திக்குப்பாலகர் நடுங்கி னர். அண்ட கோளமும் விதிர் விதிர்த்தது.

---

66. இந்திரசித்து இராவணனிடம் விடைபெற்றுப் போர்க்குச் செல்லுதல்.

நிகும்பலை வேள்வி சிதைந்தபின்பு பற்பல தெய்வப்படை களை ஏவிப் போர் செய்து தோல்வியுற்ற மேகநாதன் பற்பல அம்புகளை இலக்குவன் முதலியோர்மீது அள்ளிவீசி, தேரின்றிப் போர்புரியலாகாது என்று, விண்ணிடைக் கரந்து தன் தந்தை யிடஞ்சென்றான். இராவணனுக்கும் அவனுக்குமிடையே நடந்த பேச்சு, அவன் விடைகொண்டு போர்க்களஞ் சென்றமை முதலி யன இங்கே கூறப்படுகின்றன.

இராமாவதாரம் முழுவதிலும் உள்ள மிகவும் உருக்க மான காட்சிகளுள் ஒன்று இப்பகுதியிற் காணப்படுவது. இறுதி எய்துங் காலத்தும் இராவணனது குன்றாத கொடுமை யும், தீராத அகந்தையும், உடன்பிறப்பாகிய வஞ்சனையும் தனக்கே உரிய ஒரு விதமான பெருமிதமும், ஒன்றானும் அடங் காத வெஞ்சினமும், கொடியன் என்று அறிந்தும் தன் தந்தை மீது இந்திரசித்து வைத்த ஆழ்ந்த அன்பும், அவனது குன்றா வீரமும் இப்பகுதியில் நன்கு காட்டப்படுகின்றன. இலங்கை மாந்தர் தம்மரசன் மகன்மாட்டு வைத்திருந்த ஆராத காதலும் இரண்டு கவிகளிற் காட்டப் படுகின்றது.

போர்க்களத்தை விட்டு உதிரம் ஒழுகத் தன்னிடம் வந்த மகனைக் கண்ட இராவணன் நிகழ்ந்ததை ஒருவாறு ஊகித்து, உற்றதுரைக்கும்படி கேட்டான். இந்திரசித்து தான் மூவர் தெய்வப்படைகளை விட்டும் பயன்படவில்லை என்பதை விளக்கி, 'குலஞ்செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக் கொண்டோம்; கட்டிய வலியினாலே கோறலைத் துணிந்து நின்றான் இலக்குவன்; சீதையை விடுதியாயிற் பொறுப்பர்; அஞ்சினேன் என்றருளலே; உன்மேற் காதலால் உரைத்தேன்,' என்றான். அது கேட்ட கொடுந்தொழில் மடங்கலன்னான் குருதி ஒழுக நின்ற தன் மகனது நிலைமைக்கு எள்ளளவும் இரங்கிற்றிலன்; அவன் உயிரிழப்பதைக் குறித்தும் சிறிதும் சிந்தித்தானல்லன்; தன் மீதுள்ள அன்பினால், தன்னுயிரைப் பாதுகாக்கும் ஒரே நோக்கத்துடன் 'உலகெலாங் கலக்கி வென்ற' தன் மகன் நன்மதி கூறினான் என்பதையுங் கருதிற்றிலன். தான் 'சிந்தையில் நினைந்த' செய்யும் இயல்பினனாகிய வஞ்சக அரக்கன் 'உலகெலாம் பெயரப் போராக்காதை தன் புகழினோடு நிலை பெறுதலைப் பற்றியும், இன்றுளார் நாளை மாள்வது பற்றியும் பலவாறு பன்னியுரைத்து, இலக்குவன் விட்ட கணைகளினும் கொடிய சொல்லம்புகளை மகன் மீது அள்ளி வீசி, தம்பி கும்பகருணனிடம் பேசியது போலவே இகழ்ச்சியும், நகையும், சீற்றமும், தற்பெருமையும் மலிந்த சொற்களைத் தன் மகன் மனம் நையும்படி பேசி, புலி போல உருத்தெழுந்து, 'வருக தேர்' என்று ஏவிப் போருக்குப் புறப்படலுற்றான். தகப்பன் கூறிய கொடிய சொற்களையோ, அன்னவன் போர்க்களஞ் செல்வதையோ பொறாத இராவணி அவனடிகளில் வீழ்ந்து, சமாதானஞ் செய்து, மன்னிப்புக் கேட்டு, விதியின் வலிமையை உணர்ந்து, கொடியோனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி நோக்கிக் கண்ணீர் சொரிந்தபடி தேரேறிப் போர்க்களங் குறுகினான். மைந்தனது நிலைமையைக் கண்ட அரக்கர் யாவரும் துயரக்கடலில் அழுந்தினர். அந்நிலையில் அவர்களைத்தேற்றி, உணர்ச்சி ததும்பிய நெஞ்சினனாய் இறுதிப் போருக்குச் சென்றனன்.

[தெ. ப:— இந்திரசித்து வதைப்படலம்: 1—16.]

259 விண்ணிடைக் கரந்தான் என்ன
வஞ்சனை விளைக்கும் என்பார்
கண்ணிடைக் கலக்க நோக்கி
ஐயுற வுழக்குங் காலை
புண்ணிடை யாக்கைச் செந்நீர்
இழிதரப் புக்கு நின்ற
எண்ணுடை மகனை நோக்கி
இராவணன் இனைய சொன்னான். 1

260 தொடங்கிய வேள்வி முற்றுப்
பெற்றிலாத் தொழில்நின் தோள்மேல்
அடங்கிய அம்பே என்னை
அறிவித்தது அழிவி லியாக்கை
நடுங்கினை போலச் சாலத்
தளர்ந்தனை கலுழன் நண்ணப்
படங்குறை அரவ மொத்தாய்
உற்றது பகர்தி என்றான். 2

261 சூழ்வினை மாய மெல்லாம்
உம்பியே துடைக்கச் சுற்றி
வேள்வியைச் சிதைய நூறி
வெகுளியால் எழுந்து வீங்கி
ஆள்வினை ஆற்றல் தன்னால்
அமர்த்தொழில் தொடங்கி யார்க்குந்
தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றுந்
தொடுத்தனன் தடுத்து விட்டான். 3

---

259. கரந்தான்—மறைந்தான். முன்பு பல மாயஞ் செய்தவன் இப்பொழுது என்ன வஞ்சனை விளைப்பானோ என்பாராகி, கண் கலக்கமுறும்படி யோசித்துச் சந்தேகப்பட்டு வருந்தும் நிலையில். எண்ணுடை மகன்—கவலை தோய்ந்தவனாகிய மகன்.

260. அடங்கிய—அடங்கியுள்ள; செறிந்துள்ள. படம் குறை அரவம்—படம் ஒடுங்கிய பாம்பு.

261. இது முதல் நான்கு செய்யுட்கள் இந்திரசித்து கூறிய விடை.

மாயம்—மாயச் செயல். துடைக்க—அழிக்க. சுற்றி—வளைத்துக்கொண்டு. நூறி—அழித்ததனால். எழுந்து வீங்கி—கிளர்ச்சியோடு எழுந்து. ஆள்வினை ஆற்றல்—பராக்கிரமத்தோடு கூடிய ஆற்றல். தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றும்—மும் மூர்த்திகளது தெய்வப்படைகளையும்.

262 நிலஞ்செய்து விசும்புஞ் செய்து
நெடியமால் படைநின் றானை
வலஞ்செய்து போயிற் றென்றால்
மற்றினி வலிய துண்டே
குலஞ்செய்த பாவத் தாலே
கொடும்பகை தேடிக் கொண்டோம்
சலஞ்செயின் உலகம் மூன்றும்
இலக்குவன் முடிக்கும் என்றான். 4

263 முட்டிய செருவின் முன்னம்
முதலவன் படையை என்மேல்
விட்டிலன் உலகை அஞ்சி
ஆதலால் வென்று மீண்டேன்
கிட்டிய போதுங் காத்தான்
இன்னமுங் கிளர வல்லான்
சுட்டிய வலியி னாலே
கோறலைத் துணிந்து நின்றான். 5

264 ஆதலால் அஞ்சி னேனென்
றருளலை ஆசை தானச்
சீதைபால் விடுதி யாயின்
அனையவர் சீற்றந் தீர்வர்

---

262. நில உலகத்தையும் வானுலகத்தையும் உண்டாக்கி, நீண்டவனாகிய திருமால் படை. நின்றானை—எதிரம்பு தொடுக்காமல் வாளா நின்ற இலக்குவனை. குலம் செய்த பாவம்—சூர்ப்பநகை முதலாக அரக்கர் குலத்தினர் செய்த பாவங்களினாலே. சலம்—கோபம்.

263. முட்டிய செருவின்—அவனை நெருங்கிச் செய்த போரில். முதல்வன் படை—பிரமன் படை. உலகை அஞ்சி—உலகம் அதனால் அழியும் என்று அஞ்சி. கிட்டியபோதும்—யான் விட்ட அப்படை அவனை அணுகிய பொழுதும். காத்தான்—தான் எதிராகவிட்ட அப்பிரமன் படை உலகை அழிக்காமற் காத்தான். கிளரவல்லான்—உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு போர்செய்ய வல்லான். சுட்டிய வலியினாலே—யாவரும் புகழ்ந்து சுட்டிய வலிமையினாலே; கொல்லுதலைத் துணிந்து நின்றான்: அதுவும் தெய்வப்படைகளா லன்று.

264. அஞ்சினேனென்றருளலை—அஞ்சினேன் என்று நினைந்தருளாதே. உலகெல்லாம் கலக்கி வென்றவன் முன்பு ஒருபொழுதும் சொல்லியறியாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

போதலும் புரிவர் செய்த
தீமையும் பொறுப்பர் உன்மேற்
காதலால் உரைத்தேன் என்றான்
உலகெலாங் கலக்கி வென்றான். 6

265 இயம்பலும் இலங்கை வேந்தன்
எயிற்றிள நிலவு தோன்றப்
புயங்களுங் குலுங்க நக்குப்
போர்க்கினி ஒழிதி போலாம்
மயங்கினை மனிதன் தன்னை
அஞ்சலை வருந்தல் ஐய
சயங்கொடு தருவன் இன்றே
மனிதரைத் தனுவொன் றாலே. 7

266 முன்னையோர் இறந்தோ ரெல்லாம்
இப்பகை முடிப்பர் என்றும்
பின்னையோர் நின்றோ ரெல்லாம்
வென்றவர் பெயர்வர் என்றும்
உன்னை நீ அவரை வென்று
தருதியென் றுணர்ந்து மன்றால்
என்னையே நோக்கி யானிந்
நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன். 8

267 பேதைமை யுரைத்தாய் பிள்ளாய்
உலகெல்லாம் பெயரப் பேராக்
காதையென் புகழி னோடு
நிலைபெற அமரர் காண

---

265. இது முதல் ஆறு செய்யுட்கள் இராவணன் கூற்று.

போர்க்கு இனி ஒழிதி போலாம்—இனிப் போர் செய்யா தொழிவாய் போலும். அற்ப வலிமையுள்ள மனிதனைக் கண்டு நீயும் அறிவு மயங்கி விட்டாய். அஞ்சலை—அம் மனிதரால் நமக்கு ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சாதே. வருந்தல்—நீ இன்னும் போர்செய்தலையிட்டு வருத்தங் கொள்ளாதே. நான் வெற்றியைக் கொண்டு தருவேன்; அதுவும் இன்றிரவே தருவேன்; நீ மயங்கிய மனிதரை வென்று; அதுவும் வில் ஒன்றினாலே.

266. வென்று அவர் பெயர்வரென்றும்—அவரை வென்று மீள்வரென்றும். உன்னை—உன்னைக் குறித்து. உணர்ந்து மன்று—நினைத்தன்று. என்னையே நோக்கி—என் வலிமையையே நம்பி.

மீதெழு மொக்கு ளன்ன
யாக்கையை விடுவ தல்லால்
சீதையை விடுவ துண்டோ
இருபது திண்டோ ளுண்டாய். 9

268 வென்றிலன் என்ற போதும்
வேதமுள் ளளவு மியானும்
நின்றுள னன்றோ மற்றவ்
விராமன்பேர் நிற்கு மாகின்
பொன்றுதல் ஒருகா லத்துத்
தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளர் நாளை மாள்வர்
புகழுக்கும் இறுதி யுண்டோ. 10

269 விட்டனன் சீதை தன்னை
யென்றலும் விண்ணோர் நண்ணிக்
கட்டுவ தல்லால் என்னை
யானெனக் கருது வாரோ
பட்டனன் என்ற போதும்
எளிமையிற் படுகி லேன்யான்
எட்டினோ டிரண்டு மான
திசைகளை எறிந்து வென்றேன். 11

---

267. பேதைமையின் பாற்பட்டதைச் சொன்னாய்; நீ அனுபவமில்லாத சிறுவனாதலாலே. உலகம் அழியினும் அழியாத இராம காதை என்னுடைய புகழுடனே நிலை பெறும்படி. மீதெழு மொக்குள் அன்ன யாக்கை—நீர் மட்டத்திற்கு மேலே தோன்றி அக்கணமே அழிகின்ற குமிழி போன்ற உடலை.

268. வெற்றியில்லாவிடினும் இராமன் பேர் நிற்குமாயின் வேத முள்ள ளவும் யானும் நின்றுளன் அன்றோ? பொன்றுதல்—இறத்தல். பொதுமைத்து அன்றோ — எல்லா உயிர்களுக்கும் நிகழ்வதன்றோ? இறுதி — எல்லை; அழிவு.

269. என்னை யான் எனக் கருதுவாரோ—என்னை மதிப்பார்களோ? என்னைக்கண்டு முன்போல் அஞ்சுவார்களோ? பட்டனன் என்ற போதும்—இறந்தேன் என்ற பொழுதும். எளிமையின்—எளியாரைப் போல. திசைகளை —திசையிலுள்ள வீரர்களை.

270 சொல்லியென் பலவும் நீநின்
இருக்கையைத் தொடர்ந்து தோளிற்
புல்லிய பகழி வாங்கிப்
போர்த்தொழிற் சிரமம் போக்கி
எல்லியுங் கழித்தி என்னு
எழுந்தனன் எழுந்து பேழ்வாய்
வல்லியம் முனிந்தா லன்னுன்
வருகதேர் விரைவின் என்றுன். 12

271 எழுந்தனன் தன்னை நோக்கி
இணையடி இறைஞ்சி எந்தாய்
ஒழிந்தருள் சீற்றம் சொன்ன
உறுதியைப் பொறுத்தி யானே
கழிந்தனன் என்ற பின்னர்
நல்லவாக் காண்டி என்னு
மொழிந்தனன் தெய்வத் தேர்மேல்
ஏறினன் முடிய லுற்றுன். 13

272 படைக்கல விஞ்சை மற்றும்
படைத்தன பலவுந் தன்பால்
அடைக்கலம் என்ன ஈசன்
அளித்தன தேர்மே லாக்கி

---

270. பலவுஞ் சொல்லி என்ன பயன்? இருக்கையைத் தொடர்ந்து—இருப்பிடத்தை யடைந்து. புல்லிய—மேற்பரப்பிலே படிந்துள்ள. பகழி வாங்கி—அம்புகளை எடுத்து. சிரமம்—களைப்பு. எல்லியுங் கழித்தி—இராக் காலத்தையுங் கழிப்பாய். பேழ் வாய் வல்லியம்—பிளந்த வாயை யுடைய புலி.

271. எழுந்தனன் தன்னை—முனிவோடு எழுந்த இராவணனை. உறுதி—உறுதி மொழி. யானே கழிந்தனன் என்ற பின் நல்லவாக் காண்டி—யான் இறந்த பிறகாவது யான் கூறியன நல்லன வென்பதை அறிவாய்; அப்பொழு தாவது சீதையை விட்டு உயிர் தப்புதி என்பது குறிப்பு. முடியலுற்றுன்—விதி பிடர்பிடித்து உந்துதலை யுணர்ந்து இறுதி நிச்சய மென்பதை உணர்ந்த வன்.

272. விஞ்சை—வித்தை. மற்றும் படைத்தன பலவும்—வேறு தான் அமைத்து வைத்தனவும். தன்பால் ஈசன் அடைக்கல மென்ன அளித்தன—ஆபத்தில் உதவற் பாலன வென்று ஈசன் அருளின. தேர்மேல் ஆக்கி—தேர் மேல் வைத்துக்கொண்டு. கொடைத் தொழில் வேட்டோர்—கொடையை விரும்பியவர்கள். கொடியோன்—இராவணன். கடைக்கணுல் நோக்கி நோக்கி—அவன் பேச்சின் கொடுமையை நினைந்து, கொடியனுயினும் தந்தையன்பு

கொடைத்தொழில் வேட்டோர்க் கெல்லாங்
கொடுத்தனன் கொடியோன் தன்னைக்
கடைக்கணால் நோக்கி நோக்கி
இருகணீர் சொரிய லுற்றான். 14

273 இலங்கையில் நிருதர் எல்லாம்
அழிந்தனர் விரைவின் எய்தி
விலங்கலந் தோள நின்னைப்
பிரிகலம் விளிதும் என்ன
வலங்கொடு தொடர்ந்தார் தம்மை
மன்னனைக் காமின் யாதுங்
கலங்கலிர் இன்றே சென்று
மனிதரைக் கடப்பல் என்றான். 15

274 வணங்குவார் வாழ்த்து வார்தன்
வடிவினை நோக்கித் தம்வாய்
உணங்குவார் உயிர்ப்பார் உள்ளம்
உருகுவார் வெருவ லுற்ற

விடாமையின் தான் இறப்பது நிச்சயமென்று கருதியமையால் அவனைக் கடைக் கண்ணாற் காணுந்தோறும். இருகண் நீர் சொரியலுற்றான் — தானிறந்தபின் அவனுக்கு வர நின்ற இறுதியை உன்னிக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

273. அரக்கர் பட்ட துன்பம் இதிற் கூறப்படுகின்றது. அழிந்தனர்—மனமழிந்தனராகி. விலங்கல் அம் தோள—மலைபோன்ற அழகிய தோளை யுடையவனே! நின்னைப்பிரிகலம்—உன்னைப் பிரிய மாட்டோம்; பிரிந்தால் இறந்துபடுவோம். வலங்கொடு தொடர்ந்தார் தம்மை—வற்புறுத்தித் தாமும் உடன் சென்று மடிவோம் என்று தொடர்ந்து வந்தவர்களை. காமின்—காத்திடுமின். யாதும் கலங்கலிர்—சிறிதும் மனங்கலங்காதிருங்கள். கடப்பல்—வெல்லுவேன்.

274. அரக்கியர் பட்ட துன்பம் இதிற் கூறப்படுகின்றது. தன் வடிவினைநோக்கி, தம்வாய் உணங்குவார்—தோளிற் புல்லிய அம்புடன் கொடியோனை நோக்கிக் கண்கள் நீர் சொரிய நின்ற தன் தோற்றத்தைக் கண்டு வாய் உலர்ந்தவராகி. வெருவலுற்ற கணங் குழை மகளிர்—உயிரோடு மீண்டு வாரான் என்று அஞ்சிய திரண்ட காதணிகளையுடைய அரக்கியர். ஈண்டி—

கணங்குழை மகளிர் ஈண்டி
இரைத்தவர் கடைக்கண் என்னும்
அணங்குடை நெடுவேல் பாயும்
அமர்கடந் தரிதிற் போனான். 16

நெருங்கி. இரைத்தவர்—கதறுபவர். அணங்குடை நெடுவேல் பாயும்-வருத்துந் தன்மையுள்ள நீண்டதாகிய வேல் பாய்கின்ற. அமர்—போர்க்களம்.

---

67. இந்திரசித்து சென்ற தேர் போர்க்களம் அடைந்தது.

இந்திரசித்து திடீரென மறைதலும் விண்ணிடைக் கரந்தவன் என்ன மாயம் விளைக்கப் போகின்றானோ என்று யாவரும் ஐயுற, இலக்குவன் வில்லைக் கையிலெடுத்த நிலையில் ஆகாயத்தை நோக்கிய வண்ணமிருந்தான். ஒன்றுங் காணாமையாலே விபீடணனை நோக்கி, 'அத்தீயோன் போயினனாதல் வேண்டும்' என்று சொல்லும் அளவையில் ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேரின் பேரரவங் கேட்டான். அந்த இந்திரசித்தின் ஒப்பற்ற இரதம் பேரொலியுடன் போர்க்களம் வந்துற்ற பண்பை விரிப்பன இப்பாடல்கள்.

ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேர்ச் செலவின் நிமிர்ந்த ஒலி பாட்டில் ஓசையில் செறித்துக் காட்டப்பட்டுளது. உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருகிய நிலையில் கடைசியாக ஒரு முறை தீவிரமாக முயன்று பார்ப்போம் என்று பேராவேசங்கொண்டு சென்றவனுடைய துள்ளிய உணர்ச்சி தேர்ச் செலவின் கடுமையில் தெரியக் காணப்படுகின்றது. சொற்கள், கருத்துக்கள்—இவற்றின் வரிசைக்கிரமமும் போர்க்களத்தில் நிற்பவர் கேட்டும் கண்டும் உணரும் வரிசையிலமைவுற்றுள்ளன. இந்திரசித்தின் செயலை ஓர்ந்தபடி வழிநோக்கிய வானர வீரர் ஆதியோர் காதில் ஆவாரம் நிறைந்த பேரொலி எப்படி. விழுந்திருக்குமோ, அதனை நேர்பட்ட முடுகியல் பாட்டின் ஓசையில் அமைந்து நிற்றலைக் காணலாம்.

[தெ. ப:—இந்திரசித்து வதைப்படலம்: 18, 19.]

275 குன்றிடை நெறிதர வடவரையின்
குவடுருள் குவதென முடுகுதொறும்
பொன்றிணி கொடியின திடியுருமின்
அதிர்குரன் முரல்வது புனைமணியின்
மின்றிரள் சுடரது கடல்பருகும்
வடவனல் வெளியுற வருவதெனச்
சென்றது திசைதிசை உலகிரியத்
திரிபுவ னமுமுறு தனியிரதம். 1

276 கடன்மறு கிடவுல குலையநெடுங்
கரியிரி தரவெதிர் கவிகுலமும்
குடர்மறு கிடமலை குலையநிலங்
குழியொடு கிழிபட வழிபடரும்

---

275. குன்று இடை நெறிதர—திரிகூட மென்னும் மலையினிடங்கள் நெரியும்படியாக; வீடணனோடு அரக்கன் மகன் செயலைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த இலக்குவன் ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேரின் பேரரவங் கேட்டான்; அப்படிக் கேட்டவன் காதில் முதலில் விழுந்தது ஆயிரம் சில்லுகளால் நகரத் தொடங்கிய பொழுது மலையிடங்கள் நெரிபடுவது போன்ற ஒலி. வட வரையின் குவடு உருள்குவது என முடுகு தொறும்—(அத்திண்ணிய தேர் ஓடத் தொடங்கி வரும்பொழுது) மேரு மலையின் குன்றங்கள் உருண்டு வருவது போன்ற ஓசையுடன் விரைந்து வருந்தோறும்; சற்று நெருங்கிவரும் நிலையில் ஒலி நின்றவர் காதில் விழுந்தபடி இது. பொன் திணி கொடியினது—பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தடியிலே கட்டப்பட்ட கொடியினை யுடையது; இன்னும் நெருங்கி வர, கொடியிலியல்பு தோன்றியது. இடி உருமின் அதிர் குரல் முரல்வது—இடியின் குரல் போன்று அதிர்கின்ற பேரொலியுடையது; இன்னும் சிறிது சமீபமாக வர, குவடு உருள்வது போன்ற ஒலி இடிபோல அதிர்ந்து காட்டிற்று. புனைமணியின் மின் திரள் சுடரது—அலங்கரித்த இரத்தினங்களின் மின்னல் திரண்டாற் போன்ற ஒளியினையுடையது; தேர் கட்புலனுகும் அளவிற்கு நெருங்க, இரவில் முதன் முதலாகத் தோன்றியபடி. கடல் பருகும் வடவனல் வெளியுற வருவ தெனச் சென்றது—கடலைப் பருக முற்பட்ட வடவைத்தீ வெளிப்பட்டு வருவதெனச் சென்றது; தேர் இன்னும் அணுகுதலும் மின்திரள் போன்ற ஒளி வடவனல் போல் வளர்ந்து காட்டிற்று. திசை திசை உலகு இரிய—இப்படி வடவைபோன்று பேரொளி வீசியமையால் திசைகள் தோறும் உலகு நிலை கெட்டோடும்படியாகச் (சென்றது.) எது எனின்? திரிபுவனமும் உறு தனி இரதம்—மூவுலங்களிலும் செல்லும் வலிமையுள்ள ஒப்பிலா இரதம். கொடியினது ....முரல்வது......... சுடரது......... ஆகிய திரிபுவனமும் உறு தனி யிரதம்......... நெரிதர......... உருள்குவதென முடுகு தொறும், வடவனல் வெளியுற வருவதென,......... உலகு இரியச் சென்றது.

இடமறு கியபொடி முடுகிடவும்
இருளுள தெனவெழும் இகலரவின்
படமறு கிடவெதிர் விரவியதவ்
இருள்பக லுறவரு பகையிரதம். 2

276. கடல் மறுகிட—கடல் கலங்கவும்; உலகு வருந்தவும்; பெரிய எண் திசை யானைகளும் நிலை கெட்டு ஓடவும்; எதிரே நின்ற வானரக்கூட்டமும் குடல் கலங்கவும்; எண் திசையிலுள்ள மலைகள் நடுங்கவும்; நிலம் குழிந்த குழியோடு கீண்டு போகவும்; வழிபடரும் இடம் மறுகிய பொடி முடுகிடவும்—வழிச் செல்லும் இடங்களில் துகளான புழுதி வானில் முடுகி எழவும்; இருள் உளது என எழும் இகல் அரவின் படம் மறுகிட—இருள் உளது, ஆதலால் வெளியே புறப்படுவோ மென்று வெளிப்பட்ட பகைமையையுடைய பாம்பின் படம் கலங்கி விழும்படியாகவும்; அவ் இருள் பகலுற வரு பகை இரதம் எதிர் விரவியது—அந்தக் கங்குலும் பகல்பட வந்த பகைவனுடைய இரதம் எதிரே வந்து பொருந்திற்று. போர்க்களத்தை அணுகிய காட்சி இதிற் கூறப்பட்டது. சற்றுமுன் வடவைக் கனல் போன்ற ஒளி, இரதம் விரவலும், பகற் காலம் போல் ஒளி எங்கும் நிறைந்ததாயிற்று.

---

68. இராவணன் உயிரிழத்தல்.

அறுக்க அறுக்க மீண்டும் மீண்டும் இராவணன் தலைகள் முளைக்க, ஈற்றில் இராமபிரான் நான்முகன் படையைவிட்டு அவனை முடித்தான். அங்ஙனம் இராவணன் எய்திய முடிவு இச் செய்யுள்களிற் கூறப்படுகின்றது.

இராமாயணக் கதையின் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகிய இராவண வதம் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுளது. அப்பகுதியின் ஈற்றில் அமைந்த, அவன் உயிரிழந்த சீரினைப்பற்றிக் கூறும் இக்கவிகள். ‘பட்டனன் என்ற போதும் எளிமையிற் படுகிலேன் யான்’ என்று அரக்கர் வேந்தன் தன் மகனிடங் கூறியது போலவே யாவருடைய மதிப்பையும் கவர்ந்தவனாகவே போர்க்களத்தில் வீரப்போர் புரிந்து உயிர் துறந்தான். மூவுலகினும் பெரியதொரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கும், நெடுநாள் எதிர் பார்க்கப்பட்ட இச் செய்தியை அதன் சீர்மைக்கேற்ற பண்பில் ஓசையின் பண்பும் ஏற்ற பெற்றி அமையக் கூறுகின்றார். இச்செய்யுள்களில் இராவணனது பெருமை, இராமபிரானது வலிமை, இவ்விரண்டின்

சேர்க்கையினால் வந்த பொலிவு—இவைகள் தெற்றெனப் புலப் படும்படி, விழுமிய ஓசையுடன், பொருளமைதி விளங்க, அப் பொருள் குறித்தமர்ந்த நாமச் சொற்களாற் கூறப்படுகின்றன. முக்கோடி வாழ் நாளும், பெருந்தவமும், வென்றி வரமும், தோளுரமும், மலைபோன்ற உடலும் ஆகிய எல்லாவற்றையுந் தின்று, மார்பிலே புகுந்து உடல் முழுதும் தடவி ஓடி, உயிர் பருகி, பெருகிய உதிரக் கடலிலே தலைகீழாக இராவணனைத் தள்ளிற்று இராமனம்பு. மலை போன்ற உடலமும் தேரினின்றுந் தலைகீழாக விழுவதற்கிடையில், அத் தெய்வப் பகழி, பாற் கடலில் தூய நீராடி, வானவர் ஆசிபெற்று, இராவணன் குருதிக் கடலின் திரைமேற் பறந்து சென்று, இராமபிரான் கணைப் புட்டிலை யடைந்தது. வஞ்சனை, சினம் முதலிய தீக்குணங்க ளெல்லாம் அடங்கிய இராவணன் முகங்களும் மும்மடங்கு பொலிந்து விளங்கின.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப் படலம்: 198–201.]

277 முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய
பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்னாள்
எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்
எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத்
திக்கோடும் உலகனைத்துஞ் செருக்கடந்த
புயவலியுந் தின்று மார்பிற்
புக்கோடி உயிர்பருகிப் புறம்போயிற்று
இராகவன்தன் புனித வாளி. 1

278 ஆர்க்கின்ற வானவரும் அந்தணரும்
முனிவர்களும் ஆசி கூறித்
தூர்க்கின்ற மலர்மாரி தொடரப்போய்ப்
பாற்கடலில் தூய்நீ ராடித்

---

277. முதல்வன்—பிரமன். எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்—தேவர் களில் எந்த வரிசையைச் சேர்ந்த எத்தகைய ஆற்றல் படைத்தவராலும் வெல்லப்படாய். செருக்கடந்த—போரிலே வென்ற. புக்கு ஓடி—மார்பிலே புகுந்து பின்பு உடல் முழுவதும் தடவுவது போன்று உயிரிருக்குமிடம் நாடிச் சென்று. உயிர் பருகி—மறுபடி தலையும் கையும் முளையாதபடி உயிரை எஞ்சா மல் உறிஞ்சி. புறம் போயிற்று—அப்புறம் கழன்று போயிற்று. புனித் வாளி—தூய்மையான அம்பு.

தேர்க்குன்ற இராவணன்தன் செழுங்குருதிப்
பெரும்பரவைத் திரைமேற் சென்று
கார்க்குன்றம் அனையான்தன் கடுங்கணைப்புட்
டிலின்நடுவட் கரந்த தம்மா. 2

279 கார்நின்ற மழைநின்றும் உருமுதிர்வ
எனத்திணிதோட் காட்டி னின்றும்
தார்நின்ற மலைநின்றும் பணிக்குலமும்
மணிக்குலமுந் தகர்ந்து சிந்தப்
போர்நின்ற விழிநின்றும் பொறிநின்று
புகையோடுங் குருதி பொங்கத்
தேர்நின்று நெடுநிலத்துச் சிரமுங்கீழ்ப்
படவிழுந்தான் சிகரம் போல்வான். 3

280 வெம்மடங்கல் வெகுண்டனைய சினமடங்க
மனமடங்க வினையம் வீயத்
தெம்மடங்கப் பொருதடக்கைச் செயலடங்க
மயலடங்க ஆற்றல் தேயத்

---

278. தூர்க்கின்ற—பூமி தூர்ந்து போகும்படி அளவில்லாமற் பெய்கின்ற. தொடரப் போய்—அம்புபோன விடமெல்லாம் மலர்மாரி தூவினர்கள். தூய் நீராடி—மார்பிற் புக்கு உடல் முழுவதும் உலாவிய மாசு தீரத் தூய நீரிலே படிந்து. தேர்க்குன்றம்—குன்றம் போன்ற தேர். செழுங்குருதித் திரை—அம்பு மீண்டு வருவதற்கிடையிலே இராவணன் உடலினின்றும் வெளிப்பட்ட உதிரம் கடல்போற் பெருகி அலையும் எழலாயிற்று. திரைமேல் சென்று—அலைகளுக்கு மேலாகச் சென்று. நடுவண் கரந்தது.

279. கார் நின்ற மழை—கரிய நிறமுள்ள மேகம். உரும்—இடி. திணி தோள் காடு—திணிந்த தோளாகிய காடு; தோள்களின் தொகுதி. தார்நின்ற மலை—மார்பு. பணிக் குலம்—ஆபரணங்களின் தொகுதி. மணிக்குலம்—இரத்தினங்களின் கூட்டம். தகர்ந்து—உடைந்து. மழையினின்றும் இடியுதிர்வது போலத் தேரினின்றும் மார்பினின்றும் ஆபரணங்களும் மணிகளும் தகர்ந்து உதிர. போரிலே நின்ற கோபக் கனல் நிலைபெற்ற விழியினின்றும் வெளிப்பட்ட தீப் பொறியின் புகையோடு உதிரமும் பொங்க, சிரமும் கீழ்ப்படும்படி விழுந்தான்.

280. வெம் மடங்கல் வெகுண்டனைய சினம்—வெம்மையாகிய ஆண் சிங்கம் வெகுண்டா லொத்த சினம். அடங்க—அடங்கவும்; இராவணனோடு உடன்பிறந்த பண்புகள் எல்லாவற்றுள்ளுந் தலையெடுத்து நின்ற கடுஞ்சினம் தானே அடங்கவும்; மனம் அடங்க—அச்சினத்திற்கு நிலைக்களனாகிய மனம்

தம்மடங்கு முனிவரையும் தலையடங்க
நிலையடங்கச் சாய்த்த நாளின்
மும்மடங்கு பொலிந்தனஅம் முறைதுறந்தான்
உயிர்துறந்த முகங்க ளம்மா. 4

செயலற்றொழியவும். வினையம் வீய—சினத்திற் கடுத்தபடி நின்ற வஞ்சனை அழியவும். தெவ் மடங்க—பகைவர் மறுபடி தலைநிமிராமல் ஒடுங்கும்படி. மயல்—காம மயக்கம். தம் அடங்கு முனிவர்—தமக்குள்ளே அடங்கிய முனிவர். மும்மடங்கு பொலிந்தன—வினையம் வீந்தமையாலும், மயல் முதலிய அடங்கிய படியாலும், இராமபிரான் புனித வாளியினால் உயிர் துறந்தமையாலும் மும் மடங்கு பொலிந்தன.

69. விபீடணன் புலம்பல்.

இராவணன் பூமியில் விழுந்த பின், இராமபிரான் தன் தேரினைப் பூதலத்திலாக்கும்படி கட்டளையிட்டு, ஒருவருக்கும் புறங்கொடா வீரன் பொருது வீழ்ந்த சீரினையே மனமுவப்பக் கண்டான். கண்டவன் அவன் முதுகிலிருந்த தழும்பினை நோக்கித் தான் பெற்ற வெற்றிக்கு வெள்க, விபீடணன் ‘அது புறங்கொடுத்ததனால் வந்ததன்று; திசை யானைகள்—அழுத்திய மருப்புகள் யமனுடைய வயிரவாளி விசையினாலும் அனுமன் குத்தின் கடுமையினாலும் முதுகு வழியாகக் கழன்றன’ என்று விளக்க, இராகவனும் நாணம் நீங்கினான். பின்பு அப்பிரான் விபீடணனை நோக்கி ‘வீடணா! தக்கதன்றால்: என்னதோ இறந் துளான்மேல் வயிர்த்தல் நீ? இவனுக்கு உரிய கடன்கள் ஆற்றுதி’ என்று கூறினன். அவனும் இராமபிரான் கட்டளைப்படி இரா வணன் செய்த கொடுமைகளைப் பொறுத்தலே தக்கது என்று, அவன் உடலின்மேல் விழுந்து புலம்பினான். அப்படி அவன் புலம்பியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

தமயன்மேல் விழுந்த விபீடணனுக்கு தன் அறிவினால் முன்பு துறந்த ஆவலும், துயரமும் பழையபடி தலையெடுப்ப, உடன்பிறப் பென்னும் பாசத்தினால், பலவாறு அரற்றலுற்றான். தன்னுடைய எதிரதாக் காக்கும் அறிவினால் உறுவதை உணர்ந்து பல்லாற்றானும் தன் தமயனைப் பாதுகாக்க முயன்று ஈற்றிற் கைவிட்டுச் சென்றவனாதலால், அவனுக்கு எல்லா நலங்களு

மிருந்தும் சீதாபிராட்டியின் மேல் வைத்த காதலாலும், சூர்ப்ப நகையின் சூழ்ச்சியினாலும், தன் அறிவுரையைப் புறக்கணித்து, கும்பகன்னன் ஆதியோர் பட்ட பின்னராவது இராமபிரானோடு நட்புக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தையும் இழந்து, மண்மேல் விழுந்து கிடந்த நிலைமைக்குப் பெரிதும் இரங்கினான். இனியாவது அவன் நற்கதியடைய வேண்டுமே என்று அவாவினான். ஓசையும் பொருளும் வரவர நிமிர்ந்து செல்லும் இச்செய்யுள்கள் வரவரப் பெருகுகின்ற துன்பத்தை அனுபவித்த வீடணன் மனநிலையைத் தெரித்துக் காட்டுவன.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப் படலம்: 220–226.]

281 உண்ணாதே உயிருண்ணா தொருநஞ்சு
சனகியெனும் பெருநஞ் சுன்னைக்
கண்ணாலே நோக்கவுமே போக்கியதே
உயிர்நீயுங் களப்பட் டாயே
எண்ணாதேன் எண்ணியசொல் இன்றினித்தான்
எண்ணுதியோ எண்ணி லாற்றல்
அண்ணாவோ அண்ணாவோ அசுரர்தம்
பிரளயமே அமரர் கூற்றே. 1

282 ஓராசை ஒருவன்தன் உயிராசைக்
குலமகள்மேல் உற்ற காதல்
தீராசை பழியென்றேன் எனைமுனிந்த
முனிவாறித் தேறி னாயோ
போராசைப் பட்டெழுந்த குலமுற்றும்
பொன்றவுந்தான் பொங்கி நின்ற
பேராசை பெயர்ந்ததே பெயர்ந்தாசைக்
கரிஇரியப் புருவம் பேர்த்தாய். 2

---

281. ஒரு நஞ்சு உண்ணாது உயிருண்ணாது—எந்த ஒரு நஞ்சும் நாம் உட்கொள்ளாமலிருக்க உயிரைப் போக்காது. நோக்கவே உயிர் போக்கியதே—பார்த்த அளவிலேயே உயிரைப் போக்கிவிட்டதே. நீயும் போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்தனையே. அசுரருக்குப் பிரளயம் போல அழிவு செய்பவனே!

282. போரிலே விருப்பங் கொண்டு எழுந்த அரக்கர் குலம். பொங்கி நின்ற பேராசை—மேன்மேற் கிளர்ந்து நின்ற பேராசை. ஆசைக்கரி—திசை யானைகள். இரிய—நிலை கெட்டு ஓட. புருவம் பேர்த்தாய்—கோபத்தினாற் புருவத்தை நெரித்தவனே!

283 அன்றெரியின் விழுவேத வதிஇவள்காண்
உலகுக்கோர் அன்னை என்று
குன்றனைய நெடுந்தோளாய் கூறினேன்
அதுமனத்துட் கொள்ளா தேயோ
உன்றனது குலமடங்க உருத்தமரிற்
படக்கண்டும் உறவா காதே
பொன்றினையே இராகவனுர் புயவலியின்
றறிந்துதான் போகின் ருயே 3

284 மன்றன்மா மலரோனும் வடிமழுவாட்
படையோனும் வரங்கள் ஈந்த
ஒன்றலா தனவுடைய முடியோடும்
பொடியாகி உதிர்ந்து போன
அன்றுதான் உணர்ந்திலையே யானும்
அவன்நாட்டை அணுகி நின்ற
இன்றுதான் உணர்ந்தனையே இராமனுர்
யாவருக்கும் இறைவ னுதல். 4

285 வீரநா டுற்ருயோ விரிஞ்சனும்
யாவருக்கு மேலாம் முன்பன்
பேரன்நா டுற்ருயோ பிறைசூடும்
பிஞ்ஞகன்தன் புரம்பெற் ருயோ
ஆரணு உன்னுயிரை அஞ்சாதே
கொண்டகன்ருர் அதெலாம் நிற்க
மாரனுர் வலியாட்டந் தவிர்ந்தாரே
குளிர்ந்தானே மதியம் என்பான். 5

---

283. உருத்து—கோபித்து. உறவாகாது—இராமனேடு நட்புக் கொள்ளாது.

284. மன்றல்—வாசனை. வடி மழுவாள் படையோன்—சிவபிரான். அன்று—பிராட்டியைக் கொணர்ந்த அன்று. அவன் நாடு—சுவர்க்கம்.

285. முன்பன்—பேரன்; குலத்திற்கு முதல்வனுகிய பிரமன். பேரன்—பாட்டன். ஆர் அணு—ஆர் அண்ணு. வலியாட்டம்—வலிமையோடு உன்னை ஆட்டிவைத்த ஆட்டம்.

286 கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்றுயென்
பதுகருதிக் கொடுமை சூழ்ந்து
பல்லாலே இதழதுக்குங் கொடும்பாவி
நெடும்பாரப் பழிதீர்ந் தாளே
நல்லாரும் தீயாரும் நரகத்தார்
துறக்கத்தார் நம்பி நம்மோடு
எல்லாரும் பகைஞரே யார்முகத்தே
விழிக்கின்றாய் எளியை யானாய். 6

287 போர்மகளைக் கலைமகளைப் புகழ்மகளைத்
தழுவியகை பொறாமை கூரச்
சீர்மகளைத் திருமகளைத் தேவர்க்குந்
தெரிவரிய தெய்வக் கற்பின்
பேர்மகளைத் தழுவுவான் உயிர்கொடுத்துப்
பழிகொண்ட பித்தா பின்னைப்
பார்மகளைத் தழுவினையே திசையானை
மருப்பிறுத்த பணைத்த மார்பால். 7

---

286. கொல்லாத—கொல்லத் தகாத. மைத்துனன்—சூர்ப்பநகையின் கணவன். கொடுமை சூழ்ந்து—கொடுமையைச் செய்யவேண்டு மென்று சூழ்ச்சி செய்து. பல்லாலே இதழ் அதுக்கும் கொடும்பாவி—உன்மீது காலம் பல சென்றும் தீராத கோபங் கொண்ட பாவியாகிய சூர்ப்பநகை. நெடும் பாரப் பழி தீர்ந்தாளே—நீண்ட நாள் தன் மனத்திலே பாரமாயிருந்த பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டாளே.

287. போர் மகள்—வீரலக்குமி. மருப்பு இறுத்த-கொம்புகளை முறித்த. பணைத்த மார்பால்—பருத்த மார்பினாலே.

---

70. மண்டோதரி புலம்பல்

இராவணன் மீது விழுந்து புலம்பிய விபீடணனைச் சாம்பவன் தேற்றினான். இராவணன் இறந்ததைக் கேட்ட மயன் மகள் மண்டோதரி பல மாதருடன் போர்க்களங் குறுகினாள். உடன் வந்த மாதர்கள் பலவாறு புலம்ப, அவள் தன் கணவன் மீது விழுந்து புலம்பி உயிர் நீங்கினாள். அங்ஙனம் அவள் புலம்பி உயிர் நீத்ததை இப்பாடல்கள் கூறும்.

கற்பில் மேம்பட்ட மண்டோதரியின் துயரம் எல்லை கடந்தது. விபீடணன் துயரம் போன்று நிச்சயம் நேரும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதன்று. அவள் உற்றது இழப்பிடும்பை யாவற்றுள்ளும் மிக்கதாகிய விதவையிடும்பை. மேலும் கணவனுக்கு முன்னமே சுமங்கலியாகவே தான் இறக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து நின்றவள். இந்திரசித்து இறந்த பொழுது, 'சீதை யென்னும் அமிழ்தினாற் செய்த நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளை இத்தகையனன்றோ?' என்று ஆற்றாமை மீதூரப் புலம்பினளாயினும், தன் மனத்துள்ளே மும்மூர்த்திகளுக்கும் வலியவனான இராவணனுக்கு இறுதி என்றும் வாராதென்னும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். கடல் மதில்களாகிய வெளி அரண்களைப் பகைவர் கடந்து வந்தனராயினும் அவனது பெருந்தவமாகிய கடலையும் பெற்ற பெரு வரங்களாகிய உள்ளரணையுங் கடத்தல் அரிதென்று உள்ளுள்ளே ஏமாப்புற்றாள். ஆனால் அத்தகைய பாற்கடல் சீதை யென்னும் பிரையினாற் சிதைவுற்றது; இராமனம்பும் வரமாகிய உள்மதிலையும் ஊடுருவி, இராவணன் மார்பிற் புக்கு எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும் இடம் நாடி எங்குந் தடவிற்று. இப்படித் தன் உயிரனைய கொழுநனை இழந்து படாத துயரம்பட்டு, இரங்கி, ஏங்கி, அவன் மார்பில் விழுந்து பெருமூச்சு விட்டாள்; அத்துடன் உயிர்ப்பு நீங்கினாள். இங்ஙனம் அவள் பெருந் துயருழந்து புலம்பி உயிர் நீங்கியதைக் கூறுவன இச்செஞ்சொற் கவிகள்.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப்படலம், 238—243; 246.]

288 அன்னேயோ அன்னேயோ ஆகொடியேற்
கடுத்தவாறு அரக்கர் வேந்தன்
பின்னேயோ இறப்பதுமுன் பிடித்திருந்த
கருத்ததுவும் பிடித்தி லேனோ
முன்னேயோ விழுந்ததுவு முடித்தலையோ
படித்தலைய முகங்காட் டாயோ
என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார்
முடிந்தபரி சிதுவோ பாவம். 1

---

288. ஆ கொடியேற்கு அடுத்தவா—கொடியேனாகிய எனக்கு நிகழ்ந்தது எவ்வளவு பரிதாபகரமானது! யான் இறப்பது கணவன் இறந்த பின்பேயோ? கணவனுக்கு முன்னரே யான் இறக்கவேண்டும் என்ற உறுதியான எண்ணத்தைக் கடைப்பிடித்திலேனோ? முன்னேயோ விழுந்ததுவும் முடித்தலை

289 வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
திருமேனி மேலுங் கீழும்
எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும்
இடம்நாடி இழைத்த வாறோ
கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தற் சானகியை
மனச்சிறையிற் கரந்த காதல்
உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி. 2

290 ஆரம்போர் திருமார்பை அகன்முழைகள்
எனத்திறந்திவ் வுலகுக் கப்பால்
தூரம்போ யினவொருவன் சிலைதுறந்த
சரங்களே போரில் தோற்றும்
வீரம்போய் உரங்குறைந்து வரங்குறைந்து
வீழ்ந்தானே வேறே கெட்டேன்
ஓரம்போ உயிர்பருகிற் றிராவணனை
மானுடனோ ஊற்றம் ஈதோ. 3

291 காந்தையருக் கணியனைய சானகியார்
பேரழகும் அவர்தங் கற்பும்
ஏந்துபுயத் திராவணனோ காதலுமச்
சூர்ப்பநகை இழந்த மூக்கும்
வேந்தர்பிரான் தயரதனோ பணியினல்
வெங்கானில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவுங் கடைமுறையே புரந்தரனோ
பெருந்தவமாய்ப் போயிற் றம்மா. 4

யோ—தேரினின்றும் தலை கீழாகவோ விழுந்தது? (யுத்த: 279.) படித்தலைய முகங்காட்டாயோ—அப்படிச் சிரமுங் கீழ்ப்பட விழுந்த பொழுது பூமியிலே பதிந்துள்ள முகங்களை யான் காணும்படி காட்டாயோ?

289. எள் இருக்கும் இடமும் வெறிதாயிராமல். இழைத்தவாறோ—செய்தபடி என்னே! கள்—தேன். கரந்த காதல்—மறைத்து வைத்திருந்த காதல். தடவியதோ—ஓரிடமும் எஞ்சாமல் தடவிப் பார்த்ததோ?

290. ஆரம்போர் திரு மார்பு—முத்து வடம் போர்த்ததுபோல் அழகு செய்த மார்பு. அகல் முழைகள் என—வாயகன்ற குகைகளைப் போல. உரம்—மனவலிமை. வரம் குறைந்து—வரம் கெட்டு. வேறே வீழ்ந்தானே—வரம் முதலியவற்றினின்றும் வேறுபட்டு வீழ்ந்தானே. ஊற்றம்—வலிமை.

291. காந்தையர்—பெண்கள். ஏந்து புயம்—ஓங்கிய புயம். கடைமுறையே—முடிவில். புரந்தரனோ—இந்திரன். போயிற்று—ஆகிவிட்டது.

292 தேவர்க்குந் திசைக்கரிக்குஞ் சிவனார்க்கும்
அயனார்க்குஞ் செங்கண் மாற்கும்
ஏவர்க்கும் வலியானுக் கென்றுண்டாம்
இறுதியென ஏமாப் புற்றேன்
ஆவற்கண் நீயுழன்ற அருந்தவத்தின்
பெருங்கடற்கும் வரமென் றூன்ற
காவற்கும் வலியானோர் மானுடவன்
உளனென்னக் கருதி னேனே. 5

293 அரைகடையிட் டமைவுற்ற முக்கோடி
ஆயுவும்பே ரறிஞர்க் கேயும்
உரைகடையிட் டளப்பரிய பேராற்றல்
தோளாற்றற் குலப்போ இல்லை
திரைகடையிட் டளப்பரிய வரமென்னும்
பாற்கடலைச் சீதை என்னும்
பிரைகடையிட் டழிப்பதனை அறிந்தேனே
தவப்பயன்நின் பெருமை பார்ப்பேன். 6

வேறு

294 என்ற ழைத்தனள் ஏங்கி எழுந்தவன்
பொன்ற ழைத்த பொருவரு மார்பினைத்
தன்ற ழைக்கைக ளால்தழு வித்தனி
நின்ற ழைத்துயிர்த் தாளுயிர் நீங்கினாள். 7

---

292. ஏவர்க்கும்—எப்பேர்ப்பட்டவருக்கும். ஏமாப்பு—செருக்கு. ஆவல் கண்—ஆவலோடு. உழன்ற அருந்தவத்தின் பெருங் கடற்கும்—வருந்திச் செய்த அரிய தவமாகிய பெரிய கடலுக்கும். வலியான்—கடலையும் வரமாகிய காவலையும் கடக்கும் வலிமை யுடையவன்.

293. அரை கடையிட்டு அமைவுற்ற முக்கோடி ஆயுவும்—மூன்றரைக் கோடி ஆயுளும். அரைக் கோடி வாழ்ந்தவன் மூன்று கோடியை இழந்தான். (யுத்த: 277.) உரை கடையிட்டு—சொல்லாலே இவ்வளவென்று அறுதியிட்டு அளக்க முடியாத பேராற்றலைக் கொண்ட தோள் வலிமை. உலப்பு—அழிவு. அலைகளை இவ்வளவின என அளக்க முடியாத வரமென்னும் பாற்கடலை. பிரை—மோர்ப்பிரை. கடையிட்டு — இறுதிக்காலத்தில். தவப்பயன் நின் பெருமை—தவப்பயனாகிய நின் பெருமையை.

294. பொன் தழைத்த—பொன் அணிகலம் மிக்குள்ள. தழைக்கை—தழை போலுங் கை. உயிர்த்தாள்—பெரு மூச்சு விட்டாள். உயிர் நீங்கினாள்—அம்மூச்சுடன் உயிரும் நீங்கப்பெற்றாள்.

71. சீதாபிராட்டி எரிபுகல்.

அனுமன் மூலம் இராவணன் இறந்துபட்ட செய்தி கேட்டு உவகைக் கடலுள் மூழ்கியிருந்த சீதாபிராட்டியை, இராமபிரான் ஏவலால் விபீடணன் விமானத்தில் ஏற்றி அப்பிரானிருக்குமிடம் அனுப்பினன். தேவர்களும் முனிவர்களும் விஞ்சையரும் பிராட்டியைக் காணும் பொருட்டுத் திரண்டு வந்தனர். அதனால் ஒதுங்குதற்கும் இடமிலதாயிற்று. அந்நிலையில் அரக்கர் ஓச்சுதலாற் பிறந்த கம்பலையைச் செவியுற்ற இராமபிரான், அதன் காரணத்தை முனிவர் கூற அறிந்து, விபீடணனைத் தகாத செய்தியோ என்று கடிந்து கூற, அவன் அலக்கண் எய்தினன். அதற்கிடையில் விமானமும் போர்க்களங் குறுகிற்று. மாருதி தனக்குச் செய்த பேருதவியை உன்னி யுன்னி அவனை வாழ்த்திய பிராட்டி, 'பச்சிலை வண்ணமும் பவளவாயுமாய்க் கைச்சிலை ஏந்தி' ஏறு சேவகத்தோடு நின்ற இராமபிரானைக் கண்களிப்பக் கண்டாள். கண்டவள் விமானத்தினின்றும் இழிந்து, 'இனி நான் அவனை மறப்பினும் நன்று; இறப்பினும் நன்று' என்று எண்ணி, நீண்ட காலம் தொடர்ந்து அனுபவித்த ஏக்கம் நீங்கப் பெற்றாள். தன் கண் முன்னே தோன்றிய கற்பினுக் கரசியை அற்பினத்தலைவனும் அமைய நோக்கினன்; இரு கண்களினின்றும் அணங்குறு நெடுங்கணீர் ஆலி பாய வணங்கிய மயிலினைப் பணங்கிளர் அரவென எழுந்து பார்த்துத் தன் அப்பினுங் கொடிய சொற்களால் அன்னவளைக் கடிந்து கூறலாயினன். அங்ஙனம் அப்பிரான் கடிந்து கூறியது முதல், தீயிடைப் புகுந்து வெளிவந்த தெய்வக் கற்பினளாகிய பிராட்டியை அழிப்பில சான்று கொண்டு கழிப்பிலள் என்று கொண்டது வரை நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறுவது இப்பகுதி.

இதிற் கூறப்படும் முக்கிய நிகழ்ச்சி பிராட்டி எரிபுகுதலாகும். இராமயணக் கதை முழுவதிலும் பெரிய அதிர்ச்சியைத் தரும் இக்காட்சி சீரியதொரு முறையிற் காட்டப்படுகின்றது. துறவியின் உறவு பூண்ட தூயவர் துணைவனை இராமபிரானும் எடுத்த சீற்றத்தனாய், தன்னை வணங்கிய மிதிலைச் செல்வியை நிமிர்ந்து நோக்கி, 'ஊண் திறம் உவந்தனை; ஒழுக்கம் பாழ்பட

மாண்டிலை; அரக்கன் மாநகரில் உறைந்தடங்கிய நீ மீண்டதென்? நினைவு என்? விரும்பும் என்பதோ? உன்னை மீட்பான் பொருட்டு உறுபகை கடந்திலேன்; என்னை மீட்பான் பொருட்டு இலங்கை எய்தினேன். உன் ஒழுக்கம் என் உணர்வைச் சேதியா நின்றது. நீ செய்வது ஏது அதனைச் செய்து நிறைவேற்றுதி; இன்றேல் விரும்பிய நெறியே செல்லுதி', என்று கூறினன்.

அச் சொற்கேட்ட முனிவர், அமரர், வானரர் முதலிய அனைவரும் வாய் திறந்தாற்றினர். சீதாபிராட்டி கண்களி னின்று உதிரமும் புனலும் பாய, புண்ணிற் கோலிட்டாற் போன்ற துயரத்தினால் நினைவொழிந்து, ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் உற்று நெட்டுயிர்த்தாள். பின்பு தன் தாய்மைக்கும் பெருந்தன் மைக்கும் மனநிலைக்கும் ஒத்தனவாய மாற்றஞ் சில இசைத்தபின் இளையவனை நோக்கி, 'இடுதி தீ' என்று கூறலும், அவனும் இராமபிரான் உள்ளக் குறிப்புணர்ந்து எரியமைத்தனன்.

சீதாபிராட்டி அதன் பாங்குற நடந்தனள். தீயின் அருகுறச் சென்று உலகுக்கோர் அன்னையாகிய அவள் குறுகுத லும் மறைகளும் நல்லறமும் உயிர்கள் யாவையும் தரிக்கிலாது வாய்திறந்தாற்றின. அன்னவள் தீயினை வலம் வரும் அளவையில் வான் முதல் உலகமும் உயிர்களும் மறுகி ஓலமிட்டன; பெருந் துன்பத்தினால் அலறின. இந்திரன் தேவியர் முதலியோர் அரற்றினவராய்த் தம் கைகளாற் கண்களை எற்றித் துள்ளினர். நான்முகன் முதலியோர் நடுங்கினர். படிசுமந்த பாம்பு படம் ஒடுங்கிற்று. அதன் கடுவிடம் பரந்தாற்போன்று உலகம் முழு வதும் வெதும்பிற்று. சுடர்கள் இடந்திரிந்தன. கடல்கள் ஏங்கின.

அங்நிலையில் பிராட்டி, 'மனத்தினால் வாக்கினால் மறுவுற் றேனெனின் சினத்தினாற் சுடுதி தீச் செல்வா', என்றுரைத்து, தன் கணவனை வணங்கி, தாமரைத் தடாகத்தை அடைபவள் போன்று அத்தீயிற் பாய்ந்தனள். பாய்தலும் அவள் கற்பின் தீயினால் பால்வெண் பஞ்செனு அத்தீயும் தீய்ந்தது. எரியும் மேனியனாகிய அங்கியங் கடவுள் அழுந்திய நங்கையைச் சுமந் தெழுந்தனன். பிராட்டியின் மேனியில் சீற்றத்தால் அரும்பிய வேர்களும் வாடினவில்லை. பாடிய வண்டொடும் பனித்த

தேனொடும் அவள் சூடிய மலர்கள் நீர் தோய்ந்த போன்றன. நிலைதிரிந்த உலகமும் செவ்வன் நின்றன. பரிந்தவர் உயிரெலாம் பயந் தவிர்ந்தன. அருந்ததி முதலிய மகளிர் நாணமும் பொறையும் நீங்கி ஆடுதல் புரிந்தனர்.

தீயினின் றெழுந்த அக்னிதேவன் இராமபிரானிடம், 'கற்பெனுங் கடவுள் தீயினால் என்வலி நீக்கினை: என்னையும் முனிந்தனையாம்', என்று முறையிட்டான். அந்நிலையில் இராமபிரான், 'நீ யார்?' இயம்பிய தென்னை? இவளைச் சுடாது போற்றினாய்; என் கொல்?' என்று வினவினான். அக்கடவுள், 'இவ்வன்னை கற்பெனுந் தீச் சுட இங்கணைந்தேன். பல் பொருட்கு ஐயம் கேட மீட்பதும் என்வயின் என்று மறைகள் கூறும். இவள் உணர்வு சீறினால் உலகு உய்யுமே? வையுமேல் மலர்மிசை அயனும் மாயுமன்றே,' என்று இன்னன பன்னி நின்று, தேவரும் உலகமும் ஆர்த்தெழ, கோதையை இராமபிரான் பக்கல் கொணர்ந்தனன். கருணையுள்ளத்தனாகிய அவ்வள்ளலும், 'நீ அழிப்பில சான்று உலகுக்கு: இவளை யாதுமோர் பழிப்பிலள் என்றனை: பழியுமின்று: இனிக் கழிப்பிலள்', என்றனன்.

அற்பினத் தலைவனாகிய இராமபிரான் பிராட்டியை ஏன் இங்ஙனம் கடிந்து கூறினான் என்ற வினா எழலாம். 'உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக்கரசி என்றுலகிற் பின்னைக் காட்டுவதரிதெனக் கருதி இப்பெரியோன்' என்று பின்னர் தயரதன் பிராட்டிக்குக் கூறுமாற்றால் அதன் காரணம் ஓரளவு விளங்கும். அங்கிபுக்கிடென்று உணர்த்துதற்கு அளவு கடந்த முனிவு, கொழுந்து விட்டெரியும் தீயும் தாமரைத் தடாகம்போற் குளிர்ந்து காணும்படியான வெம்மை மிக்க சீற்றம், வேண்டுமோ என்று ஆராயுமிடத்து ஒரு காரணம் பற்றி ஏறிட்டுக் கொண்ட முனிவு சில சந்தர்ப்பங்களால் எல்லை கடந்து சென்றது என்று கருத வேண்டியிருக்கின்றது. பிராட்டியைக் காணும் பொருட்டு நெருக்கிய முனிவர் முதலியோரை அரக்கர் ஓச்சிய கம்பலையால் பிறந்த கோபம், விபீடணன்மேற் சென்ற நிலையில் பிராட்டியும் வந்துற்றனள். சில சுடுசொற் கூறி அவளைத் தீப்புகுவிக்க விரும்பியவன் தான் ஏறிட்டுக் கொண்ட முனிவு முந்திய அந் நிகழ்ச்சியின் தொடர்பாலும், தேவமாதர் பிராட்டிக்குச் செய்து

விட்ட ஒப்பனை மிக்க தோற்றத்தினாலும், பேச ஆரம்பிக்கும் பொழுதே, பேச்சு கூடிய வன்மையுற்று எழலாயிற்று. பேசத் தொடங்கவும் பிராட்டி இலக்குவனை வைதுரைத்துத் தன்னைப் பிரிந்தது முதல் தான் அடைந்த அல்லல்கள், கடலைத் தாண்டு தற்குப்பட்ட துன்பங்கள், அருமைத் தம்பியாகிய இலக்குவன் போர்க்களத்தில் மும்முறை அறிவிழந்து கிடந்தமை, மடிந்த வானர வீரர் அடைந்த துன்பம், அரக்கர் செய்த உலையாப் போர்—முதலியன வெல்லாம் நினைவிலெழ மேற்கொண்ட முனிவு எடுத்த சீற்றமாக உருக்கொண்டு கிளர்ந்தது என்று கொள்ளலாம். அறப்பினத்தலைவனது கருணையுள்ளத்தில் வெஞ் சீற்றம் விளைந்ததாயினும், பிராட்டியினது 'மாகத்தார் தேவி மாரும் வான் சிறப்புறுதற்குக்காரணமான தெய்வக் கற்பினை உள்ளுள்ளே உணர்ந்தவனாதலின், அவன் கடிந்து கூறிய பேச்சி லும் அன்னவளது சீரியபெருமையை உணர்த்தும் பொருளும் இயல்பாகவே வந்து பொருந்திற்று. (யுத்த : 299.)

[தெ. ப:— மீட்சிப் படலம் : 62—74, 76—97.]

295 ஊண்டிற முவந்தனை ஒழுக்கம் பாழ்பட
மாண்டிலை முறைதிறம் பரக்கன் மாநகர்
ஆண்டுறைந் தடங்கினை அச்சந் தீர்ந்திவண்
மீண்டதென் நினைவெனை விரும்பு மென்பதோ. 1

296 உன்னைமீட் பான்பொருட் டுவரி தூர்த்தொளிர்
மின்னைமீட் டுறுபடை யரக்கர் வேரறப்

---

295. ஊண்திற முவந்தனை—பலவகைப்பட்ட சுவையுடைய உணவுகளை யெல்லாம் விரும்பியுண்டாய். நீ மாண்டிருந்தால் உன் ஒழுக்கம் பிழைபடா திருக்கும்; அது பாழ்படும்படி உயிர் சுமந்திருந்தாய். முறைதிறம்பிய அரக்க னது நகரில் வாழ்தலைச் சகித்து, அவனுக்கு அடங்கியிருந்தாய். இப்படி யெல்லாம் செய்தும் சிறிதும் அச்சமின்றித் துணிவுடன் இந்த இடத்திற்கு மீண்டு வந்தது எக்காரணம் பற்றி? உனது நினைவு என்ன? நான் உன்னை விரும்புவேன் என்பதோ?

296. உன்னைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டு கடலை மேடாக்கி அணைகட்டி, அரக்கர் குலம் வேரறும்படி பகைக் கடலைக் கடந்து வந்தேனல்லேன்; உலக அபவாதத்தினின்றும் என் பெயரை மீட்கும் பொருட்டே இலங்கை எய்தினேன்.

பின்னைமீட் டுறுபகை கடந்தி லேன்பிழை
என்னைமீட் பான்பொ நுட் டிலங்கை எய்தினேன். 2

297 மருந்தினு மினியமன் னுயிரின் வான்தசை
அருந்தினை யேநற வமைய உண்டியே
இருந்தனை யேயினி எமக்கு மேற்பன
விருந்துள வோவுரை வெம்மை நீங்கினய். 3

298 கலத்தினிற் பிறந்தமா மணியிற் காந்துறு
நலத்தினிற் பிறந்தன நடந்த நன்மைசால்
குலத்தினிற் பிறந்திலை கோளில் கீடம்போல்
நிலத்தினிற் பிறந்தமை நிரப்பி னையரோ. 4

பின்னை மீட்டுறு படை அரக்கர்—ஒளி பொருந்திய மின்னல் ஒப்பாகாமையினல் மீண்டு ஓடும்படி செய்கின்ற படைக்கலங்களை யுடைய அரக்கர்; மின்னல் படைக்கலங்களுக்குத் தோற்று மீள்வது போன்று மீளாமல் பலவகை நெருக்கடியான நிலைமைகளிலும் உறுதியாக நின்று விடாப் போர் புரியுந் தன்மையுடைய அரக்கர் என்பது குறிப்பு. பின்னை மீட்டுறு பகை—ஒரு முறை போரில் அடியுண்டாலும் மறுபடி மறுபடி கிளர்ந்து போர் செய்யும் பகைவர். இத்தகைய இயல்புள்ள வலிய பகைவரை வென்றது உன்னைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டன்று; என் பெயரையும் குலப் பெயரையும் பிழைபடாமற் காக்கும் பொருட்டேயாம்.

297. நிலைபெற்ற உயிர்களின் பெரிய தசைத் துண்டங்களை அமுதினு மினியனவாகக் கொண்டு உண்டனையன்றோ? மது முதலியவற்றை ஆரப் பருகினை யன்றோ? இவற்றை யெல்லாம் உண்டும் பருகியும் உயிரே பெரிதென்று மன வலிமையோடு உயிர்தரித்திருந்தனையே. இனி எனக்கு ஏற்ற அத்தகைய விருந்து கொணர்ந்துள்ளனையோ? சொல்லுவாய். இவ்வளவு செயலையும் மனத்தைச் சுடுகின்ற உணர்ச்சி சிறிதுமின்றிச் செய்தவளே!

298. கலத்தினில் பிறந்த மா மணியில் காந்துறும் நலத்தினில் பிறந்தன நடந்த—ஆபரணத்தினைப் போலவும், அதிலே, உடன் பிறந்தது போன்று இசைவுறும்படி பதிப்பிக்கப்பட்ட இரத்தினத்தைப் போலவும் சிறப்பாக ஒளியோடு விளங்குகின்ற உனது இயற்கைப் பண்பு செயற்கைப் பண்பு ஆகிய நலங்களினின்றுந் தோன்றிய குணஞ் செயல்கள் உன்னைவிட் டொழிந்தன. அதற்குக் காரணம் என்னை யெனின்:—அவ்விரு வகை நலங்களும் நிரம்புதற்கேற்ற நல்ல குலத்தில் நீ பிறந்திலை; பொறி யுணர்வையுங் கொள்ளுதலில்லாத முதுகெலும்பற்ற, காலால் ஊர்ந்து செல்லும் புழுவைப் போல, மண்ணிலிருந்து பிறந்து, அங்ஙனம் பிறந்தமைக்குரிய காரியங்களைச் செய்து முற்றினய்.

299 பெண்மையும் பெருமையும் பிறப்புங் கற்பெனுந்
திண்மையும் ஒழுக்கமுந் தெளிவுஞ் சீர்மையும்
உண்மையும் நீயெனு மொருத்தி தோன்றலால்
வண்மையின் மன்னவன் புகழின் மாய்ந்ததால். 5

300 அடைப்பரைம் புலன்களை ஒழுக்கம் ஆணியாச்
சடைப்பரந் தகைந்ததோர் தகைவின் மாதவம்
படைப்பர் வந்திடையொரு பழிவந் தாலது
துடைப்பர்தம் உயிரொடும் குலத்திற் றோகைமார். 6

301 யாதியா னியம்புவது உணர்வை ஈடறச்
சேதியா நின்றதுன் றொழுக்கஞ் செய்வது
சாதியால் அன்றெனில் தக்க தோர்நெறி
போதியால் என்றனன் புலவர் புந்தியான். 7

---

299. கற்பெனும் திண்மையும்—கற்பெனப்படும் கலங்கா நிலைமையும். சீர்மை—புகழ். உண்மை—பொய்யிலா ஒழுக்கம். நீ எனும் ஒருத்தி தோன்றலால்—குலத்திற் பிறவாது நிலத்தினிற் பிறந்த நீ ஒரு பெண்ணாகத் தோன்றியதனால். வள்ளன்மையில்லாத அரசனது புகழ் முற்றாகக் கெடுவது போல் அழிந்தன. உன் ஒருத்தியின் செய்கையால் உலகிலுள்ள பெண்பிறந்தார் யாவர்க்குமே பழி விளைந்தது.

நீ தோன்றியமையால் பெண்மை முதலிய பண்புகள் ஏனையோர் மாட்டுள்ளன மாய்ந்து, இருந்தும் இல்லை போலாயின என்ற பொருளும் தொனிப்பது காண்க.

300. ஐம்புலன்களை அடைப்பர்—ஐம்புலன்களை உள்ளடக்கி வைப்பர். ஒழுக்கம் ஆணியா—நல்லொழுக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு; தானே சடையாகப் பின்னிய சடா பாரந்தரித்து ஒப்பற்ற தகைமையோடு கூடப் பெரிய தவமாகிய செல்வத்தை யுடையரா யிருப்பர்; அப்படிப்பட்ட தவ ஒழுக்கத்தில் நிற்கும் பொழுது உலகம் பழித்தற்குரிய நிலைமை ஏதேனுந் தோன்றினால், தம் உயிரை விட்டு அப்பழியைத் துடைப்பர் நற்குலத்திலே உதித்த பெண்கள்.

301. உன்னுடைய ஒழுக்கம் மனத்தை அதன் வலிமை அற்றுப் போம்படி அறுக்கின்றது. செய்வது சாதி—செய்யத்தகுவது இந்நிலையில் இன்னதென்று உனக்கே தெரியும்; அதனைச் செய்து நிறைவேற்றுதி; அன்றி உன் தூய்மை முதலியவற்றை நிலை நாட்டுதி. அன்றெனின்—அஃது இயலாதெனின்; இந்நிலையில் உனக்கு ஏற்றதொரு வழியினை மேற்கொள்ளுதி; புலவர் புந்தியான்—ஞானிகள் மனதில் வீற்றிருப்பவனாகிய இராமபிரான்.

302 முனைவரும் அமரரு மற்று முற்றிய
நினைவரு மகளிரு நிருத ரென்றுளார்
எனைவரும் வானரத் தெவரும் வேறுளார்
அனைவரும் வாய்திரந் தரற்றி னாரரோ. 8

303 கண்ணிணை உதிரமும் புனலுங் கான்றுக
மண்ணினை நோக்கிய மலரின் வைகுவாள்
புண்ணினைக் கோலுறுத் தனைய பொம்மலால்
உண்ணினைப் போவிநின் றுயிர்ப்பு வீங்கினாள். 9

304 பருந்தடர் சுரத்திடைப் பருகு நீர்நசை
வருந்தருந் துயரினான் மாள லுற்றமான்
இருந்தடங் கண்டதின் எய்து றுவகைப்
பெருந்தடை யுற்றெனப் பேதுற் றாளரோ. 10

305 உற்றுநின் றுலகினை நோக்கி ஓடரி
முற்றுறு நெடுங்கணீர் ஆலி மொய்த்துக
இற்றது போலும்யா னிருந்து பெற்றபேறு
உற்றதா லென்தவம் இன்றென் றோதுவாள். 11

306 மாருதி வந்தெனைக் கண்டு வள்ளல்நீ
சாருதி ஈண்டெனச் சமையச் சொல்லினான்
யாரினு மேன்மையான் இசைத்த தில்லையோ
சோருமென் னிலைஅவன் தூது மல்லனோ. 12

---

302. முனைவர்—முன்னோர்; முனிவர்கள். முற்றிய—கூட்டமாக நிறைந்த.

303. கான்று உக—மிகுதியாகச் சிந்த. புண்ணினைக் கோல் கொண்டு துழாவியது போன்ற வருத்தத்தால். ஓவி நின்று—இன்றி நின்று. உயிர்ப்பு வீங்கினாள்—பெருமூச்சு விட்டாள்.

304. பருந்துகள் நெருங்கிய பாலைவனம். வருந்துதலாகிய அரிய துயரத்தினாலே. மாளலுற்ற—இறக்கும் நிலையிலுள்ள. இரும் தடம்—பெரிய தடாகம். பேதுற்றாள்—அறிவு கலங்கினாள்.

305. ஓடு அரி—பரந்த செவ்வரி. ஆலி—மழை. இற்றது—இந்த அளவினது: இன்றேல், அழிந்தது. இருந்து—உயிரோடிருந்து. இன்று பெற்ற பேறு உற்றது என் தவம்—துக்க மிகுதியிற் கூறும் சொல்.

306. சாருதி—வருகின்றாய். சமைய—மனந்தேறும்படி. இசைத்த தில்லையோ—உனக்குக் கூறவில்லையோ. சோரும் என் நிலை.

307 எத்தவ மென்னல மென்ன கற்புநான்
இத்தனை காலமும் உழந்த ஈதெலாம்
பித்தென லாயவம் பிழைத்த தாலன்றே
உத்தம நீமனத் துணர்கி லாமையால். 13

308 பங்கயத் தொருவனும் விடையின் பாகனும்
சங்குகைத் தாங்கிய தரும மூர்த்தியும்
அங்கையின் நெல்லிபோல் அனைத்தும் நோக்கினும்
மங்கையர் மனநிலை உணர வல்லரோ. 14

309 ஆதலாற் புறத்தினி யாருக் காகவென்
கோதறு தவத்தினைக் கூறிக் காட்டுகேன்
சாதலிற் சிறந்ததொன் றில்லை தக்கதே
வேதநின் பணியது விதியு மென்றனள். 15

310 இளையவன் தனையழைத் திடுதி தீயென
வளையொலி முன்கையாள் வாயிற் கூறினள்
உளைவுறு மனத்தவ னுலகம் யாவுக்கும்
களைகணைத் தொழுஅவன் கண்ணிற் கூறினான். 16

311 ஏங்கிய பொருமலின் இழிக ணீரினன்
வாங்கிய உயிரின னனைய மைந்தனும்
ஆங்கெரி விதிமுறை யமைவித் தானதன்
பாங்குற நடந்தனள் பதுமப் போதினாள். 17

---

307. என்ன கற்பு—எத்தகைய கற்பு. நீ மனத்தின் கண்ணே உணராமையால் பித்துக் கொண்ட செயல் என்று கூறும்படி வீணே பழுதுபட்டன வல்லவா? ஆல்—அசை.

308. அங்கையில் நெல்லி போல்—உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல.

309. கூறிக் காட்டுகேன்—சொல்லி நிரூபிப்பேன். தக்கதே—நீ கூறியதும் தக்கதேயாம். விதி—நியதி.

310. உலகம் யாவுக்கும் களைகண்—இராமபிரான். கண்ணிற் கூறினான்—கண் பார்வையினாற் குறிப்பாக உணர்த்தினான்.

311. பொருமல்—அழுகை. வாங்கிய—வலிந்து கவரப்பட்ட. பாங்குற—பக்கத்திலே பொருந்த.

312 தீயிடை யருகுறச் சென்று தேவர்க்குந்
தாய்தனிக் குறுகலுந் தரிக்கி லாமையால்
வாய்திறந் தரற்றின மறைகள் நான்கொடும்
ஓய்வில்நல் லறமுமற் றுயிர்கள் யாவையும். 18

313 வலம்வரு மளவையின் மறுகி வான்முதல்
உலகமும் உயிர்களும் ஓல மிட்டன
அலம்வர லுற்றன அலறி ஐயவிச்
சலமிது தக்கில தென்னச் சாற்றின. 19

314 இந்திரன் தேவியர் முதல ஏழையர்
அந்தர வானினின் றரற்று கின்றவர்
செந்தளிர்க் கைகளாற் சேய ரிப்பெருஞ்
சுந்தரக் கண்களை எற்றித் துள்ளினார். 20

315 நடுங்கினர் நான்முகன் முதல நாயகர்
படங்குறைந் ததுபடி சுமந்த பாம்புவாய்
விடம்பரந் துளதென வெதும்பிற் றுலகு
இடந்திரிந் தனசுடர் கடல்க ளேங்கின. 21

316 கனத்தினாற் கடந்தபூண் நகில கைவளை
மனத்தினால் வாக்கினால் மறுவுற் றேனெனின்
சினத்தினாற் சுடுதியாற் றீச்செல் வாவென்றாள்
வனத்துழாய் கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள். 22

---

312. ஓய்வில்—அழிவில்லாத.

313. மறுகி—பெருந்துன்பப்பட்டு. ஓலமிட்டன—கதறின. அலம்—மிக்க துன்பம். சலம்—கோபம்.

314. எற்றி—அடித்துக்கொண்டு. துள்ளினார்—துடித்தார்கள்.

315. படம் குறைந்தது—படம் ஒடுங்கிற்று. படி—பூமி. படி சுமந்த பாம்பு படங் குறைந்தது; (அதன்) வாய்விடம் பரந்துளது என உலகு வெதும்பிற்று. ஆல்—அசை. சுடர் இடந்திரிந்தன. உலகு—உலகிலுள்ள உயிர்கள். சுடர்—சூரியன் முதலிய கோள்கள். கடல்கள் ஏங்கின—'ஏங்காக் கிடக்கும் எறிகடல்' (பால: 119.)

316. கனம்—பாரம். கைவளை—சீதா பிராட்டி. மறு—களங்கம். சுடுதியால் தீயின் செல்வா. வனத்திலிருக்கும் துளசி மாலையை யணிந்த கணவன். வணக்கம் போக்கினாள்—வணக்கஞ் செய்தாள்.

317 நீந்தரும் புனலிடை நிவந்த தாமரை
ஏய்ந்ததன் கோயிலே எய்து வாளெனப்
பாய்ந்தனள் பாய்தலும் பாலின் பஞ்செனத்
தீய்ந்ததவ் வெரியவள் கற்பின் தீயினால். 23

318 அழுந்தினள் நங்கைமற் றங்கை யாற்சுமந்து
எழுந்தனன் அங்கிவெந் தெரியு மேனியான்
தொழுங்கரத் துணையினன் சுருதி ஞானத்தின்
கொழுந்தினைப் பூசலிட் டரற்றுங் கொள்கையான். 24

319 ஊடின சீற்றத்தால் உதிர்ந்த வேர்களும்
வாடின இல்லையால் உணர்த்து மாறுண்டோ
பாடிய வண்டொடும் பனித்த தேனொடும்
சூடின மலர்கள்நீர் தோய்ந்த போன்றவால். 25

320 திரிந்தன உலகமுஞ் செவ்வன் நின்றன
பரிந்தவர் உயிரெலாம் பயந்த விர்ந்தன
அருந்ததி முதலிய மகளி ராடுதல்
புரிந்தனர் நாணமும் பொறையு நீங்கினார். 26

321 கனிந்துயர் கற்பெனுங் கடவுள் தீயினால்
நினைந்திலை என்வலி நீக்கி னையென
அநிந்தனை அங்கிநீ அயர்வில் என்னையும்
முனிந்தனை யாமென முறையிட் டானரோ. 27

---

317. நிவந்த—ஓங்கியெழுந்த. பாலின் பஞ்சு—பால் போன்ற வெண்மையான பஞ்சு.

318. அழுந்தினள் நங்கையை—தண்ணீரில் மூழ்குவது போன்று தீயில் அழுந்தினவளாகிய பிராட்டியை. தொழும் துணைக்கரத்தினன். சுருதி—வேதங்கள். ஞானக்கொழுந்து—இராமபிரான். பூசல்—பேரொலி.

319. வேர்கள்—வியர்வை அரும்பு. பனித்த—துளிக்கின்ற.

320. திரிந்தன உலகம்—இடந்திரிந்த கோள் முதலியன (யுத்த: 315.) பரிந்தவர்—இரங்கியவர். பயந்தவிர்ந்தன—அச்சம் நீங்கப் பெற்றன. பொறை—அடக்கம்.

321. கனிந்து—கனிவுற்று: முதிர்ந்து. கற்பெனும் கடவுள் தீயினால் என் வலியை நீக்கினை. நினைந்திலை—இடைப்பிறவரல். அநிந்தன்—நிந்தைக்கு இடமில்லாத இராமபிரான். அங்கி—தீக்கடவுள்.

322 இன்னதோர் காலையின் இராமன் யாரைநீ
என்னைநீ இயம்பிய தெரியுள் தோன்றிஇப்
புன்மைசால் ஒருத்தியைச் சுடாது போற்றினுய்
அன்னதார் சொல்லவீ தறைதி' யாலென்ருன். 28

323 அங்கியான் என்னைஇவ் வன்னை கற்பெனும்
பொங்குவெந் தீச்சுடப் பொறுக்கி லாமையால்
இங்கணைந் தேனுறும் இயற்கை நோக்கியும்
சங்கியா நிற்றியோ எவர்க்குஞ் சான்றுளாய். 29

324 வேட்பதும் மங்கையர் விலங்கி ஞரெனிற்
கேட்பதும் பல்பொருட் கையங் கேடற
மீட்பதும் என்வயின் என்று மெய்ப்பொருள்
வாட்பெருந் தோளினுய் மறைகள் சொல்லுமால். 30

325 ஐயுறு பொருள்களை ஆசின் மாசொரீஇக்
கையுறு நெல்லியின் கனியிற் காட்டுமென்
மெய்யுறு கட்டுரை கேட்டு மீட்டியோ
பொய்யுரு மாருதி உரையும் போற்றலாய். 31

326 தேவரும் முனிவருந் திரிவ நிற்பவும்
மூவகை யுலகமுங் கண்கள் மோதிநின்று
ஆவெனல் கேட்கிலை அறத்தை நீக்கிவேறு
ஏவமென் ருருபொருள் யாண்டுக் கொண்டியோ. 32

327 பெய்யுமே மழைபுவி பிளப்ப தன்றியே
செய்யுமே பொறைஅறம் நெறியிற் செல்லுமே
உய்யுமே உலகிவள் உணர்வு சீறினுல்
வையுமேன் மலர்மிசை அயனு மாயுமே. 33

---

322. அன்னது—அங்ஙனம் சுடாமற் போற்றியது.

323. உறும் இயற்கை—எனக்கு இப்படி நேர்ந்த தன்மை. நோக்கியும்—நேரே கண்டும். சங்கியாநிற்றியோ—சந்தேகம் கொள்வது தகுதியா?

324. வேட்பதும்—மணஞ் செய்வதும். கேடு அற—ஊறுபாடின்றி.

325. ஆசு—குற்றம். மாசு ஒரீஇ—குற்றத்தை நீக்கி. மீட்டியோ—மீட்டுக் கொள்வாயோ? போற்றலாய்—ஏற்றுக் கொள்ளாதவனே!

326. ஆ எனல்—'ஆ' என்று கதறுதல். ஏவம்—அதர்மம்.

327. இவள் உணர்வு சீறினுல் உலகு உய்யுமே? (உய்யாது.) வையுமேல்—சபித்தால்.

328 பாடுறு பன்மொழி இனைய பன்னி நின்று
ஆடுறு தேவரோ டுலகம் ஆர்த்தெழச்
சூடுறு மேனிய அலரி கோதையை
மாடுறக் கொணர்ந்தனன் வள்ளல் கூறுவான். 34

329 அழிப்பில சான்றுநீ உலகுக் காதலால்
இழிப்பில சொல்லிநீ இவளை யாதுமோர்
பழிப்பிலள் என்றனை பிழையு மின்றினிக்
கழிப்பிலள் என்றனன் கருணை உள்ளத்தான். 35

---

328. பாடு—பெருமை. பன்னி நின்று—சொல்லி நின்று. சூடுறு மேனிய அலரி—முன்பு எரியும் மேனியன். இப்பொழுது வெப்பம் உள்ளே தாக்கிற்று. அலரி—அக்னி தேவன். மாடு—பக்கம்.

329. அழிப்பில சான்று—வேறொன்றினால் அழிக்க முடியாத சான்று. இழிப்பு இல—இகழ்ச்சி இல்லாதன. இனிப்பிழையும் இன்று. கழிப்பிலள் நீக்கத் தக்கவளல்லள்.

72. மூவரும் வானுலகினின்றும் வந்த தயரதனைக் கண்டு வணங்கல்.

சீதாபிராட்டியை ஏற்றுக்கொண்டபின், பிரமன் முதலிய கடவுளர் வந்து இராமபிரானது மெய்ம்மையான சுவரூபத்தை யுணர்த்திச் சென்றனர். பின்பு தயரதனைப் பூவுலகிற் சென்று தன் மகனைக்கண்டு துயர் நீங்கும்படி சிவபெருமான் ஏவ, அதன் படியே மண்ணுலகெய்திய மன்னவனைக்கண்டு அளவளாவிய வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இராமாயணக் கதையில் நேர்ந்த குறைகளையெல்லாம் நிரப்புவது இப்பகுதி. இராமபிரானது உத்தம குணத்தின் உச்சியைக் காட்டும் நிகழ்ச்சி இதில் இடம் பெறுகின்றது. காடு நோக்கி நடந்தபொழுது தயரதனைக்கண்டு அவனடி வணங்கி விடை பெறாத குறை நீங்க, தயரதன் வானின்றிழிந்து வந்து மைந்தனைத் தழுவி அளவளாவினான். கைகேயி வரமெனும் கூரியவேல் நெஞ்சினின்றும் கழன்றது. சீதாபிராட்டி எரிபுகும்படி நேர்ந்ததையும்

சமாதானப்படுத்தி, அவள் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் மனம் வருந்தாமையை யுணர்ந்து மகிழ்ந்தான். கைகேசியையும் பரதனையும் தயரதன் முன்பு விலக்கியமை—தயரதன் பெருமைக்கு ஒரு களங்கம் போல்வது—இராமபிரான் மனத்தை நெடுநாள் அறுத்துத்தின்றிட, அம்மன்னவனிடம் அன்னார் இருவரும் தாயும் தம்பியும் ஆம் வரம் பெற்றுக் குறை நீங்கினான். தயரதனும் பரவுமெய்யினுக்கு உயிரளித்து முன்பு புகழ் பெற்றவன், இப்பொழு உறுபுகழ் பெற்றவனானான். இங்ஙனம் இக்கதை நிகழ்ச்சியில் ஏற்பட்ட குறைகளெல்லாம் நிறைவெய்த, குணக்குன்றனைய, பிராட்டியுடன் கூடிய இராமபிரானை உயிரெலாம் வழுத்தி ஆனந்தமடைந்த வரலாற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

[தெ. ப:—மீட்சிப் படலம் : 116—118, 121—123, 125—133.]

330 ஆதி யான்பணி யருள்பெற்ற அரசருக் கரசன்
காதன் மைந்தனைக் காணிய உவந்ததோர் கருத்தால்
பூத லத்திடைப் புக்கனன் புகுதலும் பொருவில்
வேத வேந்தனும் அவன்மலர்த் தாள்மிசை வீழ்ந்தான். 1

331 வீழ்ந்த மைந்தனை எடுத்துத்தன் விலங்க லாகத்தின்
ஆழ்ந்த முத்திடத் தழுவினன் கண்ணின்நீ ராட்டி
வாழ்ந்த சிந்தையின் மனங்களுங் களிப்புற மன்னன்
போழ்ந்த துன்பங்கள் புறப்பட நின்றிவை புகன்றான். 2

332 அன்று கேகயன் மகள்கொண்ட வரமெனும் அயில்வேல்
இன்று காறுமென் னிதயத்தி னிடைநின்ற தென்னைக்

330. ஆதியான்—முதல்வனாகிய சிவபெருமான். அருள் பெற்ற—கட்டளையைப்பெற்ற. காணிய—காணும் பொருட்டு. பொரு இல்—ஒப்பு இல்லாத. வேத வேந்தன்—வேதமுதல்வனாகிய இராமபிரான்.

331. விலங்கல் ஆகம்—மலைபோன்ற மார்பில். வாழ்ந்த சிந்தையின்—முன்பு உற்ற குறைகளுந் தீர்ந்து வாழ்ந்தோம் என்ற சிந்தனையினால். மனங்கள்—பலவகைப்பட்ட களிப்பினால் பன்மை. போழ்ந்த துன்பங்கள் புறப்பட—அதுவரையில் நெஞ்சைப் பிளந்த துன்பங்கள் நீங்கும்படி.

332. அயில்வேல்—கூரியவேல். என்னைக் கொன்றும் நீங்கலது—என்னுயிரைக் கொன்றபின்பும் என்னை விடாமற் பற்றி நின்றது. குலப்பூண்—சிறந்த ஆபரணம். மன்றல் ஆகம்—இயல்பாகவே வாசனை பொருந்திய மார்பு.

கொன்று நீங்கல திப்பொழு தகன்றதுன் குலப்பூண்
மன்ற லாகமாங் காந்தமா மணியின்று வாங்க. 3

333 என்று மைந்தனை எடுத்தெடுத் திறுகுறத் தழுவிக்
குன்று போன்றுள தோளினன் சீதையைக் குறுகத்
தன்று ணைக்கழல் வணங்கலுங் கருணையால் தழுவி
நின்று மற்றிவை நிகழ்த்தினன் நிகழ்ந்தரும் புகழோன். 4

334 நங்கை மற்றுநின் கற்பினை உலகுக்கு நாட்ட
அங்கி புக்கிடென் றுணர்த்திய அதுமனத் தடையேல்
சங்கை யுற்றவர் பெறுவது முண்டது சரதம்
கங்கை நாடுடைக் கணவனை முனிவுறக் கருதேல். 5

335 பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்வதப் பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற் கென்பது மனக்கொளல் தகுதி
உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக் கரசியென் றுலகில்
பின்னைக் காட்டுவ தரியதென் றெண்ணியிப் பெரியோன். 6

336 என்னச் சொல்லியவ் வேந்திழை திருமனத் தியாதும்
உன்னச் செய்வதோர் முனிவின்மை மனங்கொளா உவந்தான்
பின்னைச் செம்மல்அவ் விளவலை உள்ளன்பு பிணிப்பத்
தன்னைத் தானெனத் தழுவினன் கண்கள்நீர் ததும்ப. 7

மார்பாகிய காந்தமுள்ள மணி (உன்னைத் தழுவிய பொழுது) வரமென்னும் அயில்வேலை வாங்கியதால், அஃது என் நெஞ்சைவிட்டு இன்று நீங்கிற்று. (அயோத்தி:36.)

333. எடுத்தெடுத்து—பன்முறை எடுத்து.

334. அங்கி—நெருப்பு. அது மனத்தடையேல்—அதனை மனத்திற் கொள்ளாதே. சந்தேகமுற்றவர் அது தெளியப் பெறுதலும் உலகியலில் உண்டு; அது சத்தியஞ் செய்தல். முனிவுறக் கருதேல்—சீற்றங்கொள்ள நினையாதே.

335. பெய்வது—இடுவது.

336. யாதும் உன்னச் செய்வதோர் முனிவின்மை மனங்கொளா—தீக்குளித்தது பற்றி ஒரு சிறிதேனும் மனத்திலே நினைத்தலால் வரக்கூடிய கோபம் ஒரு சிறிதும் இன்மையை அறிந்து. தன்னைத் தான் எனத் தழுவினன்—இரண்டு உடம்பு என்ற வேறுபாடு இன்றித் தழுவினன்.

337 கண்க ணீர்ப்பெருந் தாரைமற் றவன்சடைக் கற்றை
மண்ணின் நீத்தமொத் திழிதரத் தழீஇநின்று மைந்த
எண்ணின் நீக்கரும் பிறவியும் என்நெஞ்சில் நிறந்த
புண்ணும் நீக்கினை உமையனைத் தொடர்ந்துடன்
போந்தாய். 8

338 புரந்த ரன்பெரும் பகைஞனைப் போர்வென்ற உன்தன்
பரந்து யர்ந்ததோ ளாற்றலே தேவரும் பிறரும்
நிரந்த ரம்புகல் கின்றது நீஇந்த உலகின்
அரந்தை யாம்பகை துடைத்தற நிறுத்தினை ஐய. 9

339 என்று பின்னரும் இராமனை யானுனக் கீவது
ஒன்று கூறுதி உயர்குணத் தோய்என உனையான்
சென்று வானிடைக் கண்டிடர் தீர்வெனென் றிருந்தேன்
இன்று காணப்பெற் றேனினிப் பெறுவதென் என்றான். 10

340 ஆயி னும்உனக் கமைந்ததொன் றுரையென அழகன்
தீய ளென்றுநீ துறந்தஎன் தெய்வமும் மகனும்
தாயும் தம்பியு மாம்வரந் தருகெனத் தாழ்ந்தான்
வாய்தி றந்தெழுந் தார்த்தன உயிரெலாம் வழுத்தி. 11

341 வரத கேளெனத் தயரதன் உரைசெய்வான் மறுவில்
பரதன் அன்னது பெறுகதான் முடியினைப் பறித்திவ்

---

337. சடைக்கற்றை—சடைக்கற்றையினின்றும். மண்ணுதல்—கழுவுதல்; ஈண்டு, நீராட்டம். மண்ணின் நீத்தம் ஒத்து—மஞ்சனமாட்டிய நீரை ஒத்து. எனக்குள்ள கணக்கில்லாத வேறு வகையில் தவிர்க்க முடியாத பிறவிகளை நீக்கினாய்; என் மனத்திலே மிகுந்த புண்ணையும் நீக்கினாய். உமையன்—தமையன்.

338. புரந்தரன்—இந்திரன். அவன் பகைஞன்—இந்திரசித்து. நிரந்தரம்—எப்பொழுதும். அரந்தை—துன்பம்.

339. உனக்கு ஈவது ஒன்று—உனக்கு யான் அளிக்கத்தக்க வரம். இடர் தீர்வென்—துன்பம் நீங்குவேன்.

340. தீயள் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும் தாயும் தம்பியும் ஆம் வரந்தருக—வரம் பெறுமுன் கைகேசியை அன்னை என்றும் பரதனைத் தம்பி என்றும் குறித்தல் ஒண்ணாமையின் 'என் தெய்வமும் மகனும்' என்று குறித்தான். தாழ்ந்தான்—வணங்கினான். ஆர்த்தன—இராமபிரானது அருங் குணத்தில் ஈடுபட்டு ஆரவாரித்தன.

341. வரத—வரங்களைத் தருகின்றவனே! மறு இல்—குற்றமில்லாத.

விரத வேடமற் றுதவிய பாவிமேல் விளிவு
சரத நீங்கல தாமென்றான் தழீஇயகை தளர. 12

342 ஊன்பி ழைக்கிலா உயிர்நெடி தளிக்குநீ ளரசை
வான்பி ழைக்கிது முதலெனாது ஆள்வுற மதித்து
யான்பி ழைத்தலல் லால்எனை ஈன்றஎம் பிராட்டி
தான்பி ழைத்ததுண் டோஎன்றான் அவன்சலந்
தவிர்ந்தான். 13

343 எவ்வ ரங்களுங் கடந்தவன் அப்பொரு ளிசைப்பத்
தெவ்வ ரம்பறு கானிடைச் செலுத்தி னாட்கீந்த
அவ்வ ரங்களும் இரண்டவை ஆற்றினாற் கீந்த
இவ்வ ரங்களும் இரண்டென்றார் தேவரு மிரங்கி. 14

344 வரமி ரண்டளித் தழகனை இளவலை மலர்மேல்
விரவு பொன்னினை மண்ணிடை நிறுத்தி விண்ணிடையே
உரவு மானமீ தேகினன் உம்பரும் உலகும்
பரவு மெய்யினுக் குயிரளித் துறுபுகழ் படைத்தோன். 15

முடி பறித்து—வாய்புகு சோற்றைப் பறிப்பது போன்று முடிபுனைவைத் தடுத்து. விளிவு—கோபம்.

342. ஊன் பிழைக்கிலா உயிர்—உடலோடு கூடிய உயிர்களை. நெடிது அளிக்கும் நீள் அரசை—நன்கு பாதுகாக்கும் பொறுப்புள்ள அரசாட்சியை. வான் பிழைக்கு இது முதல் எனாது—பெரிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் இதுவே மூலமாகும் என்றுணராமல். ஆள்வுற மதித்து—ஆளுதற்கு எண்ணி. சலம் தவிர்ந்தனன்—கோபம் நீங்கினான்.

343. எவ்வரங்களுங் கடந்தவன்—இராமபிரான். அவை ஆற்றினாற்கு—அவ்வரங்களின்படியே நடந்தவனுக்கு. இரங்கி—வியந்து.

344. உரவு மானம்—வலிமை பொருந்திய விமானம். பரவுமெய்—சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற மெய்ம்மை. உறுபுகழ்—மிக்க புகழ்.

---

73. எரிபுகும் பரதனை அனுமன் சந்தித்தல்.

பரத்துவாச முனிவன் ஆச்சிரமத்தில் தங்க நேர்ந்த இராமபிரான் அனுமனைத் தன் கணையாழியுடன் பரதனிடம் அனுப்பினான். அனுமனும் வான் வழியே எழுந்து சென்று விரைவில் பரதனிருக்குமிடத்தை அணுகினான். அவன் வந்து சேர்வதற்

கிடையில் பரதன் பலவாறு சிந்தித்து, இராமபிரான் குறிப்பிட்ட நாளில் வாராமையால் எரிபுகுவதென்று தீர்மானித்து, எரியமைக்கும்படி தன் தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டான். அதைக் கேட்ட கோசலை ஓடிப்போய்ப் பரதனைப் பற்றிக் கொண்டு அவனைத் தடுக்க முயன்றாள். அவள் சொல்லையுங் கேளாமல் தீயை வலம் வருகையில் அனுமனும் வந்துற்றனன். வந்தவன் இராமபிரான் வருகை கூறி எரியை அவித்து மோதிரத்தையுங் காட்டினான். அதைப்பெற்ற பரதன் ஆனந்த பரவசனானான். இந்த வரலாறு இப்பாடத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இப்பகுதியில் பரதன் பதினாலாண்டு அனுபவித்த அளவு கடந்த துயரம் எல்லை கூற ஒண்ணாத பேரா ஆனந்தமாக மாறுவதை ஆசிரியர் மிகச் சீரிய முறையிற் கூறுகின்றார். இதற்கு ஒப்பாக இந்நூலிற் காணப்படுவது சீதாபிராட்டியின் வளர்ந்த பெருந்துயரம் கணையாழியைப் பெற்றதும் பெரிய இன்பமாக மாறிய நிகழ்ச்சியேயாம். இவ்விருவரளவில் நேர்ந்த நிலை மாற்றம் தன்மையளவில் ஒன்றேயாயினும் வெவ்வேறு வகையில் திறம்பட விரித்துக் கூறப்பட்டன. ஒரே பொருளைத் திரும்பவுங் கூறுமிடத்து, வெவ்வேறு நயம்படக் கூறுந்திறமை கற்பக மனைய சொற்பொருள் நலங்கனிந்த உத்தமக் கவிகளுக்கே உரியது. இப்பகுதியின் ஈற்றிலுள்ள எட்டுக் கவிகளும் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் கவித் திறமைக்குச் சீரிய எடுத்துக் காட்டாகும்.

சத்துருக்கனைப் பற்றிய செய்தி இடம்பெறும் ஒரே சந்தர்ப்பம் இப்பகுதியில் வந்துள்ளது. அதில் அவனுடைய தோற்றம், அழகு, உணர்ச்சி, குணம் முதலிய யாவும் சீரிய முறையில் அமைந்துள்ளன.

பதினான்கு ஆண்டு கழிந்த பின்பு கௌசலையின் நிலைமை—நெடுவேணி புறத்தசையத் தள்ளாடும் மேனியும், அவளது ஞானங்கனிந்த வேற்றுமை மாற்றிய மறுவில் அன்பும், தூய உள்ளத்துணர்ச்சியும் கண்முன்னே நிறுத்தப்படுகின்றன.

[தெ. ப:—மீட்சிப் படலம் : 205—253.]

345 நந்தி யம்பதி யின்தலை நாள்தொறுஞ்
சந்தி யின்றி நிரந்தரந் தம்முனர்
பந்தி யங்கழற் பாதம் அருச்சியா
இந்தி யங்களை வென்றிருந் தானரோ. 1

346 துன்பு ருக்கவுஞ் சுற்றி உருக்கொணு
என்பு ருக்குந் தகைமைய திட்டதாய்
முன்பு ருக்கொண் டொருவழி முற்றுரு
அன்பு ருக்கொண்ட தாமென லாகுவான். 2

347 நினைக்க வுந்தடங் கண்ணிணை நீர்வர
இனைத்த தண்டலை நாட்டிருந் தேயுமக்
கனைத்த கந்தமுங் காயுங் கனிகளும்
வனத்த வல்ல வருந்தலில் வாழ்க்கையான். 3

348 நோக்கில் தென்திசை அல்லது நோக்குறுன்
ஏக்குற் றேக்குற் றிரவி குலத்துளான்
வாக்கிற் பொய்யான் வரும்வரு மென்றுயிர்
போக்கிப் போக்கி உழக்கும் பொருமலான். 4

349 உண்ணு நீர்க்கும் உயிர்க்கும் உயிரவன்
எண்ணுங் கீர்த்தி இராமன் திருமுடி

---

345. நந்தியம்பதியின் கண்ணே. சந்தி இன்றி நிரந்தரம்—பூசனைக்குரிய மூன்று சந்தியா காலங்களில் மட்டும் என்றில்லாமல் எப்பொழுதும். பந்தி—ஒழுங்கான. இந்தியம்—ஐம்பொறிகள்.

346. துன்பு சுற்றி உருக்கவும்—இராமபிரானைப் பிரிந்த துன்பம் நான்கு பக்கமும் சுற்றி வெம்மையைச் செய்தலால். உருக்கொணு என்பு உருக்குந் தகைமையதிட்டதாய்—உருக்க முடியாத எலும்பும் உருக்கப்படுந் தன்மையை இடப்பெற்றதாகி. முன்பு ஒரு வழி உருக்கொண்டு முற்றுரு அன்பு—முன்பு எந்த வழியிலும் ஓர் உருவங் கொள்ளுதலாகிய தன்மை நிரம்பாத அன்பு; உருக்கொண்ட தென்னும்படி ஆகின்றவன்.

347. நினைக்கவும்—இராமபிரானை நினைத்தவுடனேயே. இனைத்த தண்டலை நாடு—கூட்டமாக நெருங்கிய சோலைகளையுடைய நாடு. கனைத்த கந்தம்—பருத்த கிழங்கு. வனத்த அல்ல—வனத்தில் விளைவன அல்லாதன.

348. ஏக்குற்று ஏக்குற்று—தென்திசை நோக்குந் தோறும் இராமபிரான் வாராமையால் ஏக்கமுற்று. உயிர் போக்கிப் போக்கி—ஒவ்வொரு முறையும் உயிர் போவது போலப் பெருமூச்சு விட்டு. வருந்துகின்ற பொருமலையுடையவன். பொருமுதல்—கேவுதல்.

349. உண்ணும் நீர்க்கும் உயிர் அவன்; உயிர்க்கும் உயிர் அவன்—எல்லா உயிர்களும் தரித்திருப்பதற்குக் காரணமான பருகு நீருக்கும் அவன்

மண்ணு நீர்க்கு வரம்புகண் டாலன்றிக்
கண்ணின் நீர்க்கொர் கரையெங்குங் காண்கிலான். 5

350 அனைய னாய பரதன் அலங்கலிற்
புனையுந் தம்முனார் பாதுகைப் பூசனை
நினையுங் காலை நினைந்தன னாமரோ
மனையின் வந்தவன் எய்த மதித்தநாள். 6

351 யாண்டு வந்திங் கிறுக்குமென் றெண்ணினான்
மாண்ட சேர்திட வாய்மைப் புலவரை
ஈண்டுக் கூய்த்தரு கென்னவந் தெய்தினார்
ஆண்ட னைக்கின்று அறுதியென் றாரரோ. 7

352 என்ற போதத் திராமன் வனத்திடைச்
சென்ற போதத்த தவ்வுரை செல்வத்தை
வென்ற போதத்த வீரனும் வீழ்ந்தனன்
கொன்ற போதத் துயிர்ப்புக் குறைந்துளான். 8

இன்றியமையாதவன்: அதைப் போலவே ஆத்மாவுக்கும் தலைவன். எண்ணும்—யாவரும் நன்கு மதிக்கும். மண்ணும்—கழுவும்; அபிடேகஞ் செய்யும். நீர்க்கு வரம்பு—இராமபிரான் தலையில் அபிடேகஞ் செய்தலாகிய வரம்பு. கரை—முடிவெல்லை. இராமபிரான் முடிபுனை தலைக் கண்டாலன்றிக் கண்ணீர் அறாதவன்.

350. அலங்கல்—மாலை. அலங்கலினாலே புனையும் பாதுகை. மதித்த நாள்—குறிப்பிட்ட நாள்.

351. யாண்டு—எப்பொழுது. இறுக்கும்—சேர்வான். மாண்ட—மாட்சிமைப்பட்ட. வாய்மைப்புலவர்—உள்ளபடி கூறவல்ல புலவர். கூய்த் தருக—அழைத்து வருக. அறுதி—பதினாலாண்டின் முடிவு.

352. என்று சோதிடர் கூறிய பொழுது. இராமன் வனத்திடை சென்ற போதத்தது அவ்வுரை—இராமன் வனஞ் சென்ற பொழுதைய நிலைமையை உண்டாக்கிற்று 'இன்று அறுதி' என்ற சொல். இராமன் வனஞ் சென்றான் என்று கூறக் கேட்ட பொழுது அடைந்த துன்பத்தை இப்பொழுது அடைந்தான். செல்வத்தை வென்ற போதத்த வீரனும்—பொருளில் உள்ள ஆசையை வென்ற மனத்திண்மையுடைய வீரனாகிய பரதனும். வீழ்ந்தனன்—அறிவினாற் சிந்திக்கமாட்டாதவனாய்க் கீழே விழுந்தான். தன்னைக் கொன்றபோது மூச்சு ஒடுங்குவது போன்று உயிர்ப்புக் குறைந்த நிலையினை அடைந்த பரதன்.

353 மீட்டெ ழுந்து விரிந்தசெந் தாமரைக்
காட்டை வென்றெழு கண்கலு ழிப்புனல்
ஓட்ட உள்ளம் உயிரினை ஊசனின்று
ஆட்ட வும்மவ லத்தழிந் தானரோ. 9

354 எனக்கி யம்பிய நாளுமென் இன்னலுந்
தனைப்ப யந்தவள் நேயமுந் தாங்கியவ்
வனத்து வைகல்செய் யான்வந் தடுத்ததோர்
வினைக்கொ டும்பகை உண்டென விம்மினான். 10

355 மூவ கைத்திரு மூர்த்திய ராயினும்
பூவ கத்தில் விசும்பிற் புறத்தினில்
ஏவர் கிற்பர் எதிர்நிற்க என்னுடைச்
சேவ கற்கென ஐயமுந் தேறினான். 11

356 என்னை இன்னும் அரசியல் இச்சையான்
அன்ன னாகின் அவனது கொள்கவென்று
உன்னி னான்கொல் உறுவது நோக்கினான்
இன்ன தேநலன் என்றிருந் தானரோ. 12

357 அனைத்தி லங்கொன் றாயினு மாகுக
வனத்தி ருக்கஇவ் வையகம் புகுதுக

---

353. மீட்டு எழுந்து—ஒடுங்கிய மூச்சு மீண்டபின் எழுந்து. கண் கலுழிப் புனல் ஓட்ட—கண்கள் கலங்கிய நீரைச் சொரிய. உள்ளம் உயிரினை ஊசல் நின்று ஆட்டவும்—மனம் உயிரை ஊசலாட்டவும். அவலத்து அழிந்தனன்—துன்பத்தினால் மனமழிந்தான். அரோ—அசை.

354. தாங்கி—(நாள்) கடந்து; (இன்னல்) பொறுத்து; (நேயம்) பொருட்படுத்தாது: என முறையே கொள்க. இராமபிரான் வாராமைக்குக் காரணம் ஏதோ பகைவரால் நேர்ந்த துன்பம் என்று நினைந்து விம்மினான்.

355. அங்ஙனம் ஆக ஒண்ணாது என்று மீண்டும் சிந்தித்து வேறு முடிவிற்கு வருகின்றான். பூவகத்தில்—பூமியில். விசும்பில்—வானுலகில். புறத்தினில்—பாதாளத்தில். கிற்பவர் ஏவர்—அவனை ஊறு செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர் யாவர் உளர். எதிர் நிற்க—அவனோடு சிறிது பொழுதேனும் எதிர்த்து நிற்கவேனும் ஆற்றல் படைத்தவர் உளரோ? சேவகம்—வீரம். ஐயம்—வினைக் கொடும்பகை பற்றிய ஐயம்.

356. உறுவது—இனிச் செயற்பாலது. இன்னதே நலன்—இப்படியே அவரவர் இருந்தது போன்றிருப்பதே நல்லது.

357. அனைத்தில்—அவற்றுள். அங்கு ஒன்று ஆயினும் ஆகுக—முதலில் யான் ஐயுற்றபடியே வாராமைக்குக் காரணம் வினைக்கொடும் பகையே

நினைத்தி ருந்து துயர முழக்கிலேன்
மனத்து மாசுஎன் உயிரொடும் வாங்குவேன். 13

358 என்னப் பன்னி இளவலை என்னுழைத்
துன்னச் சொல்லுதிர் என்றலுந் தூதர்போய்
உன்னைக் கூயினன் உம்முன் எனுமுனம்
முன்னர்ச் சென்றனன் மூவர்க்கும் பின்னுளான். 14

359 தொழுது நின்றதன் தம்பியைத் தோய்கணீர்
எழுது மார்பத் திறுகத் தழுவினன்
அழுது வேண்டுவ துண்டைய அவ்வரம்
பழுதி லாமையி னல்தரற் பாற்றென்றான். 15

360 என்ன தாகுங்கொல் அவ்வரம் என்றியேல்
சொன்ன நாளில் இராகவன் தோன்றிலன்
மின்னு தீயிடை யானினி வீடுவன்
மன்ன னதியென் சொல்லை மறுதென்றான். 16

361 கேட்ட தோன்றல் கிளர்தடக் கைகளால்
தோட்ட தன்செவி பொத்தித் துணுக்குறு
ஊட்டு நஞ்சமுண் டானைத் துயங்கினன்
நாட்ட மும்மன முந்நடுங் காநின்றான். 17

யாயினும் ஆகுக. வனத்து இருக்க—உறுவது நோக்கி இன்னதே நலன் என்று வனத்து இருக்கினும் இருக்க. இவ்வையகம் புகுதுக—அன்றிப் பின்பு தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு இந்நாடு புகுதுக. நினைத்திருந்து—இதுபற்றிக் கவலையோடு நினைத்தபடி இருந்து. மனத்து மாசு—என் மனத்திலுள்ள துன்பத்தை. வாங்குவேன்.—நீக்கிக்கொள்வேன்.

358. இதுவரையிற் கூறியன பரதன் தன்னுள் ஆராய்ந்தவை; இது முதல் எட்டுக்கவிகள் அவன் சத்துருக்கனுடன் பேசி முடிவு செய்தலைக் கூறும்.

பன்னி–பலவாறு சொல்லி. துன்னச் சொல்லுதிர்–வரும்படி சொல்லுதிர்.

359. தோய் கண் நீர்—நிறைந்த கண்ணீர். எழுது—வழிந்த. தழுவினன்—தழுவினனாகி. பழுதிலாமையால்—கேட்ட வரம் பழுதுறாதபடி.

360. தீயிடை வீடுவன்—தீயில் விழுந்து இறப்பேன்.

361. தோன்றல்—சத்துருக்கன். கிளர்—பெரிய. தோட்ட—பரதன் கூறிய சொல்லால் துளைக்கப்பட்ட. துணுக்குறு—துணுக்குற்று. ஊட்டு—வலிந்து உண்பிக்கும். உயங்கினன்—வருந்தினன். நாட்டமும் மனமும் நடுங்கா நின்றான்—நஞ்சுண்டவர் போன்று பார்வை குலைந்து கண் செருகிற்று; இதய ஓட்டமும் நடுக்கமுற்றது.

362 விழுந்து மேக்குயர் விம்மலன் வெய்துயிர்த்து
எழுந்து நானுனக் கென்ன பிழைத்துளேன்
அழுந்து துன்பத்தி னுயென் றரற்றினன்
கொழுந்து விட்டு நிமிர்கின்ற சீற்றத்தான். 18

வேறு

363 கானுள நிலமகளைக் கைவிட்டுப்
போவானைக் காத்துப் பின்பு
போனானும் ஒருதம்பி போனவர்கள்
வருமவதி போயிற் றென்று
ஆனாத உயிர்விடவென் றமைவானும்
ஒருதம்பி அயலே நாணு து
யானுமிவ் அரசாள்வென் என்னே இவ்
அரசாட்சி இனிதே அம்மா. 19

364 மன்னிற்பின் வளநகரம் புக்கிருந்து
வாழ்ந்தானே பரதன் என்னும்
சொன்னிற்கும் என்றஞ்சிப் புறத்திருந்தும்
அருந்தவமே தொடங்கி னுயே

---

362. விழுந்து—பின்பு அறிவு கலங்கிக் கீழே விழுந்தான்; அப்படி விழுந்து. மேக்குயர் விம்மலன்—மேன் மேல் எழுகின்ற விம்மலை யுடையவனாய். அழுந்து துன்பத்தினுய்—உன்னுடைய பெரிய துன்பத்தில் அழுந்தியபடியால் என் நிலைமையை மறந்தாய் போலும். கொழுந்து விட்டு நிமிர்கின்ற சீற்றத்தான்—அவனுடைய கோபக்கனல் கொழுந்துவிட்டு எரியும் நிலைமையை அடைந்தது.

363. பின்புபோனான்—பின்னே சென்றவன்; இலக்குவன். அவதி—கால எல்லை. ஆனாத உயிர்—துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத உயிர். தனக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் யான் மட்டும் நாணமின்றி இவ்வரசாள்வேனும்; அப்படி இந்த அரசாட்சியில் என்ன இன்பம் நிறைந்திருக்கின்றது. அம்மா—இதுவும் ஒரு நூதனமன்றோ!

364. மன்னிற் பின்—இராமன் வனஞ் சென்ற பின்பு. சொல் நிற்கும் என்று. சொல்—அபகீர்த்தி. புறத்திருந்தும்—அயோத்தியிற் கால் வையாமல் புறத்ததாகிய இடத்தில் இருந்ததோடு அமையாமல். என்னின் பின் இவன் உளனும் என்றே—எனக்குப்பின் இவன் உயிர் வாழ்வான் என்று கருதி. உன் அடிமை உனக்கிருந்த தேனும்—உன் அடிமையாகிய என் விஷயத்தில்

என்னிற்பின் இவனுளனும் என்றேயுன்
அடிமையுனக் கிருந்த தேனும்
உன்னிற்பின் இருந்ததுவும் ஒருகுடைக்கீழ்
இருப்பதுவும் ஒக்கும் என்றான். 20

365 முத்துருக்கொண் டமைந்தனைய முழுவெள்ளிக்
கொழுநிறத்து முளரிச் செங்கண்
சத்துருக்கன் அஃதுரைப்ப அவனிங்குத்
தாழ்க்கின்ற தன்மை யானிங்கு
ஒத்திருக்க லாலன்றே உலந்தாற்பின்
இவ்வுலகை உலைய வொட்டான்
அத்திருக்கும் கெடுமுடனே புகுந்தாளும்
அரசெரிபோய் அமைக்க என்றான். 21

366 அப்பொழுதின் இவ்வுரைசென்று அயோத்தியினின்
இசைத்தலுமே அரியை ஈன்ற
ஒப்பெழுத வொண்ணாத கற்புடையாள்
வயிறுபுடைத் தலமந் தேங்கி
இப்பொழுதே உலகிறக்கும் யாக்கையினை
முடித்தொழிந்தால் மகனே என்னா
வெப்பெழுதி னாலன்ன மெலிவுடையாள்
கடிதோடி விலக்க வந்தாள். 22

உனக்கு எண்ணம் இருந்த பொழுதிலும். உனக்குப்பின் ஒரு கணம் உயிரோடு இருந்தேனேயாகின் அதுவே நீண்டகாலம் அரசாட்சி செய்வதற்குச் சமமாகும்.

365. முத்துரு—முத்தினது உருவம். முளரி—தாமரை. ஒத்திருக்கல்—உடன்பட்டிருத்தல். உலந்தால்—இறந்தால். உலையவொட்டான்—அலைய விடான். திருக்கு—மாறுபாடு.

366. இதுமுதல் மூன்று செய்யுட்கள் பரதன் செயலை யறிந்த கோசலை துன்பப்பட்டுச் செய்தவற்றைக் கூறும்.

இவ்வுரை—'எரியமைக்க' என்னும் உரை. இசைத்தலும்—கூறப்படுதலும். அரியை—இராமபிரானை. ஒப்பு எழுத வொண்ணாத—ஒப்புக்கூற முடியாத. புடைத்து—அடித்து. அலமந்து—வருந்தி. என்னா—என்று சொல்லிக்கொண்டே. இராமனைப் பிரிந்த மனவெம்மை (ஈது என) எழுதினாற் போன்ற மெலிந்த சரீரத்தையுடைய கோசலை. கடிதோடி—விரைவாக ஓடி.

367 மந்திரியர் தந்திரியர் வளநகரத்
தவர்மறையோர் மற்றுஞ் சுற்றச்
சுந்தரியர் எனைப்பலருங் கைதலையிற்
பெய்திரங்கித் தொடர்ந்து செல்ல
இந்திரனே முதலாய இமையவரும்
முனிவரரும் இறைஞ்சி ஏத்த
அந்தரமங் கையர்வணங்க அழுதரற்றிப்
பரதனைவந் தடைந்தா ளன்றே. 23

368 எரியமைத்த மயானத்தை எய்துகின்ற
காதலனை இடையே வந்து
விரியமைத்த நெடுவேணி புறத்தசைந்து
வீழ்ந்தொசிய மேனி தள்ளச்
சொரிவமைப்ப தரிதாய மழைக்கண்ணாள்
தொடருதலுந் துணுக்க மெய்தாப்
பரிவமைந்த திருமனத்தான் அடிதொழுதான்
அவள்புகுந்து பற்றிக் கொண்டாள். 24

வேறு

369 மன்னி ழைத்ததும் மைந்தன் இழைத்ததும்
முன்னி ழைத்த விதியின் முயற்சியால்
பின்னி ழைத்ததும் எண்ணிலப் பெற்றியால்
என்னி ழைத்தனை என்மக னேஎன்றாள். 25

---

367. தந்திரியர்—சேனைத் தலைவர். சுற்ற—புடை சூழ. கை தலையிற் பெய்து—துன்பத்தினால் கைகளைத் தலையிலே வைத்து. அந்தர மங்கையர்—வானுலகிலுள்ள தேவ மங்கையர். அழுதரற்றி—அழுதும் அரற்றியும்.

368. மயானத்தை எய்துகின்ற காதலன்—இவள் செய்தி கேள்விப் பட்டுச் செல்வதற்கிடையில் சத்துருக்கன் எரியமைக்க, பரதன் அவ்விடம் குறுகிவிட்டான். இடையே—வழியிடையே. விரியமைத்த நெடுவேணி—ஓடிவரும் வேகத்தால் தானாகவே முடிப்புக்குலைந்து நீண்ட சடைமுடி அவிழ்ந்தது. மேனி தள்ள—சரீரம் தள்ளாட. சொரிகின்ற நீரை மட்டுப்படுத்த முடியாத மேகம் போற் பொழிகின்ற கண்ணினையுடையவள். தொடருதலும்—தொடர்ந்து பின் செல்லுதலும். பரிவு—அன்பு. புகுந்து—நெருங்கி.

369. இதுமுதல் ஏழு கவிகள் கோசலையின் கூற்று.

மன்—தயரதன். மைந்தன்-இராமன்......இழைத்ததும்.........இழைத்ததும் விதியின் முயற்சியால் (ஆயின); பின் இழைத்ததும் எண்ணில் அப்பெற்றியால் (ஆயது); பின்பு இராமன் வரத் தாமதித்ததும் அத்தன்மையினாலேயே ஆயிற்று. என் இழைத்தனை—இவ்வளவு துன்பங்களுக்கு மேலாக நீயும் என்ன காரியஞ் செய்யத் துணிந்தாய்.?

370 நீயிது எண்ணினை யேல்நெடு நாடெரி
பாயும் மன்னரும் சேனையும் பாயுமால்
தாயர் எம்மள வன்று தனியறம்
தீயின் வீழும் உலகுந் திரியுமால். 26

371 தரும நீதியின் தற்பய னாவதுன்
கரும மேயன்றிக் கண்டிலங் கண்களால்
அருமை ஒன்றும் உணர்ந்திலை ஐயநின்
பெருமை ஊழி திரியினும் பேருமோ. 27

372 எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்
அண்ணல் நின்னரு ளுக்கரு காவரோ
புண்ணி யம்மெனும் நின்னுயிர் போயினால்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ. 28

373 இன்று வந்தில னேயெனில் நாளையே
ஒன்றும் வந்துனை யுன்னி யுரைத்தசொல்
பின்று மென்றுண ரேற்பிழைத் தானெனில்
பொன்றுந் தன்மை புகுந்தது போயென்றாள். 29

374 ஒருவன் மாண்டனன் என்றுகொண்டு ஊழிவாழ்
பெருநி லத்துப் பெறலரும் இன்னுயிர்க்
கருவும் மாண்டறக் காணுதி யோகலைத்
தரும நீயல தில்லெனுந் தன்மையாய். 30

---

370. திரியும்—நிலைகலங்கும்.

371. தற்பயன்—தானாக விளைந்த பயன்; அதன் சாரம். உன் அருமையைச் சிறிதும் உணர்ந்தாயல்லை.

372. அருளுக்கு—கனிந்த அன்பிற்கு. அருகாவரோ—பக்கத்திலும் வரத்தகுதி யுடையவராவரோ? ஓரளவேனும் ஒப்பாவரோ?

373. ஒன்றும்—வந்து சேருவான். உன்னி—ஆலோசித்து. பின்றும்—பிற்படுவான்; நிறை வேற்றமாட்டான். உணரேல்—நினையாதே. பிழைத்தான் எனில் பொன்றுந் தன்மை புகுந்தது போய்—அப்படி அவன் நாளைய தினமும் வாராதொழியின் இறக்கும் நிலைமை வந்துவிட்டது என்று கருதலாம்.

374. மாண்டு அறக் காணுதியோ—மறுபடி முளைத்தற்கு இடமின்றி முற்றாக நசிக்கும்படி செய்வாயோ? கலைத்தருமம்—கலை நூல்கள் கூறும் தருமம்.

375 இறக்கை யுஞ்சில ரேகலும் மோகத்தால்
பிறக்கை யுங்கட னென்றுபின் பாசத்தை
மறக்கை காண்மக னேவலி யாவது
துறக்கை தானுமென் றுள்மனந் தூய்மையாள். 31

376 மைந்தன் என்னை மறுத்துரைத் தானெனல்
எந்தை மெய்ம்மையும் இக்குலச் செய்கையும்
நைந்து போக உயிர்நிலை நச்சிலேன்
முந்து செய்த சபதம் முடிப்பனால் 32

377 யானும் மெய்யினுக் கின்னுயி ரீந்துபோய்
வானு ளெய்திய மன்னவன் மைந்தனால்
கானு ளெய்திய காகுத்தற் கேகடன்
ஏனை யோர்க்கி திழுக்கில் வழக்கன்றோ. 33

378 தாய்சொற் கேட்டலுந் தந்தைசொற் கேட்டலும்
பாசத் தன்பினைப் பற்றற நீக்கலும்
ஈசற் கேகடன் யானஃது இழைக்கிலேன்
மாசற் றேனிது காட்டுவென் மாண்டென்றான். 34

379 என்று தீயினை எய்தி இரைத்தெழுந்து
ஒன்று பூச லிடும்உல கோருடன்

---

375. ஏகலும்—பிரிந்து போகலும். கடன்—உலக முறைமை. வலி—மனத் உறுதியின் பண்பு. பற்றறத் துறத்தலும் அதைப் போன்று மன வலிமையின் பாற்படும்.

376. இது முதல் மூன்று செய்யுட்கள் பரதன் கூறியவிடை.

மறுத்தான் எனல்—தடுத்துக் கூறினான் என்று நினையற்க. நைந்து போக—உக்கு அழிந்து போகும்படி. உயிர்நிலை நச்சிலேன்—உயிரோடு இருத்தலை விரும்பிலேன். முந்து—முன்பு.

377. மெய்யினுக்கு—வாய்மையின் பொருட்டு. காகுத்தற்கே கடன்—தகப்பன் சொற்படி வாய்மையைக் காப்பது இராமனுக்கு மட்டும் உரிய கடமையா? ஏனையோர்க்கும் இஃது குற்றமில்லாத ஒழுக்கமே யாமன்றோ?

378. பாசம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் அவ்வன்பினை வேரோடு களைதலும்.

379. இது எரிபுகும் நிலையில் அனுமன் வந்தமையைக் கூறும்.

ஒன்று பூசலிடும் உலகோருடன்—எல்லோருடைய கூக்குரலும் ஒரே பேரொலி யாயிற்று; அப்படிக் கூக்குரலிட்ட உலகினருடன். நின்று—தீயி

நின்று பூசனை செய்கின்ற நேசற்குக்
குன்று போல்நெடு மாருதி கூடினான். 35

380 ஐயன் வந்தனன் ஆரியன் வந்தனன்
மெய்யின் மெய்யன்ன நின்னுயிர் வீடினால்
உய்யு மேயவன் என்றுரைத் துட்புகாக்
கையி னாலெரி யைக்கரி யாக்கினான். 36

381 ஆக்கி மற்றவன் ஆய்மலர்த் தாள்களைத்
தாக்கத் தன்தலை தாழ்ந்து வணங்கிக்கை
வாக்கிற் கூடப் புதைத்தொரு மாற்றநீ
தூக்கிக் கொள்ளத் தகுமெனச் சொல்லினான். 37

382 இன்னம் நாழிகை எண்ணைந்து உளதைய
உன்னை முன்னம்வந் தெய்த உரைத்தநாள்
இன்ன தில்லை யெனினடி நாயினேன்
முன்னம் வீழ்ந்திவ் வெரியின் முடிவெனால். 38

383 ஒன்று தானுள துன்னடி யேன்சொலால்
நின்று தாழ்ந்தருள் நேமிச் சுடர்க்குணக்
குன்று தோன்றள வும்மிது குன்றுமேற்
பொன்றும் நீயும் உலகமும் பொய்யிலாய். 39

னுக்கு எதிரே நின்று. பூசனை புரிகின்ற நேசற்கு—பூசனை செய்கின்ற இராம பக்தியுள்ள பரதனிடம். மலை வருவது போன்ற தோற்றமுடைய அனுமன்.

380. மெய்யின் மெய்யன்ன—மெய்ம்மைக்கு உடல் போன்ற; மெய்ம்மைக்கு இருப்பிடம் போன்ற. வீடினால்—அழிந்தால். உய்யுமே அவன்—அவன் உயிர் வாழ்வானோ? உட்புகா—நெருப்பினுள்ளே புகுந்து. கரியாக்கினான்—பிசைந்து கரிக்கட்டையாக்கினான்.

381. ஆய்மலர்—ஆய்ந்த மலர். தாக்க—பொருந்தும்படி. தூக்கிக் கொள்ளத்தகும்—ஆராய்ந்து கொள்ளத்தகும்.

382. எண் ஐந்து—நாற்பது. வந்து எய்த உரைத்த நாள்—வந்தடைவதாகக் கூறிய நாளின் எல்லைக்கு. இன்னது இல்லையெனின்—இப்படி இல்லை யென்று கண்டால். முன்னம்—நின்னின் முன்பு.

383. நான் சொல்ல வேண்டுவது இன்னும் ஒரே வார்த்தை உளது; அடியேன் சொல்லை ஏற்றுச் சிறிது தாமதிப்பாயாக; எதுவரையில் எனின், சூரியன் உதயகிரியில் தோன்றும் வரையில். இங்ஙனம் செய்யத் தவறினால் நீ அழிய உலகமும் அழியும்.

384 எங்கள் நாயகற்கு இன்னமுது ஈகுவான்
பங்க யத்துப் பரத்துவன் வேண்டலால்
அங்கு வைகினன் அல்லது தாழ்க்குமோ
இங்கண் நல்லதொன்று இன்னமுங் கேட்டியால். 40

385 அண்டர் நாதன் அருளி அளித்துளது
உண்டொர் பேரடை யாளம் உனக்கது
கொண்டு வந்தனென் கோதற்ற சிந்தையாய்
கண்டு கொண்டருள் வாயெனக் காட்டினன். 41

வேறு

386 காட்டிய மோதிரங் கண்ணிற் காண்டலும்
ஊட்டிய வல்விடம் முற்றும் முற்றுவார்க்கு
ஊட்டிய நன்மருந்து ஒத்த தாமரோ
ஈட்டிய உலகுக்கும் இளைய வேந்தற்கும். 42

387 அழுகின்ற வாயெலாம் ஆர்த்தெ ழுந்தன
விழுகின்ற கண்ணெலாம் வெள்ள மாறிமுன்
உழுகின்ற தலையெலாம் உயர்ந்தெ ழுந்தன
தொழுகின்ற கையெலாம் காலின் தோன்றலை. 43

388 மோதிரம் வாங்கித்தன் முகத்தின் மேலணைத்து
ஆதரம் பெறுவதற்கு ஆக்கையோ எனு

---

384. இப்பொழுது நல்லதாகிய மற்றொரு பொருளும் கூறுவேன்; கேளாய்.

385. கோது—குற்றம்.

386. ஊட்டப்பட்ட கொடிய விடம் தலைக்கேறி அதன் செயல் நிறைவேறுகின்ற நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு; அதாவது குற்றுயிராயிருப்பவர்களுக்கு. ஊட்டிய—உள்ளே செலுத்திய; நன் மருந்து ஒத்ததாம்—விடத்தை முறித்து நல்லுயிரை மீட்டளிக்கும் மருந்து போலாயிற்று. யாருக்கு எனின்:—திரளாகக் கூடிய உலகினருக்கும், பரதனுக்கும்.

387. 'ஈட்டிய உலகுக்கு நன் மருந்தாயது' என்பதை விரித்துக்கூறும் இச்செய்யுள்.

ஆர்த்தெழுந்தன—ஆரவாரஞ் செய்ய அவ்வொலி மேலே எழுந்தன. விழுகின்ற கண்—மலையருவி போல நீர் விழுகின்ற கண்கள். முன் உழுகின்ற தலையெலாம்—மோதிரம் காணுமுன்பு ஏர் உழுவது போன்று சாய்ந்து நின்ற தலைகளெல்லாம். உயர்ந்து எழுந்தன—உழவின் பயனாய் வளர்ந்த நெற் பயிர் போல நிமிர்ந்து நின்றன. கையெலாம் தொழுகின்ற (ஆயின.) காலின் தோன்றலை—அனுமனை.

388. இது முதல் ஆறு கவிகள் இளைய வேந்தற்கு நன் மருந்து ஒத்தது என்பதைவிரித்துக் கூறும்.

ஓதினர் நாணுற ஓங்கினன் தொழும்
தூதனை முறைமுறை தொழுது துள்ளுவான். 44

389 ஆதிவெந் துயரலால் அருந்த லின்மையால்
ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கைபோய்
ஏதிலன் ஒருவன்கொல் என்ன லாயது
மாதிரம் வளர்ந்தன வயிரத் தோள்களே. 45

390 அழும்நகும் அனுமனை ஆழிக் கைகளால்
தொழும்எழும் துள்ளும்வெங் களிது ளக்கலால்
விழும்அழிந் தேங்கும்போய் வீங்கும் வேர்க்குமக்
குழுவொடுங் குனிக்குந்தன் தடக்கை கொட்டுமால். 46

மோதிரத்தை முதலில் அணைத்துக் கொண்டதைப் பார்த்து, 'தான் காட்டியது போன்ற அன்பைத் திரும்பப் பெறுதற்கு மோதிரம் என்ன இராம பிரானது சரீரமோ' என்று எடுத்துச் சொன்னவர்கள் வெள்கும்படி மோதிரத்தை அணைத்ததன் விளைவாக உடலம் பூரித்து உயர்ந்தான். தொழும் தூதனை இப்படி அவன் மோதிரத்தில் வைத்த அன்பைக் கண்டு அவனது இராம பக்தியில் ஈடுபட்டுத் தன்னைத் தொழுகின்ற அனுமனை. முறை முறை தொழுது—அவன் ஒரு முறை தொழத் தான் பலமுறை தொழுது. மோதிரத்தின் மேற் சென்ற ஆதரம் அதைக் கொணர்ந்த அனுமன் மேலுஞ் சென்றது. அவனை வணங்கி மென் மேலும் உள்ளத்திலே பொங்கி வருகின்ற மகிழ்ச்சியினுல் துள்ளுவானுயினன்.

389. ஆதி—இராமனைப் பிரிந்தது முதல். அருந்தலின்மையால்—வேறொன்றையும் அனுபவித்தறியாமையால். ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கை போய்—ஊதினுற் பறக்கும்படி வற்றிய சரீரம் நீங்கி. இவன் பரதனல்லன்; வேறொருவன் என்னலாம்படி ஆயிற்று சரீரம். மாதிரம்—மலை. முன்பு உடம்பு பெருத்தான்; இப்பொழுது தோள்கள் மலைபோல் ஓங்கின.

390. தோள்கள் வளர்ந்தது போலவே உள்ளத்து மகிழ்ச்சி வளர்ந்தமையைக் கூறும் இச்செய்யுள்.

ஆழிக்கை—மோதிரம் வைத்த கை. எழும்—உயர எழுவான். துள்ளும்—துள்ளுவான். உற்சாகம் நிரம்பிய மகிழ்ச்சி உள்ளே நின்று இயக்குதலால் விழும். அழிந்து ஏங்கும்—மனந்திகைத்துக் கலங்குவான். போய் வீங்கும்—சிறிது தூரம் நடந்து சென்று இன்னும் ஒருபடி பூரிப்பான். வேர்க்கும்—அந்த நடையினுல் வேர்ப்பான். அந்தக் கூட்டத்தினர் இவனைக்கண்டு கூத்தாடத் தானும் சிறிது கூத்தாடிப் பின் அவர்கள் ஆடலுக்கு இசையத் தாளம் போடுவான்.

391 ஆடுமின் ஆடுமின் என்னும் ஐயன்பால்
ஓடுமின் ஓடுமின் என்னும் ஓங்கிசை
பாடுமின் பாடுமின் என்னும் பாவிகாள்
சூடுமின் சூடுமின் தூதன் தாளெனும். 46

392 வஞ்சனை இயற்றிய மாயக் கைகையார்
துஞ்சுவர் இனியெனத் தோளைக் கொட்டுமால்
குஞ்சித அடிகள் மண்டிலத்திற் கூட்டுற
அஞ்சனக் குன்றினின் றாடும் பாடுமால். 47

393 வேந்தியர் தமைத்தொழும் வேந்த ரைத்தொழும்
தாதியர் தமைத்தொழும் தன்னைத் தான்தொழும்
ஏதுமொன் றறிவுறு திருக்கும் நிற்குமால்
காதலென் பதுவுமோர் கள்ளிற் றோன்றிற்றே. 48

---

391. அப்படிக் கூத்தாடுபவர்களை 'ஆடுமின் ஆடுமின்' என்று சொல்லிப் பின்னரும் ஊக்குவான். ஆடியவண்ணமே இராமபிரானிடம் விரைந்து செல்லுமின் என்பான். அப்படி அவனை அணுகும்பொழுது, ஆடியபடியே ஓங்கிய குரலில் அவன் புகழைப் பாடுமின் என்பான். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்ய இயலாதவர்களை நோக்கி, 'பாவிகளே! ஈதெல்லாஞ் செய்ய மாட்டீராயினும் நல்ல செய்தி கொணர்ந்த தூதன் பாதங்களைத் தலைக்கு அணியாகச் சூடுதலை யாவது செய்யுங்கள்' என்பான்.

392. துஞ்சுவர்-மனஞ்சோர்வர். குஞ்சித அடிகள்-ஒரு காலைத் தூக்கிய படி நின்ற அடிகள். மண்டிலத்திற் கூட்டுற-மற்றக் காலைத் தூக்கும்பொழுது அதனோடு மண்டிலம் போன்று பொருந்துமாறு; குனிப்பின் விரைவினால் இங்ஙனந் தோன்றும். அஞ்சனக் குன்றின்—கரிய நிறமுள்ள மலை போல. நின்று ஆடுவான்—ஆடியபடியே பாடுவான்.

393. படிப்படியே வளர்ந்துவந்த ஆனந்தத்தின் உச்சநிலை இச் செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

ஏதும் ஒன்று உணர்குறுது—இப்படி இன்னும் இன்னது செய்யலாம் செய்லாகாது என்பதை அறியாது. இருக்கும்—உட்காருவான். நிற்கும்—நிற்பான். கள்ளில் தோன்றிற்று—மதுவின் செயலைப் போலவே தன்னை வெளிப் படுத்திற்று.

74. இராமபிரானை எதிர்கொண்ட நகரமாந்தர் நிலை.

பரத்துவ முனிவன் ஆச்சிரமத்தில் தங்கிய இராமபிரான் மறுநாள் சூரியன் உதிப்ப விமானமேறி அயோத்தியை நோக்கிச் சென்றான். வழியில் கங்கைக் கரையில் நகர மாந்தர்களுடன் பரதன் நிற்றலைக்கண்டு கீழே இறங்கினான். அப்பொழுது அப் பிரானைக்கண்ட நகர மாந்தர் மனநிலை இக்கவிகளிற் கூறப்படு கின்றது.

வனவாசம் முடிந்து மீண்டு வந்த இராமபிரான் எல்லாருக் கும் எல்லாமானான். மடிந்து கிடந்த உணர்ச்சி மீண்டும் தலை யெடுத்தது. நகர மாந்தர்களது ஆனந்தம் பெருகியது போலவே வாசனைப்பொருள் முதலியன அவர்கள் உவகைக் கண்ணீரோடு ஓடிக் கடலின் எல்லையையுங் கடந்தது.

[தெ. ப:—மீட்சிப் படலம்: 337—340.]

394 தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனுந் தகைய னானான்
மாயையிற் பிரிந்தார்க் கெல்லாம் மனோலயம் வந்த தொத்தான்
ஆயிளை யர்க்குக் கண்ணுள் ஆடிரும் பாவை யானான்
நோயுறுத் துலர்ந்த யாக்கைக் குயிர்புகுந் தானு மொத்தான். 1

---

394. தாயர்—மூவர் தாய்மார். அவர்கள் இராமபிரானைக் கண்டதும் கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருகி நின்றனர். மாயையிற் பிரிந்தோர்க்கு—மாயையினின்றும் நீங்கினவர்களுக்கு; வசிட்டன் முதலிய முனிவர்களுக்கு. மனோலயம் வந்த தொத்தான்—அகக் காட்சியிற் புணர்ப்பெய்தி நின்ற பரம் பொருள் கண்முன்னே வந்ததனை ஒத்து, எல்லையில்லா ஆனந்தம் விளைப்பதா யினான். ஆய் இளையர்க்கு—தம்பியர்களுக்கு: கண்ணிடமாக அசைகின்ற கருவிழிபோன்றாயினான்; அவர்கள் வைத்த கண் வாங்காமல் அவனைக்கண்டு களித்தனர். நோய் உறுத்து—நோய் வருத்தலால். உலர்ந்த யாக்கைக்கு—எலும்புந் தோலுமாக மெலிந்த வெற்றுடம்பின் கண்ணே; போன உயிர் மறுபடி வந்தாற் போன்று ஆயினான்.

395 எளிவரும் உயிர்கட் கெல்லாம் ஈன்றதாய் எதிர்ந்த
தொத்தான்
அளிவரு மனத்தோர்க் கெல்லாம் அரும்பத அமுத மானுன்
ஒளிவறப் பிறந்த தொத்தான் உலகினுக்கு ஒண்க ணூர்க்குத்
தெளிவரு களிப்புச் செய்யுந் தேம்பிழி தேற லொத்தான். 2

396 ஆவியங் கவன லான்மற் றின்மையால் அனையன் நீங்கக்
காவியங் கழனி நாடும் நகரமுங் கவன்று வாழும்
மாவியல் ஒண்க ணூரும் மைந்தரும் வள்ளல் எய்த
ஓவியம் உயிர்பெற் றென்ன ஓங்கினர் உணர்வு பெற்றார். 3

397 சுண்ணமுஞ் சாந்தும் நெய்யும் சுரிவளை முத்தும் பூவும்
எண்ணெயுங் கலின மாவி லாழியும் எண்ணில் யானை
வண்ணவார் மதமுந் நீரு மான்மதந் தழுவு மாதர்
கண்ணவாம் புனலும் ஓடிக் கடலையுங் கடந்த வன்றே. 4

---

395. எளிமையடைந்த உயிர். அளிவரு மனம்—அன்பு பொருந்திய மனம். கிடைத்தற்கரிய நன்கு பக்குவமான தேவாமிர்தம். உலகினுக்கு ஒளிவு அறப் பிறந்தது ஒத்தான்—உலகிலுள்ள நன்மக்களுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக மறைந்து நிற்பவன் அம்மறைவு நீங்கி வெளிப்பட்டு அவதரித்தாற் போன்று யினுன்; இராமனுகப் பிறந்த நன்மையை உணர்ந்து அனுபவித்தனர். ஒண் கணூர்க்கு—ஒளி பொருந்திய கண்ணையுடைய மகளிர்க்கு. தெளி வரு களிப்புச் செய்யும் தேம்பிழி தேறல் ஒத்தான்—தூய்மையான மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற இனிய வடிகட்டின தேனை யொத்தான். தேன் எல்லா மலர்களின் சாரமாவது போன்று தாய், தந்தை, மக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையிலும் அனுப விக்கும் தூய மகிழ்ச்சியை இவ்வொருவனைக்கண்டு அனுபவித்தனர்.

396. காவி—குவளை. கவன்று—மனக்கவலை கொண்டு. மா இயல் ஒண் கணூர்—வகிர்ந்த மாவடுவினை ஒத்த ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய மகளிர். மைந்தர்—ஆடவர். ஓங்கினர்—உடல் பூரித்து ஓங்கினர்.

397. சுண்ணம்—வாசனைப்பொடி. சாந்து—சந்தனம். சுரிவளை முத்து —சுழியையுடைய சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கள். கலினமா விலாழி—குதிரை யின் வாயினின்றும் வெளிப்படும் நுரை. எண் இல் யானை—எண்ணிக்கை இல்லாத யானை. வண்ணவார் மதம்—பல்வர்ணமுடைய பெருகுகின்ற மதநீர். மான்மதம்—கஸ்தூரி. தழுவும்—அணிந்த. கண் அவாம் புனல்—கண்களி னின்று பெருகும் ஆனந்தக் கண்ணீர். கடந்தது—எல்லைகடந்தது.

---

75. இராமபிரான் முடிபுனைவு.

இராமபிரான் பிராட்டியோடும் சுக்கிரீவன் முதலியோருடனும் அயோத்தியை அடைந்தான். பின்பு பல திசைகளினின்றும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் கொண்டுவரும் பொருட்டு அனுமன் செல்ல, வசிட்ட முனிவன் முடிபுனைவிற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்து யாவருக்கும் செய்தி அனுப்பினன். அரசர் முதலிய யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். பிரமதேவன் கட்டளைப்படி மயன் முடிபுனைவிற்குரிய மண்டபம் வகுத்தான். அனுமன் தீர்த்தங்கள் கொணர்ந்தான். பின்பு முடிபுனைவு சிறப்பாக நிறைவேறியது. அப்படி நடைபெற்றதைக் கூறுவன இப்பாடல்கள்.

இப்பகுதியிலுள்ள கவிகள் இராமபிரான் முடிபுனைந்த சிறப்பையும், அக் காட்சியைக் கண்டு களித்த அயோத்திமாநகர மாந்தரே யன்றி எல்லா உலகத்தவரும் தாந்தாமே முடி சூடியது போன்று பெருமகிழ்ச்சி எய்தியதையும் சீரிய முறையிற் கூறும்.

[தெ. ப:— திருமுடி சூட்டுப்படலம் : 32—34, 36, 38—40.]

398 மாணிக்கப் பலகை தைத்து வயிரத்தின் கால்கள் சேர்த்தி
ஆணிப்பொன் சுற்று முற்றும் அழகுறச் சமைத்த பீடம்
ஏணுற்ற பளிக்கு மாடத் திட்டனர் அதனின் மீது
சேணுற்ற திரள்தோள் வீரன் திருவொடும் பொலிந்தான் மன்னோ. 1

399 மங்கல கீதம் பாட மறையொலி முழங்க வல்வாய்ச்
சங்கினங் குமுறப் பாண்டில் தண்ணுமை யொலிப்பத் தாவில்
பொங்குபல் லியங்க ளார்ப்பப் பூமழை பொழிய வானோர்
எங்கள்நா யகனை வெவ்வே றெதிரபி டேகஞ் செய்தார். 2

---

398. ஆணிப் பொன்—மிக மாற்றுயர்ந்த பொன். ஏண்—பெருமை. சேணுற்ற—வானளவும் உயர்ந்த. திரு—சீதாபிராட்டி.

399. வல் வாய்—வலிய வாய். பாண்டில்—தாளம். தண்ணுமை—மத்தளம். பல் இயம்—பலவகை வாச்சியங்கள். எதிர்—எதிர் நின்று.

400 மாதவர் மறைவ லாளர் மந்திரக் கிழவர் மற்றும்
மூதறி வாள ருள்ளஞ் சான்றவர் முதல்நீ ராட்டச்
சோதியான் மகனும் மற்றைத் துணைவரும் அனுமன்
தானும்
தீதிலா இலங்கை வேந்தும் பின்னபி டேகஞ் செய்தார். 3

401 மரகதச் சயிலஞ் செந்தா மரைமலர்க் காடு பூத்துத்
திரையெறி கங்கை வீசுந் திவலையால் நனைந்து செய்ய
இருகுழை தொடரும் வேற்கண் மயிலொடும் இருந்த
தேய்ப்பப்
பெருகிய செவ்வி கண்டார் பிறப்பெனும் பிணிகள்
தீர்ந்தார். 4

402 அரியணை அனுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன்வெண் குடைக விக்க இருவருங் கவரி வீச
விரைசெறி குழலி யோங்க வெண்ணெயூர்ச் சடையன்
தன்ன
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான்
மௌலி. 5

403 வெள்ளியும் பொன்னும் என்பார் விதிமுறை மெய்யிற்
கொண்ட
ஒள்ளிய நாளில் நல்ல ஓரையின் உலக மூன்றுந்
துள்ளின குனிப்ப மௌலி சூடினுன் கடலின் வந்த
தெள்ளிய திருவுந் தெய்வப் பூமியுஞ் சேருந் தோளான். 6

---

400. மந்திரக் கிழவர்—ஆலோசனை கூறும் மந்திரிமார் முதலியோர். உள்ளம் சான்றவர்—சால்பு நிறைந்த உள்ளத்தை யுடைய பெரியோர். சோதியான் மகன்—சூரியன் மகன் சுக்கிரீவன். துணைவர்—நண்பர்.

401. காடுபூத்து—காடுபோல அழகுறப் பூத்து. வேற்கண்மயில்—சீதாபிராட்டிக்கு உவமை. பெருகிய செவ்வி—பார்க்கப் பார்க்கப் பெருகி வருகின்ற அழகு.

402. இருவர்—இலக்குவனும் சத்துருக்கனும். விரை செறி குழலி ஓங்க—சீதாபிராட்டி உயர்ந்து விளங்க. மௌலி—முடி.

403. வெள்ளியும் பொன்னும் என்பார்—சுக்கிராசாரி, வியாழ பகவான் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் புரோகிதர். விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட—சோதிட நூல் விதிகளின்படி ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்த. ஒள்ளிய நாளில்—வளர்பிறைப் பக்கத்ததாகிய நல்ல நாளில். ஓரை—இலக்கினம். துள்ளின குனிப்ப—களிப்பினுல் துள்ளிக் குதிப்ப. கடலின்வந்த திரு—இலக்குமி தேவி

404 சித்தமொத் தனனென் றோதுந் திருநகர்த் தெய்வ நன்னூல்
உத்தமத் தொருவன் சென்னி மிலைச்சிய தெனினும் மேன்மை
ஒத்தமூ வுலகத் தோர்க்கும் உவகையின் உறுதி யுன்னில்
தத்த முச்சியின்மேல் வைத்த தொத்ததத் தாம மௌலி. 7

---

404. சித்தம் ஒத்தனன் என்று ஓதும் திரு நகர்—நம்முடைய மனத்திற்கு உகப்பானவன் இவன் என்று எடுத்துக் கூறும் அழகிய நகரின் கண்ணே. தெய்வ நன்னூல் உத்தமத்து ஒருவன்—வேதங்களிற் கூறப்பட்ட உத்தம குணங்களையுடைய ஒருவனது. சென்னி மிலைச்சியது எனினும்—முடியின் கண்ணே சூட்டப்பட்டதாயினும். மேன்மை ஒத்த மூவுலகத்தோர்க்கும் உவகையின் உறுதி உன்னில்—மேன்மை யளவில் அந்த நகர மாந்தரை ஒத்த மூவுலகினரும் அடைந்த மகிழ்ச்சியின் திண்மையை நோக்கின். அத்தாம மௌலி தத்தம் உச்சியின்மேல் வைத்தது ஒத்தது—அந்த மௌலி தத்தம் முடியில் வைக்கப்பட்டது போன்றது.

எறிகடல் ஞாலந் தன்னுள் இன்தமிழ்ப் புலவர்க் கெல்லாம்
முறுவலுக் குரிய வாக முயன்றன மியன்ற இன்சொற்
சிறுமையே நோக்கார் தங்கள் பெருமையே சிந்தை செய்யும்
அறிவுடை மாந்தர்க் கெல்லாம் அடைக்கல மாக வாழி.

THE MADURA TAMIL SANGAM